

ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 1-20
ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:
ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΥΜΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΚΟΝΟΔΙΚΑΙΟ «COMMON LAW» ΚΑΙ «EQUITY» (ΤΟ ΕΙΚΟΣ) ΩΣ
ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΕΝΝΟΜΗ ΤΑΞΗ

(Η έρευνα αυτή τελεί υπό την διδασκαλική καθοδήγηση και «αυστηράν επιβλέψη» του πανεπιστήμονα Αριστοτέλη μέσω των Ηθικών Νικομαχείων).

Κατ' αρχάς- σε νομικό, φιλοσοφικό και εθνικό επίπεδο σκέψης και προβληματισμού, δεν παραβλέπουμε ποτέ ότι δια του περί δικαστηρίων νόμου 14/1960 άρθρο 29 εδάφιο 1, παρ.γ

(και παρ. ε αναφορικά με τους Εγγλέζικους νόμους)

επιβλήθηκε η διαταγή προς τα δικαστήρια μας

(το λεκτικό του νόμου είναι: «έκαστον δικαστηριον εν τη ασκήσει της πολιτικής ή ποινικής αυτού δικαιοδοσίας **θα εφαρμόζη**»)

της εφαρμογής των ξένης και αποικιοκρατικής προελεύσεως κοινοδικαϊκών και «εκκουϊτικων» επικουρικών πηγών δικαίου προς -

την δική μας έννομη τάξη,

τον δικό μας νομικό πολιτισμό,

1* την δική μας δικαϊκή κουλτούρα,

2* τον δικό μας λαό.

.....
Επιβολή του κοινοδικαίου και των αντιλήψεων του προς τους ανθρώπους μας.
Αβυσσαλέες οι αποστάσεις .

1* «προς την δική μας δικαϊκή κουλτούρα».

Ας δούμε ένα **παράδειγμα**, ως τραγικά φωνακτό πρόβλημα απόλυτης νομικοπνευματικοθητικής σύγκρουσης των κοινοδικαϊκών σκέψεων με την δική μας νομική σκέψη και την περί του δικαίου κουλτούρα μας αναφορικά με τα περιουσιακά θέματα συζύγων σε περίπτωση λύσης του γάμου.

Πώς είναι δυνατόν η σχολή αυτή του κοινοδικαίου, με την λύση, ακύρωση γάμου ή διάσταση, αναφορικά με την μετά την τέλεση του γάμου αποκτηθείσα περιουσία, να θέτει στο κεφάλαιο ρύθμισης των περιουσιακών διαφορών και στους κανόνες της νομικής αξίωσης μεριδίου κατά του άλλου συζύγου, λες και ο γάμος είναι «μπίζινες», ως νομικό υπόβαθρο στήριξης της αξίωσης, το κριτήριο (ακούστε το - αν είναι δυνατόν!):

ύπαρξης λείει συμφωνίας, ρητής ή εξυπακουόμενης λείει, μεταξύ των συζύγων.

Πώς μπορεί να δεχτούμε εμείς ως κοινωνία τέτοιες κοινοδικαϊκές πρόνοιες;

Μην τρελλαθούμε!

Μα η διά του γάμου ένωση εις «σάρκα μία» δύο ανθρώπων δεν συνιστά ισχυρότατη επική πνεύματος ανώτερη «συνένωση»; Τί δουλειά έχει στην ανώτερη πνευματική αυτή σχέση το δίκαιο των συμβάσεων; Δηλαδή ενόσω οι σύζυγοι ζούσαν μαζί, κατ' απιστία προς το μέγεθος της ιερής τους σχέσης και κατόπιν προς τούτο μεταξύ τους συμβάσεως και τελούντων των δικαιωμάτων σου σε επιφύλαξη **προ-**δρούσαν, **προ-**σκέφτονταν και **προ-**δούλευαν, εμπορικά και «άνευ βλάβης» και ως εκ τούτου στην εκ του γάμου προκύψασα τώρα διαφορά, έχουμε και τα ...αντίστοιχα εκ συμβάσεως αποτελέσματα; Δηλαδή τίθεται στο στάδιο αυτό προς επίλυση μία απρόσωπη και ουδέτερη εμπορική εξίσωση (περιέχουσα οικονομικό κεφάλαιο,

χρηματική αξία, ίσως και όρους τοκισμού και ανατοκισμού και τυχόν άλλες συμπεφωνημένες συμβασιακές ρήτρες) στυγνά πορευόμενη στην κατεύθυνση του ψυχρού πλαισίου του περί συμβάσεων νόμου και την λογική της εν γένει πορείας του κλασσικού ενοχικού δικαίου;

Ο γάμος για την δική μας σκέψη, την σκέψη των ανθρώπων μας, είναι κατάσταση ιερής σχέσης και τυχόν τέτοιες συμφωνίες κοινοδικαϊκής μορφής είναι απαράδεκτες, διότι δεν συνάδουν ούτε με το φυσικό δίκαιο, ούτε με την νομική ευλογότητα και κυρίως δεν βηματίζουν ομού με τον σκοπό του γάμου τον οποίο σκοπό μεγαλόφωνα προσδιορίζει ο δικός μας εθνικός, πολιτισμικός και θρησκευτικός χαρακτήρας.

Εμείς θεωρούμε ιερή σχέση και ανώτερη κατάσταση τον γάμο ως ευρισκόμενο υπεράνω τυχόν ... υλιστικοεμπορικών συμφωνιών και επομένως είναι αδύνατο να τον καταβιβάζουμε ηθικά στο **προσυμφωνημένο πεδίο** της εμπορικής «συνπράξης» ακόμη και με την λύση/διάλυση του. Διότι απλά πιστεύουμε ως κοινωνία στην αγνή ηθική και πνευματικά ανώτερη του αξία!

Εμπορικές συμφωνίες δεν μπορεί να συνάπτονται και να εφαρμόζονται για τα περί γάμου θέματα.

Διότι το εμπόριο είναι άλλο κεφάλαιο.

Αυτό λέει το **Φυσικό δίκαιο** και η δικαϊκή μας αντίληψη.

Ευτυχώς που οι τότε συντάξαντες τον Ν.232/91, άρθρο 14, νομοθέτες μας δεν ήταν αντιγραφείς επιεικειολάγνοι. Τους ευχαριστούμε από τα βάθη καρδιάς μας!

Ο νόμος μας Ν. 232/91, άρθρο 14 είναι στο γράμμα του δικαιοτάτος και στο πνεύμα του άριστος: δεν μιλά για καμία συμφωνία, λέει απλά ότι τυχόν συνεισφορά στην απόκτηση –αύξηση περιουσίας εκάτερου συζύγου μπορεί να διεκδικηθεί νομίμως με βάση το σωστότατο «ελεύθερο» και **αντικειμενικό**, δίκαιο, ηθικό και φυσικό κριτήριο της συνεισφοράς με την εκ του νόμου κατοχύρωση του (μαχητού) τεκμηρίου του 1/3. Απόδοση ορθής δικαιοσύνης. Και όχι βέβαια με βάση το τί είπε ένας ξένος για εμάς δικαστής στην Αγγλία πριν ίσως και εκατονταετίες και το οποίο καταγράφηκε και καταχωρήθηκε ως «κκομονλό». Τέλος.

Μικρή παρένθεση:

η αναφορά αυτή στο θέμα γάμος (και συνδεόμενες περιουσιακές διαφορές) ας μην εκλειφθεί ως μή...προχωρημένη και προσκολλημένη σε άλλη εποχή ως...«θεοκρατική».

Αντιθέτως,

είναι καθ' ημάς είναι το ηθικά σωστό, το εντελώς μπροστά και το δίκαιο.

Όσον αφορά το ανωτέρω «Θεοκρατικό» να θυμίσουμε σε συγκεκριμένες ομάδες οι οποίες πιθανόν και να κάνουν διάφορες σκέψεις για τα γραφόμενα μας(τα οποία εμείς με την δική μας συνείδηση τα θεωρούμε ορθά, αλλιώς δεν θα τα γράφαμε) ότι ο καταστατικός χάρτης της εκκλησίας της Κύπρου είναι πνευματικά ανώτερος, πρωτοποριακότερος και εντελώς «δημοκρατικός», αφού προνοεί **10(δέκα) λόγους λύσης** του γάμου,

σε **αντίθεση με το Δυτικό δόγμα** στο οποίο δεν υπάρχει **κανένας λόγος λύσης** γάμου(θρησκευτικού) πλην του θανάτου ετέρου των συζύγων.

Απλά άλλο το ένα, άλλο το άλλο.

2* «τον δικό μας λαό»

Παρανομία κατά του λαού μας .

Η υιοθέτηση του κοινοδικαίου.

Η παράνομη και εγκληματικά σκληρότατη και μυριοβασανιστική προς τον λαό μας κατάσταση της κατοχής της Κύπρου για 81 φρικτά χρόνια (χίλιες φορές χειρότερη από τα 307 χρόνια της Οθωμανικής κατοχής) από τους Εγγλέζους ανετράπη με τον ισχυρότατο

και εφευρηματικότατο ανταρτοπόλεμο/αγώνα ανορθόδοξου πολέμου της ΕΟΚΑ ο οποίος ήταν η τρομερή ροή δύναμης εκ της γιγάντιας ψυχής του λαού μας,

(παγκόσμιο παράδειγμα ψυχικού σθένους καθώς και υπόδειγμα πολεμικής τακτικής για όλα τα επαναστατικά κινήματα τα οποία γεννήθηκαν στους τότε υποδουλωμένους λαούς)

αυτή λοιπόν η παράνομη κατάσταση

δεν εξοβελίσθει νομοθεσιακά, αντί αυτού όχι μόνο διετηρήθη, αλλά συνέχισε να «ισχύει» για την ελεύθερη πλέον πατρίδα μας μετά το 1960.

Αρα

τίθεται τεράστιο και σοβαρότατο εθνικό, πολιτικό, νομικοσυνταγματικό και ηθικό θέμα: πώς είναι δυνατόν οι νόμοι του κατακτητή, αντί να καταστούν κακή ανάμνηση, να συνεχίζουν και μάλιστα διά νόμου την χτεσινή κατά του λαού μας επιβολή στην πορεία της ελεύθερης πλέον πορείας του. Πώς είναι δυνατόν η «νομοθεσία» εκείνη η οποία έστελλε στην αγχόνη τα παιδιά της πατρίδας να αποτελεί νομοθεσία και της ελεύθερης μας πατρίδας;

Από γνωστούς «καλοθελητές» μπορεί να λεχθεί: «*μα έν είχαμε ως νεοσύστατο κράτος νομοθεσία*», η απάντηση είναι πολύ απλή: θα κάναμε νομοθεσία.

Εξ άλλου επειδή

ο αγώνας της λευτεριάς έγινε

(α) με σπλισμό, πυρομαχικά, θαλάσσιο ανεφοδιασμό, εμπύχωση, συμπαράσταση, διδαχή οργάνωσης και τακτικής ανταρτοπολέμου, εκπαίδευση ανταρτών από την Ελλάδα και

(β) με απόλυτη ιδέα και απόλυτο προορισμό την ένωση με την Ελλάδα

και επειδή οι ήρωες μας πέθαναν πιστοί στον όρκο της φανερωμένης για την **ένωση** με την Ελλάδα και **ΟΧΙ** για ανεξάρτητο κράτος, τότε κάλλιστα θα μπορούσε να υιοθετηθεί το Ελληνικό δίκαιο με τις ανάλογες κατά τις περιστάσεις τυχόν προσαρμογές στις τοπικές μας συνθήκες. Κανένας δεν πολεμά ηρωικά και κανείς άνθρωπος πατριώτης, δεν δίνει την ζωή του, ειμή για μια μεγάλη της πατρίδας ιδέα.

Το εκ υστέρων ανεξάρτητο κράτος, δεν ήταν η «μεγάλη ιδέα» των ηρώων μαχητών μας και του γίγαντα λαού μας. Ήταν ...ιδέα του μέχρι και σήμερα βασανιστικού κατά του λαού μας συστήματος ομού με την Εγγλέζικη υπόγεια και υπέργεια επεμβατική πίεση.

Πάλι καλά, που λήφθηκε **έστω** η πρόνοια στον περί δικαστηρίων νόμο 14/1960 άρθρο 29, περί έστω της μή εφαρμογής του κοινοδικαίου και των αρχών της επιεικείας, «εφ όσον δεν αντιβαίνουν ή δεν είναι ασυμβίβαστοι προς το σύνταγμα»,

διότι μπορεί στην πορεία να μας έλεγαν, κλείστε τα όλα... υιοθετείστε τα όλα επανακάψαντες δούλοι και αρχίστε να μιλάτε και Εγγλέζικα...

.....
Ας δούμε τώρα το σύνθετο, δίδυμο και δισκελές κεφάλαιο «common law» «equity» με προσοχή:

Το Εγγλέζικο δίκαιο/σύστημα δικαίου είναι πακέττο στηριζόμενο σε δύο πυλώνες:

(1) «common law» = κοινοδίκαιο.

και

(2) «equity» = εικότως/ευλόγως – δηλ. στις αρχές της επιεικείας/αρχές ευλογότητας του Αριστοτέλη. **Επιείκεια.**

Παραστατική στιχομυθία:

- Common law: - εγώ είμαι ο δικαστής και κρίνω ακολουθώντας τα καταγραφέντα προηγούμενα.
- Equity: - εγώ είμαι ο εξευμενιστής των αποφάσεων σου, δίδοντας σου οδηγίες και καθοδήγηση πώς να διορθώνεις και να κάνεις δικαιότερα τα αποτελέσματα της κρίσης σου.

Αναλυτικά.

(1) Το Εγγλέζικο «Κοινοδίκαιο».

Με την ακαδημαϊκή έννοια κοινοδίκαιο,

(αν και κατά την δική μας άποψη, η έννοια της λέξης «κοινοδίκαιο», πλέον δεν περιλαμβάνει μόνο το Εγγλέζικο κοινοδίκαιο ως παραγόμενη ύλη μόνο στην Αγγλία αλλά και το παραγόμενο πέραν της Μάγχης υλικό, ως έννοια των κατά νομολογιακό τρόπο καρπών δικαίου από διάφορες χώρες όπως θα εξηγήσουμε πιο κάτω)

είναι η (από αιώνων) συγκεντρωμένη ως «προηγούμενο» νομολογιακή ύλη, η οποία πέραν του πρακτικού επιτακτικού/καθοδηγητικού της προορισμού, λειτουργεί ως έννοια σχολής νομικής και ακαδημαϊκής σκέψης με εντελώς πρωταγωνιστικό ρόλο εντός της οικογένειας του Αγγλοσαξωνικού συστήματος δικαίου.

Ορατό αποτέλεσμα της σχέσης αυτής το γεγονός ότι στην πορεία του λόγου και του χρόνου, το «κοινοδίκαιο» («κκομονλό») και το «Αγγλοσαξωνικό δίκαιο», με βάση την ροή της κοινής πρακτικής τους ωφελιμότητας, είναι συμπίπτουσες και ουσιαστικά ταυτόσημες έννοιες ως προς την ολική πραγματιστική και «επί του εδάφους» αξία τους. Αρα όποια και να χρησιμοποιήσουμε από τις δύο αυτές λέξεις καταλήγουμε στην ίδια έννοια.

Επιστημονικά η λέξη «**κοινοδίκαιο**» εξετάζεται υπό δύο έννοιες εφαρμογής:

(α) στην ακαδημαϊκή **θεωρία** κοινοδίκαιο, είναι οι συγκεντρωμένες αρχές δικαίου και νομικοί κανόνες στην οικογένεια δικαίου των Αγγλοσαξωνικών που προέκυψαν, τόσο από παλιούς εθιμικούς κανόνες (**γι' αυτό λέγεται και εθιμικό**), οι οποίοι αναγνωρίστηκαν από τα δικαστήρια όσο και μέσα από ανώτερου βαθμού δικαστικές αποφάσεις. Είναι με απλά λόγια ένα νομικό σύστημα νομολογιακώς παραχθέν και παραγόμενο από την δράση των δικαστηρίων σε βαθμό που μάλιστα από την διεθνή επιστημονική νομική βιβλιογραφία καλείται και «**δικαστηριακό δημιούργημα**».

(β) στην **πράξη** κοινοδίκαιο είναι η ενέργεια και ο μεθοδολογικός βηματισμός του νομικού εκείνου συστήματος, ο οποίος με την βοήθεια αναγωγικής έρευνας συλλέγει και επεξεργάζεται τους ήδη παραχθέντες(τότε-αόριστος) και τους (τώρα - ενεστώτας) παραγόμενους αποφθεγματικούς(=με λίγες λέξεις, ως γνώμη κύρους) καρπούς των ανωτέρου βαθμού δικαστικών αποφάσεων και στην πορεία με βάση την επαγωγική τακτική σκέψη, τους αποταμιεύει στην δεξαμενή του μεγάλου κεφαλαίου που λέγεται - *τα εκ νομολογίας δεσμευτικά προηγούμενα* - για περεταίρω καθοδηγίας χρήση από την δικαστική λειτουργία.

Η λέξη «**Αγγλοσαξωνικό**» δίκαιο,

προέρχεται από τον σύνθετο ονομαστικό όρο που συγκροτούν οι λέξεις «Αγγλος» + «Σάξωνας», εξ' ου οι λέξεις «Αγγλοσάξωνες» και «Αγγλοσαξωνικό». Η λέξη Αγγλοσάξωνας ως προσδιορισμός εθνικού φύλου, ξεκινά να καταγράφεται από τους ιστορικούς συγγραφείς στην Ηπειρωτική Ευρώπη, από τα τέλη του 8^{ου} μ.Χ. αιώνα, ως συγκεκριμένη (εθνική) ονομασία των επί της Βρετανικής νήσου «νέων» Σαξωνών, των γεωγραφικά εντοπιζομένων άνω του ποταμού Τάμεση, προς διάκριση από τους «παλαιούς» Σάξωνες της Γερμανίας.

Απλά ομιλούντες, μέσα στις λέξεις Αγγλοσαξωνικό δίκαιο εμπερικλείεται **όλο** το ιστορικοκοινωνικονομικό φάσμα και η όλη φιλοσοφική σκέψη αυτής της οικογένειας δικαίου και νομικής σχολής, η οποία πρωτο-ξεκίνησε εντός των γεωγραφικών ορίων της επικράτειας της Αγγλοσαξωνίας.

Τα γεωγραφικά σύνορα της Αγγλοσαξωνίας(γη Αγγλοσαξωνών) στην Βρετανική νήσο εφάπτονται επί της Βόρειας όχθης του ποταμού Τάμεση, από Γκλοστερσιάιαρ, Οξφόρδη σε συνεχή οριζόντια ευθεία μέχρι τα Ανατολικά παράλια, εκτεινόμενη η Αγγλοσαξωνία προς Βορρά.

Να σημειωθεί ότι αναφορές οι οποίες καταγράφουν την γή των «νέων Σαξώνων» ως ευρισκόμενη στην νήσο της Αγγλίας, είναι λανθασμένες, διότι η συγκεκριμένη νήσος απλά δεν λέγεται ...«Αγγλία», διότι πολιτικά συνίσταται και από την Ουαλλία, και από την Σκωτία και από την νήσο της Ιρλανδίας. Σημ. η ονομασία «Ηνωμένο βασίλειο» ίσως διορθώνει και συγυρίζει λίγο τα πράγματα.

Να τονίσουμε ότι το κοινοδίκαιο στην εν τη πορεία των αιώνων λειτουργία του, δεν είναι πλέον και τόσο τοπικό και καλά ως απολύτως Αγγλοσαξωνικό.

Δεν είναι έτσι τα πράγματα,

διότι το Κοινοδίκαιο/Αγγλοσαξωνικό δίκαιο ως φιλοσοφική σχολή νομικής σκέψης και συγκροτώντας την μια από τις δύο ανά το παγκόσμιο οικογένειες δικαίου (με το Ηπειρωτικό δίκαιο) και επειδή κατέστη πλέον ιδέα, επομένως η διάσταση του δεν είναι ούτε τοπικής αξίας, ούτε και τοπικής καλυπτικής σημασίας - δηλαδή δεν είναι κτήμα τόπου, ούτε και τελεί εντός χώρου κατ'εξάντληση Εγγλέζικης ιδιοκτησίας, διότι πολύ απλά (αν και καθ'ήμας το «κκόμονλο» πάσχοντας ως ιδέα με απώλειες, προχειρότητες και λάθη φιλοσοφικά, τεχνικά, διαδικαστικά και κυρίως ηθικά)

οι ιδέες εν γένει

δεν ανήκουν σ'αυτόν που τις επινόησε: ανήκουν στην κοινωνία των ανθρώπων, ανήκουν στην ανθρωπότητα, ανήκουν σε όλους τους επί του πλανήτη παρεπίδημους (έστω) κατοίκους, όπως ανήκει το πύρ του Προμηθέα. Τεράστιο συμπαντικό παράδειγμα το Κλασσικό Ελληνικό πνεύμα, το οποίο δεν «ανήκει» μόνο στην Ελλάδα, αλλά προορίζεται να δίδει και δίδει το φως σε όλο τον πλανήτη. Και όχι μόνο στον πλανήτη γη αλλά και πέραν και έξω της γής, αφού στην διαστημική τους πορεία τα διαστημόπλοια καθοδηγούνται στην πορεία τους από τα κεφάλαια «κατάλογος αστέρων» και «αστρικά μεγέθη» του τεράστιου έργου «**χάρτες του ουρανού**» του Αλεξανδρινού Κλαύδιου Πτολεμαίου(από την Πτολεμαϊδα).

Επομένως εφ'όσον η ιδέα αυτή έγινε ...εξαγωγή ούτως ή άλλως ένεκα της αποικιοκρατικής κατοχής

-(**ειδικά μετά** και την κατά θάλασσα εξουδετέρωση των κυριάρχων των θαλασσών Γαλλοϊσπανών το 1805 από τον Οράτιο Νέλσωνα στο Τραφάλκαρ, ανοίγοντας πλέον ο παγκόσμιος δρόμος, δηλαδή οι θαλάσσιες οδοί και έτσι η αποικιοκρατική κατοχή επεβλήθη σχεδόν εφ'όλου του πλανήτη)-

και τις πάμπολλες καταληφθείσες χώρες οι οποίες καθ'ημάς υποτιμητικά και προσβλητικά προς τους λαούς τους σήμερα τελούν λείω ως χώρες μέλη της παρέας της σημερινής κοινοπολιτείας –Commonwealth

-(και γιατί δηλαδή οι πρώην σκλάβοι των Εγγλέζων να αποτελούν κοινή ομάδα/θεσμική οντότητα και γιατί εντάχτηκαν στην παρέα αυτή με επίτιμο αρχηγό τους τον πρώην κατακτητή, άραγε για να θυμούνται όλοι μαζί τα όσα φρικτά πέρασαν;)-

στις οποίες και επικρατεί ακόμη το «κκόμον λό» και εφ'όσον αυτές οι χώρες «δουλεύουν» το σύστημα αυτό, άρα δραστηριοποιούμενες φιλοσοφικά στην δικαϊκή αυτή οικογένεια,

τότε κατά προέκταση ακαδημαϊκά

παράγουν και αυτές «κοινοδίκαιο» **ως ο νομολογιακός καρπός, των πέραν των θαλασσίων συνόρων της Μάγης.**

(2) **Επιείκεια. Equity - (οι αρχές της επιεικείας)**

(5^ο βιβλίο, 14^ο κεφάλαιο Ηθικών Νικομαχείων, Αριστοτέλη)

Σημ.η παρούσα ενότητα σκέψεων είναι λίγο μακροσκελής, όμως αυτό ήταν αναγκαίο λόγω της φύσης του τεράστιου θέματος Αριστοτέλεια επιείκεια – ας είμαστε επομένως υπομονετικοί πάντοτε διατηρώντας την βεβαιότητα ότι η υπομονή δεν έβλαψε ποτέ κανέναν.

Το κεφάλαιο equity (εικότως) ασφαλώς και δεν είναι Εγγλέζικη λέξη, αλλά η Ελληνική λέξη «**εικ-ότως**» =**επιείκεια** προερχόμενη εκ των «Ηθικών Νικομαχείων» του Αριστοτέλη.

Είναι **τεράστια φιλοσοφικο-ηθικο-νομική ιδέα** και αφού είναι ιδέα, επομένως επαναλαμβάνουμε δεν είναι κτήμα κανενός - αυστηρά ομιλούντες ούτε και ...του Αριστοτέλη κτήμα,(γεννηθείς το 384 π.Χ.) **αλλά «ιδιοκτησία» πλέον της δικαιοσύνης**, ανήκοντας σε όλη την ανθρωπότητα.

Η («εκκουϊτική»)επιείκεια, ύψιστη σκέψη του γίγαντα και μοναδικού **πανεπιστήμονα** στον πλανήτη Αριστοτέλη, ως υψηλή παραγωγή δικαίου του αρχαιοελληνικού πνεύματος, άφθορα ταξιδεύουσα στον χρόνο ως φιλοσοφικονομικός όρος είναι κατά 1.500 χρόνια προγενέστερη του common law .

Επομένως ας μην σκεφτεί κανένας ότι η επιείκεια, ως ο γνωστός νομικός όρος equity σε πακέτο με το common law είναι ιδέα σύλληψης του Εγγλέζικου δικαίου,(θα είναι αστείο) και προπάντων ας μην το σκεφτούν αυτό δικηγόροι, διότι με κάθε αγάπη και εκτίμηση προς τους συν-αδέλφους θα ... αποκαλυφθεί ότι δεν διάβασαν τα απόλυτα βιβλία των νομικών σπουδών, δηλαδή τα **Ηθικά Νικομάχεια με ένταση στο 14^ο κεφάλαιο του 5^ο βιβλίου**.

Η επιείκεια καθ'ήμας είναι η χαρμόσυνη ιδέα του δικαίου, άκρως αγαθό δώρο του Αριστοτέλη προς την ανθρωπότητα ως «επανόρθωση νομίμου δικαίου».

Η επιείκεια είναι η σπορά πνεύματος αγάπης προς το δίκαιο την οποία με απλοχεριά έριξε ο Αριστοτέλης στην γή της σκέψης όλης της ανθρωπότητας.

Για δυόμιση χιλιάδες χρόνια, ολοζώντανη η επιείκεια παραμένει ολόδροσα φυτρωμένη στο πνεύμα της ανθρωπότητας ως το απόλυτο ηθικονομικό εργαλείο και ως ο αλάνθαστος οδηγός προτροπής της δικαστικής σκέψης να ασκεί (κατά τον Αριστοτέλη) μεγαλόψυχη και ορθή κρίση ως η εν τη πράξη απόκριση της αγάπης των δικαστών προς το δίκαιο.

Η επιείκεια είναι το **ανθρώπινο πρόσωπο της δικαιοσύνης**.

Η επιείκεια είναι η αγάπη προς το δίκαιο.

Η αγάπη προς το δίκαιο ως ανθρώπινη αρετή, είναι συμπυκνωμένη παραστατικότητα ως έννοια, στο σοφό ρητό (Αριστοτέλειου επιπέδου):

«ο δικαστής πρέπει να έχει τρία χαρακτηριστικά

α) να είναι δίκαιος,

β) να είναι δίκαιος,

γ) να είναι δίκαιος,

ενώ κάποιιοι συνάμα λένε προσθετικά «αν ξέρει και ...λίγα νομικά, ακόμη καλύτερα»! Δηλ. η δικαιοσύνη του δικαστού ως η υψηλή έκφραση **αγάπης προς την Θέμιδα** πρέπει να είναι το πρώτο και απόλυτο αδιαπραγμάτετο εσωτερικό χαρακτηριστικό του (εις τριπλούν μάλιστα καταγραμμένη ως προϋποθετική δικαστική αρετή), με την νομική γνώση ουσιαστικά να έπεται. Βέβαια η «υπερβολή» αυτού του ρητού περί ...προαιρετικής και ως ...επιπλέον «προσόν» της νομομάθειας του δικαστού, δεν φέρει και τόση κυριολεκτική σημασία, διότι βεβαίως και δεν τον θέλουμε «άσχετο» τον δικαστή. Απλά η ψυχική ζωηρότητα και η λεκτική παραστατικότητα στην λογική αυτού του ρητού με «χίλια» ταξιδεύει στο δρόμο του φωτός: **«ουδέν υπέρτερο της τιμιότητας»** ως η πρώτη και υπέρτατη ψυχική περί δικαίου αξία του δικαστού, σε σύγκριση προς κάθε άλλη αρετή ή άλλο προσόν όσο σπουδαία και εντυπωσιακά και αν φαίνονται.

Μέσα από την αντίθετη σκέψη προκύπτει η αλήθεια και η σοφία του ρητού:

και αν τυχόν έχουμε(με κάθε εκτίμηση γενικά στους ανθρώπους, στον θεσμό και στην δικαστική ιδέα) π.χ. έναν δικαστή πολύ έξυπνο, «λεβέντη», «διαβασμένο», με δέκα πτυχία νομικής, «τέρας» νομικής γνώσης και κατάρτισης,

όμως

όχι δίκαιο (άρα άδικο) και **όχι τίμιο** (άρα ανέντιμο),

τότε τί να τον κάνουμε ως κοινωνία έναν τέτοιο δικαστή;

-Σε τί δηλαδή θα φανεί χρήσιμος στην κοινωνία των ανθρώπων π.χ. ένας δικαστής, ο οποίος δεν είναι τίμιος και δεν φέρει την μέσα του απόλυτη αρετή να είναι δίκαιος;

-Ποιά η προσφορά στην κοινωνία ενός απλά επαγγελλόμενου τον δικαστή ανθρώπου, ο οποίος δεν είναι αληθώς και στην πράξη ψυχικά αγνός υπηρέτης του δικαίου ως «υποταγμένος» στο δίκαιο, αλλά απλά «κάμνει» τον δικαστή, αφού δεν φέρει ως εσωτερικό χάρισμα τις αρετές της τιμιότητας και της δικαιοσύνης και άρα

στο εξώφυλλο του εσωτερικού κεφαλαίου της ψυχής του που φέρει τον τίτλο «αγάπη προς το δίκαιο» γράφει «κενό».

Μήπως για να μας «βγάζει» κατά... παραγγελία αποφάσεις;

Επιείκεια εννοιολογικά/(σημασία λέξης) σημαίνει ως το εικός δηλ. ως το εύλογο.

Η λέξη εύλογο αναλύεται ετυμολογικά στο ευ- λόγος = καλό λόγος. Η έννοια και σημασία της λέξης αυτής στην Ελληνική γλώσσα είναι - το σωστό, το ορθό, το λογικό, το έχον καλό λόγο, το πραγματικά αρμόζον και εισερχόμενοι ειδικότερα προς την νομική οδό το δικαιολογημένο, το αιτιολογημένο, το ορθολογισμένο, το λελογισμένο, το πραγματικά αρμόζον. Και σε όλα αυτά τα στοιχεία πάντοτε εννοείται τελεί ομού φερόμενη ως νομικά προσκολλημένη η φρασεολογία «υπό τις (συγκεκριμένες) περιστάσεις».

Ναι, η δικαιοσύνη αποθεώνεται μέσα από την κοσμική «Σταγειρήτικη» ιδέα της επιείκειας! (ο Αριστοτέλης κατήγετο από τα Στάγειρα Χαλκιδικής)

Αποφασιστικό:

Ο απόλυτος υμνητής παιάνας προώθησης της υλοποίησης της ανώτατης ιδέας του νομικού δόγματος «εικότως» είναι η μαγική λέξη «**εξατομίκευση**»!

Εξατομίκευση σημαίνει: διαμορφώνω/**προσαρμόζω** κάτι προς το πρόσωπο - το είναι» και τις ιδιότητες - του συγκεκριμένου ατόμου.

Η καταληκτική δικαστική κρίση επιβολής της κατ' έξ-ατομίκευση(εξ+άτομο) ποινής για το συγκεκριμένο αδίκημα προς τον συγκεκριμένο υπό κρίση άνθρωπο (δηλ. ειδικά για το «άτομο» του - ενδεικτικά και μή εξαντλούμενα π.χ. ποιός είναι, τί έκανε, πώς το έκανε, ποιά ήταν τότε η σκέψη του, πώς σκέφτεται τώρα ενώπιον του δικαστηρίου), είναι ο άθλος και ο θρίαμβος του δικαστού.

Η επιείκεια είναι η Αριστοτέλεια υπέρτατη δικαιοσύνη ιδέα συμπαντικά καταχωρημένη εδώ και δυόμισι χιλιάδες χρόνια ως προϊόν της αρχαιοελληνικής φιλοσοφίας και πολιτισμού, η οποία ιδέα καθοδηγεί μέσα από μια απλή φιλοσοφική εντολή την περί δικαίου αίσθηση των ανθρώπων.

Καθ' ημάς δεν είναι «εύκολη» διαδικασία ούτε και «εύκολη» κατάληξη η κατ' επιείκεια κρίση του δικαστού.

Ας τα βάλουμε στην σειρά:

Νοούμενου ότι ο δικαστής (α) πρέπει να φέρει εντός του την αίσθηση του δικαίου, άρα να είναι δίκαιος και όχι ένας μηχανικά εφαρμοστής του νόμου

και (β) να γνωρίζει έστω...και «λίγα νομικά»,

στο όλο έργο του χρειάζεται να κατέχει

πολύ καλή αντίληψη των γεγονότων, πολύ καλή και σε βάθος σκέψη, νοημοσύνη υποχρεωτικά... «πάνω» από το κανονικό, διόραση προκύπτουσα από ψυχική υπερχείλιση πλούτου πνεύματος, ευθυδικίας κρίση, ανθρώπινη τόλμη και το ξεχασμένο όμως πάρα πολύ σημαντικό - καλή ψυχή λιτά «κοσμημένη» με εσωτερική ισορροπία και αγάπη προς τους ανθρώπους(διότι δυστυχώς είτε το θέλουμε είτε όχι ναι, υπάρχει και ο μισανθρωπισμός).

Επαινούμε και επιμένουμε στην αρετή της εσωτερικής ισορροπίας διότι, από την στιγμή που η επιείκεια είναι η «απόλυτη ισορροπία» και αφού όλα είναι μέσα μας πρέπει κατά το δυνατόν (ιδεατά) να τελούν εν ηθική ισορροπία,

τότε πώς είναι δυνατόν να παραχθούν αποτελέσματα ισάξια της ιδέας της ισορροπίας, ώστε να βγούν προς τα έξω οι αντίστοιχοι καλοί γόνιοι της αν δεν προ-υπάρχει η αρετή της ισορροπίας μέσα στον κάθε συγκεκριμένο άνθρωπο δικαστή; Αν όμως ο άνθρωπος δεν κατ-έχει και δεν είναι καλός φορέας αυτής της ιδέας πώς θα την δώσει έξω - υπάρχει άνθρωπος στον πλανήτη γη, που μπορεί να δώσει κάτι που δεν έχει;

Διότι πώς μπορεί η μή ισορροπία και το χειρότερο η «ανισορροπία» να παράξει ...ισορροπία;

Ο γράφων πριν κάποια χρόνια ταπεινά αγωνίστηκε με την δύναμη της ψυχής του, για μια υπόθεση για το αποτέλεσμα της οποίας όλοι οι καλοί φίλοι συνάδελφοι στην συζήτηση και ανταλλαγή σκέψεων και απόψεων του έλεγαν «*εν θα την κερδίσεις*». Πιστεύοντας στο δίκαιο και στην αλήθεια κατάφερε να πείσει τον συγκεκριμένο δικαστή και η υπόθεση κατέληξε θετικά.

Παρόλα αυτά ο ενάγων /αιτητής ...«έχασε», αφού η νίκη του ως ενδιάμεση δικαστική απόφαση τελούσε εστερημένη αξιοποίησης και άνευ της δυνατότητας χρήσης για πρακτικό αποτέλεσμα προς όφελος του διότι, ο δικαστής έθεσε ακατανόητο υπό τις περιστάσεις όρο οικονομικό και καθ' ήμας μή συνδεόμενο νομικά με το αποτέλεσμα. Ο όρος αυτός αντικειμενικά δεν μπορούσε να υλοποιηθεί, αφού απλά είχε να κάνει με την ολοφάνερη δεδομένη και δικαστικώς ανεγνωρισμένη οικονομική δυσπραγία του ενάγοντα:

μα αφού η δυσπραγία αυτή «γέννησε» το πρόβλημα και συνάμα ούτως ή άλλως η θέση και η επιχειρηματολογία του αιτητού σ'αυτήν την δυσπραγία στηρίχτηκε... Δηλαδή δέχτηκε μεν την αξίωση /αίτημα μας, όμως στην κατάληξη του μας είπε «αυτό και αυτό» ως προϋπόθεση, την στιγμή που αυτό για να υλοποιηθεί θα έπρεπε πρώτα η εν τη πράξει εκτέλεση/ υλοποίηση του θετικού εκείνου δικαστικού αποτελέσματος να παράξει και να δώσει στον αιτητή ωφέλιμους απολυτρωτικούς καρπούς(κινητήριους). Μα πώς ήταν δυνατό να παραχθούν αυτοί οι καρποί με αυτόν το τρόπο; Μπορούμε δηλ. να πάρουμε μήλα από μια μηλιά την οποία ακόμη δεν έχουμε φυτέψει; Ούτε καν στο επίπεδο «η κότα και το αυγό», ήταν υλοποιήσιμος ο επαχθέστατος εκείνος όρος, διότι εδώ δεν υπήρχε καν... «κότα».

Το οικονομικό μέρος όσο και αν κυριαρχεί στην ζωή των ανθρώπων δεν χωρά στην τεράστια γή της δικαιοσύνης: πρώτα αποδίδεται το δίκαιο – και τα έξοδα της δίκης έπονται. Πιο απλά δεν μπορεί να καταγραφεί αυτή η θέση.

Ο δικαστής καθ'ήμας λειτούργησε απρόσωπα, «δημοσιοϋπαλληλικά» (έτερον εκάτερον-με κάθε εκτίμηση προς τους καλούς φίλους δημοσίους υπαλλήλους) φοβισμένα και άψυχα ως μηχανικός εφαρμοστής του νόμου. Οχι βέβαια γιατί μας «συμφέρει»,

εμείς θεωρούμε ότι δεν έπραξε με Αριστοτέλεια τόλμη εικότως, ήτοι μεγαλόψυχα «απλώνοντας» το μεγαλείο της επιείκειας στην επί του εδάφους επιστημονική του διάσταση. **Δεν προσάρμοσε τον νόμο και την κρίση του ως προς το δίκαιο του συγκεκριμένου ανθρώπου.** Μα αφού η απόφαση αυτή ήταν χωρίς νόημα, τότε γιατί την έβγαλε; Για να μην θεωρηθεί αρνησιδικήσας;

Ο Αριστοτέλης πουθενά δεν έγραψε ότι δίκαιο, είναι μόνο το ποινικό και μόνο σ'αυτό ευρίσκει ανάλογη τακτική εφαρμογή η επιείκεια. Είναι και το αστικό και κάθε άλλο βίωμα δικαίου, αλλιώς χωρίς την αποφασιστικότερη επικουρία της επιείκειας το δίκαιο αυτό, δεν θα είναι ...«δίκαιο»: η ισοπεδωτική εκείνη απόφαση δεν έλαβε υπόψιν ποιος, ως επί της γής άνθρωπος είναι ο αιτητής, ποιά η κατάσταση του, ποιές οι συνθήκες, ποιές οι συνδεόμενοι παράμετροι, ποιές δυνάμεις και δυναμικές εξ αντικειμένου συνθέτουν την όλη του υποκειμενική εικόνα, αλλά και γιατί όχι, ακόμη και ποιός είναι ο καθ'ού ...αντίπαλος. Δεν υπήρξε με απλά λόγια αστικού επιπέδου ισχυρή εξατομίκευση της απόφασης, ώστε αυτή να αρμόζει και καλώς να συμβαδίζει με την ατομικότητα του συγκεκριμένου αιτητού.

Εξ άλλου γνώριζε πάρα πολύ καλά, αλλά και αν δεν γνώριζε όφειλε να γνωρίζει (οι αναφορές στα δικογραφα ήταν ολοκάθαρες για την τραγική οικονομική κατάσταση του ενάγοντα και σ'αυτά τα στοιχεία εξ άλλου η απόφαση του βασίστηκε) ότι ο όρος τον οποίο έθεσε, κάτω από τις υποκειμενικές συνθήκες του αιτητού εξ αντικειμένου δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να υλοποιηθεί/εκτελεστεί.

Πώς επομένως απεδόθη δικαιοσύνη; Ήταν ωσάν π.χ. ο Α δικαστής να εκδίδει μια θετική μεν απόφαση για τον Β, όμως θέτει όρο να πάει προηγουμένως ο Β με τα πόδια στην Κίνα. Μήν τρελλαθούμε τώρα!

Οι στοχασμοί περί του θέματος αυτού δεν τελειώνουν ποτέ! Καταλήγουν όμως στο μυρωμένο απόσταγμα ότι Αριστοτέλεια επιείκεια και ποιοτικοπνευματικό «τέλειο» ταυτίζονται:

- είναι το υψηλό προνόμιο της δικαστικής ευκαμψίας με οδηγούς τα επιλεγμένα κριτήρια και τις σωστές αρχές δικαίου, με σκοπό την κατάληξη σε καλώς προσήκουσα ποινή/απόφαση/αποτέλεσμα.

- είναι η ορθή και αληθής κρίση στο σωστό μέτρο απόδοσης του δικαίου μέσα από την άριστα συναρμοστική συντρέχεια εντός της δικαστικής σκέψης (i) της αρχής της αναλογικότητας (ii) του συγκεκριμένου επί του εδάφους «στάτους» όλων των ορατών

στοιχείων της συγκεκριμένης υπόθεσης το οποίο στάτους φέρει το όνομα «**ειδικές συνθήκες**», και βεβαίως (iii) το πρόσωπο του κρινόμενου.

Απλό παράδειγμα –

π.χ. ο Α και ο Β κατηγορούνται για το ίδιο αδίκημα και με τα ίδια (περίπου) εξωτερικά χαρακτηριστικά, το οποίο με βάση τον νόμο επισύρει κάποια ποινή φυλάκισης. Αν ο Α είναι καθ' υποτροπή παραβάτης των ποινικών νόμων, ενώ ο Β διέπραξε το συγκεκριμένο αδίκημα ως μια εντελώς μεμονωμένη και της στιγμής «ατυχής» πράξη (όντως και εξ αντικειμενικής θεώρησης και όχι βέβαια με βάση «παραμύθια») και με ορατά τα στοιχεία πολύ μειωμένης εσωτερικής ποινικής ευθύνης, τότε

- η σωστή ποινή προς τον Α θα πρέπει να «*συμμορφώνεται προς τις ιδιότητες του - συγκεκριμένου- ατόμου*», αλλά βεβαίως

- και η ποινή προς τον Β θα πρέπει επίσης να «*συμμορφώνεται προς τις ιδιότητες του (συγκεκριμένου) ατόμου*».

Στην ζυγαριά ο δικαστής θα βάλει τις συνθήκες, τα γεγονότα, τα κίνητρα, τι ακριβώς έκανε και πώς ακριβώς παρανόμησε ο κάθε ένας εκ των δύο κατηγορούμενων (Α και Β), τον χαρακτήρα και την πρόθεση του, την αμέλεια και το ύψος της, αλλά και την τυχόν έμπρακτη μεταμέλεια εκάστου, τα υποκειμενικά και αντικειμενικά ελαφρυντικά ή και επιβαρυντικά εκάστου και βεβαίως ποιός ακριβώς «ποιοτικά» είναι το κάθε άτομο.

Αποτέλεσμα εν τη πράξη: η δικαστική κρίση (για το ίδιο αδίκημα) θα καταλήξει σε διαφορετικές ποινές

δίκαιες όμως και οι δύο ποινές.

Δηλ. ο Α μάλλον θα υποστεί π.χ. ποινή φυλάκισης, ενώ ο Β «μάλλον» χρηματικό πρόστιμο ή έστω ποινή φυλάκισης όμως πολύ πιθανόν με ανασταλτικά αποτελέσματα. Σημ. η λέξη «μάλλον» καταγράφεται ως η μοναδική αρμόζουσα λέξη, διότι το τελικό αποτέλεσμα θα είναι η καταληκτική απόφαση του δικαστού η οποία θα λάβει υπ' όψιν και άλλους καλούς ή κακούς ή και «απρόβλεπτους» ελαφρυντικούς ή και επιβαρυντικούς παράγοντες, πέραν της ως άνω προσπάθειας εξατομίκευσης του παρόντος παραδείγματος μας.

Επίσης απλό παράδειγμα: για το Α αδίκημα π.χ. η χρηματική ποινή είναι η τάδε-αρκετά υψηλή. Αν όμως υποστεί την «τάδε» χρηματική ποινική «φουλαρισμένη» ένας φτωχός ή ένας άνεργος και ταλαιπωρημένος άνθρωπος η τιμωρία αυτή θα είναι εξοντωτική έως εξοντωτικότερη γι' αυτόν, ενώ αν υποστεί την ίδια ποινή κάποιος αρκετά εύπορος θα είναι «χάδι». Τί πρέπει να αποφασίσει εδώ ο δικαστής;

Επίσης π.χ. για το θέμα της στέρξης άδειας για τροχαία αδικήματα. Η στέρξη του δικαιώματος οδήγησης για έναν επαγγελματία οδηγό θα έχει καταστροφικές συνέπειες όχι μόνο για τον οδηγό αλλά και στην οικογένεια του ενώ για έναν μη επαγγελματία οδηγό τα πράγματα θα είναι πολύ διαφορετικά.

Οδηγός του δικαστού πάντοτε οι ειδικές συνθήκες!

Αρα στα παραδείγματα αυτά θα «δουλέψει» θριαμβευτικά η Αριστοτέλειος ευλογότητα στην σκέψη του δικαστού: **το εικότως! «ίκ-κούϊτι»!** Νίκη του δικαίου!

Σημ. παρά τα όσα καταγράψαμε πίο πάνω στα συγκεκριμένα παραδείγματα, οι ποινές οι οποίες θα επιβληθούν ποτέ δεν σταματούν να τελούν συνδεδετικά σε δικαστικό συνυπολογισμό -

με την σοβαρότητα του αδικήματος, (και χωρίς να είναι απόλυτο, συνήθως είναι το πρώτο στοιχείο το οποίο έρχεται στην σκέψη του δικαστού)

τον βαθμό δόλου, εσωτερικής και εξωτερικής ευθύνης ή προσχεδιασμού,

τα «προηγούμενα»,

η κατ' επίπτωση (και από το ελαφρύτερο αδίκημα επέρχονται επιπτώσεις) «πλήξη» προς την ομάδα της κοινωνίας,

τις προσωπικές και οικογενειακές συνθήκες και καταστάσεις,

και βεβαίως των συγκεκριμένων περιστατικών και ειδικών συνθηκών διάπραξης του αδικήματος όμως π.χ. πρόκληση/υψηλή πρόκληση, πραγματική ή νομική πλάνη, στιγμιαία «ανοησία» κ.λ.π.

Η ιδεολογία της επιείκειας είναι η νεκταρική τροφή της καλής σκέψης δικαίου!

Η ιδεολογία της επιείκειας ΔΕΝ είναι απλά και απόλυτα η ηπιότητα, ή η χαλαρότητα, ή η κατά χάρη κρίση, ούτε και η «καλωσύνη» και «κατανόηση» του ανθρώπου δικαστού.

Η επιείκεια είναι ισορροπία! Ας την αναζητήσουμε:

α)- αν η κοινωνία μας ήθελε στην έδρα έναν δικαστή κακό, άτεγκτο και «μούτρο», τότε αυτό **απλά δεν θα ήταν δικαιοσύνη,**

β)- από την άλλη αν ο στόχος της δικαιοσύνης ήταν να μας ανεβάσει στην έδρα ένα «καλό παιδί», «χαλαρό» και με «κατανόηση» δικαστή και πάλι αυτό **απλά δεν θα ήταν δικαιοσύνη.**

Αρα ...χάσαμε και στα δύο. Γιατί; Διότι η κοινωνία αναζητά την ισορροπία: από την στιγμή που η κοινωνία ανα- ζητά την υψηλή αρετή της ισορροπία τα ως άνω α και β παραδείγματα είναι άκυρα διότι καθόλου δεν συγκροτούν εν τη πράξει τον δισκελή βαθύτατο Αριστοτέλειο όρο:

α) ισορροπία δικαίου (περί την ιδέα)

β) ισορροπία της δικαιοσύνης(περί την απόδοση).

Επομένως δεν είναι επιείκεια ο κινούμενος σε μονόδρομο **ευεργετικός υπολογισμός** για πρόταση και υποβολή στο δικαστήριο, ακόμη και με «μαθηματικά» τεκμηριωμένη επιχειρηματολογία, έτσι ώστε να «πέσει μαλακά» μια υπόθεση, όπως ακόμη και δικηγόροι μπορεί να νομίζουν.

Η ανακοπτική λέξη «εικός», σε καλή συγχορδία με την πρόθεση «επί», επιρρηματικώς συγκρότησαν την μαγική σύνθετη λέξη επιεικώς δηλ. την ευλογότητα και όχι την ευνοϊκότητα ως η επιδίωξη της ελαφρύτερης κατάληξης.

Καθ' ήμας με πολύ απλά λόγια,

όταν εντός του όλου περιβλήματος της ατομικής οντότητας, συγκεκριμένου ανθρώπου, συντρέχουν όντως αληθή και συγκεκριμένα στοιχεία, τα οποία συνυπολογιζόμενα έχουν την δύναμη να καθοδηγήσουν την εξ αντικειμένου ορθή δικαστική κρίση προς απόδοση καλής βαρύτητας προς την κατεύθυνση της θετικής επίδρασης ως προς την αξιολόγηση συγκεκριμένου ανθρώπου, τότε ναι, η δικαστική κρίση - θα έχει καλό λόγο να καταλήξει ηπιότερη.

Είναι δεδομένο ότι στην ροή της απόδοσης του δικαίου η μαγική σωτήρια λέξη επιείκεια, πάντοτε εφέρετο και επικαλείτο υπό τον χαρακτήρα της δελεαστικής της ιδιότητας (δηλ. εκεί που «εσύμφερε» προς το ηπιότερο, ώστε να «πέσει μαλακά» μια υπόθεση) και έτσι **λανθασμένα ταυτίστηκε εννοιολογικά** με το λιγότερο αυστηρό/το χαλαρότερο, ως τοις πάσι γνωστότατο και ανεγνωρισμένο ως ελκυστικότερο και προνομιούχο νομικό ευεργέτημα.

ΔΕΝ είναι όμως έτσι τα πράγματα!

Σκεφτείτε μόνο ότι σε κάθε ποινικό αδίκημα οι «ήρωες» του έργου είναι πάντα δύο: ο παραπνοούμενος και ο κατηγορούμενος.

Κανείς, ποτέ(ίσως εκτός από ιδιαζόντως ειδεχθή αδικήματα και αυτό με επιφύλαξη) δεν είπε να μην «βοηθηθεί» ο κατηγορούμενος.

Όμως εντός των ορίων του δικαίου: διότι πολύ-πολύ απλά υπάρχει και ο παραπνοούμενος ο οποίος ζητά αποκατάσταση του δικαίου –ζητά δικαίωση. Γι' αυτό καλούνται οι καλοί συνάδελφοι σε συγκεκριμένες περιπτώσεις τις οποίες πολύ καλά γνωρίζουν, να μην είναι και τόσο υπερβολικοί, άνω και εκτός των νομίμων, νομικών και ηθικών ορίων, διότι απλά στην θέση του παραπνοούμενου μπορεί στις ιδιοτροπίες της η ζωή να έφερνε να ήταν οι ίδιοι και ασφαλέστατα θα ζητούσαν δικαίωση και πιθανότατα θα δυσανασχetoύσαν με τους τυχόν «υπερβολικούς» δικηγόρους του κατηγορούμενου.

Στην καταληκτική της ανάλυση και στο αληθές και πραγματικό ηθικό, δικαϊκό και νομικό της βάθος, η Αριστοτέλεια επιείκεια είναι ο «καλός λόγος»!

Με πλήρη επαγγελματική και προσωπική σεμνότητα και χωρίς ούτε και για μια στιγμή να θέλουμε να καταγράψουμε στις παρούσες σελίδες «υψηλά νομικά» θεωρούμε ότι από την στιγμή που ο νομικός όρος επιείκεια λειτουργεί με ακούραστο οδηγό και ασταμάτητο στόχο, να κατακτήσει τον ως άνω θαυμαστό «καλό λόγο»(εύλογο) ως υψηλή προς την δικαιοσύνη υπηρεσία,

τότε το ηθικονομικό αυτό εργαλείο, δυνατόν με την δική του περί δικαίου εσωτερική φιλοσοφία να επιβάλλει όχι μόνο **μή** απαλλακτικές, **όχι μόνο μή** χαμηλές, **όχι μόνο μή** ελαφρές και **όχι μόνο μή** απολυτρωτικές, αλλά και «βαρύτερες»/«υψηλότερες», και προς τα «άνω» ποινές αν αυτό το επιβάλλει το «εϊκός» (το εύλογο).

Οχι βέβαια με την έννοια επιβολής ανώτερης της εκ του νόμου προβλεπόμενης ποινής (αφού αυτό απαγορεύεται) αλλά χωρίς ο δικαστής να κοιτάξει δευτερόλεπτο προς την κατεύθυνση της ηπιότητας, και με υψωμένο τον θυρεό του δικαίου να προχωρήσει προς την ενεργοποίηση της **επί το αυστηρότερον** δικαστικής του επενέργειας, ήτοι: της απόρριψης ή μή αποδοχής μετριαστικών ή υποκειμενικών άλλων λόγων και κατ'επέκταση της μή χορήγησης σταγόνας εκ του γλυκού ωφελήματος της προς τα «κάτω» (χαμηλότερης), ή έστω προς το «μέτριο» ποινής, π.χ. βλέπε στις περιπτώσεις αναιδούς συμπεριφοράς κατηγορουμένου, μή (ειλικρινούς) μεταμέλειας, μή συνεργασίας με τις αρχές και αστυνομία και βεβαίως στις περιπτώσεων ιδιαιζόντως ειδεχθών, αποκρουστικών εγκλημάτων ή αδικημάτων υψηλού έως ακραίου δόλου. Και να μην αφήνουμε να περάσουν απρατήρητες οι περιπτώσεις πολύ «εντέχνου» και φρικτού προσχεδιασμού αδικημάτων και βεβαίως το χειρότερο στις περιπτώσεις αδικημάτων κατά της *κοινωνίας, της άμυνας και της πατρίδας, κ.λ.π. Αυτή η θέση μας ακούγεται ίσως υπερβολική, όμως καθ'ήμας, ναι αυτή είναι η εικότως κρίση ...ναι, αυτή είναι η ως -επί το εϊκός- όντως σωστή ... «επιείκεια»!

*Κάθε αδίκημα όσο μικρό ή όσο μεγάλο και αν είναι, στρέφεται κατά της κοινωνίας **διότι αφορά** την κοινωνία. Αν δεν αφορούσε όλη την κοινωνία ένα αδίκημα δεν υπήρχε λόγος οι υπηρέτες της νομοθέτες να «κάτσουν» να κάνουν νόμους. Αν πχ. ο Α κάνει κακό στον Β, τότε δεν επλήγη απλά και μόνο ο Β. Επλήγη και η ίδια η κοινωνία, διότι ένα καλό μέλος της υπέστη βλάβη. Επομένως ναι, η κοινωνία έχει λόγο για το θέμα αυτό, βάζοντας στην πρώτη γραμμή τον νόμο.

Με βάση αυτά τα δεδομένα και αυτές τις σκέψεις η κοινωνία έκτισε αμυντική γραμμή κατά του αδικήματος τον νόμο. Αν αυτή η ανάγκη σύνταξης (ποινικών) νόμων δεν έγινε για την απόλυτα ενδιαφερόμενη κοινωνία τότε για ποιούς έγινε – για τους εξωγήινους;

Οι συνδεόμενες ...«σημειώσεις» δεν τελειώνουν στην σκέψη του γράφοντος:

Σημ.

- *μας ενοχλεί αφάνταστα η ακατανόητη και αδικαιολόγητη ηπιότητα δικαστηρίων και ενίοτε ειδικά κακουργιοδικείων, όταν για σοβαρά αδικήματα (αφού είναι παρά τω κακουργιοδικείω βεβαίως και είναι σοβαρά)*

π.χ. για (πολλά) αδικήματα στα οποία όμως πλήττονται άνω του ενός πρόσωπα ή

π.χ.για πολλά αδικήματα διαπραχθέντα από το ίδιο πρόσωπο κατά του ίδιου προσώπου, επιβάλλονται«επιεικώς» ποινές «συντρέχουσες»(:) αρκούμενη η δικαστική σκέψη απλά και μόνο

*στα «**ίδια γεγονότα**» και στο «**ίδιο επεισόδιο**» εντός του «**ίδιου κατηγορητηρίου**».*

Δεν είναι όμως έτσι τα πράγματα.

Είναι μέγα νομικό λάθος αυτή η προσέγγιση εντός της δικαστικής κατάληξης,

*διότι η δικαιοσύνη με αυτές τις σκέψεις δείχνει καθ' ημάς εκφυγή από την ανώτερη **ανθρωποκεντρική και ανθρωποπροστατευτική δικαιοσύνη της αποστολή** η οποία δεν είναι άλλη από το να υπερασπίσει το δίκαιο και με την επιβολή της ως ακούραστος υπηρέτης του δικαίου να προστατέψει τον άνθρωπο με δραστικό, τιμωρητικό και αποτρεπτικό τρόπο. Η λάθος προς την κοινωνία αυτή αποστασιοποιημένη προσέγγιση, παραμερίζει ηθικά, ωςάν τρόπο τινά να αγνοεί το θύμα της διάπραξης του ποινικού αδικήματος ενώ την ίδια στιγμή είναι ευνοϊκή έως ευνοϊκότατη προς τον αδιοπραγήσαντα.*

Δεν μπορεί να είναι πιά απλά τα πράγματα:

ένας άνθρωπος ο οποίος υπέστη τα αποτελέσματα παράνομης (ποινικής) πράξης ζητά δικαιοσύνη! Πρόκειται για τραγικά τεράστιο λάθος, αποτελώντας πτώση της δικαστικής σκέψης στην τεχνική παγίδα της νομικής συναίρεσης των (έστω) κατά παραλληλία «γεγονότων» και «επεισοδίων».

Πλάνη ...πλάνη : λόγω του καταραμένου αυτού «ιού» της δικαιοσύνης μπορεί σε κάποιες χώρες με «πλανεμένες» δικαστικές αποφάσεις να εκτελεστούν άνθρωποι ή να παραμείνουν εφ'όρου ζωής στην φυλακή.

- μα αφού

έγιναν περισσότερες της μίας ποινικές πράξεις, επλήγησαν περισσότεροι του ενός άνθρωποι ή σκοτώθηκαν περισσότεροι του ενός ή και πολλοί άνθρωποι- ήτοι ένας, δύο, τρεις άνθρωποι χάθηκαν από εγκληματική πράξη, πώς είναι δυνατόν να ξέχασαν οι δικαστές τις διαδοχικές ποινές αλλά και τα «δισ» και «τρεις»;

Σημ. και όμως τα «δισ» και «τρεις», ο γράφων στο πρώτο έτος της φοίτησης του στην νομική του Καποδιστριακού πανεπιστημίου Αθηνών, τα θεωρούσε ...χωρίς νόημα. Τόσα ήξερε τότε, τόσα «έλεε» - πολύ απλό. Ήταν όμως μέγα λάθος, διότι το «δισ» ή το «τρεις» μπορεί να ακούγονται θεωρητικά (πλανώμενα) χωρίς νόημα (ειδικά στα ισόβια), όμως είναι ορθότατα, και καθόλου θεωρητικά: είναι «κάθαρση της τραγωδίας»! Είναι η κατ'αρίθμηση καταγραφή στις δέλτους της Θέμιδας της σωστής απάντησης της κοινωνίας, στο καλό μέτρο και στο σωστό μέγεθος απέναντι στο ύψος του αδικήματος. **Είναι η κατά διαδοχική αρίθμηση, ανα-λογική απαγγελία της έκφρασης της κοινωνίας μέσω της δικαιοσύνης προς τις πράξεις του αδικήσαντα.**

Επομένως για να μην ξεχάσουμε τα λίγα μας νομικά ως κυριαρχεί στην νομική μας σκέψη ότι η ποινική συγχώνευση αδικημάτων, δεν πρέπει να αποτελεί απλή και εύκολη υπολογιστική μαθηματική πράξη – πρέπει να ασκείται με απόλυτη φειδώ και με απόλυτο δικαϊκό συλλογισμό και υπολογισμό, ώστε αν τυχόν υπό τις περιστάσεις όντως πρέπει να εφαρμοστεί η «ποινική συντρέχεια», τότε το αποτέλεσμα αυτό να μπορεί πανεύκολα να το αντιληφθεί και να αποδεχτεί ως το όντως αρμόζον ποινικό μέτρο, ένας μέσος συνετός και έντιμος πολίτης, ο οποίος το μόνο που έχει «σε βάρος» του, είναι ότι ποτέ δεν είχε καν την φιλοδοξία να φοιτήσει στην νομική σχολή.

Διότι ο καλύτερος ο κριτής του δικαστού σε μια δίκη είναι το ακροατήριο, άρα δεν είναι δυνατόν ο ανεγνωρισμένα άριστος «ακροατής» να έχει λάθος και για την μετά την δίκη καταληκτική δικαστική απόφαση. Άρα ως σεβαστούμε λίγο την κοινωνία, τον πολίτη και την κριτική του σκέψη/αποδοχή ή μη αποδοχή σε κάθε απόφαση του δικαστού.

Ο γράφων υποβάλλει απλό ερώτημα:

Αν π.χ. ο Α αδικοπραγήσας διώκεται αστικώς εντός της ίδιας αγωγής από τον Β, για πέραν της μίας συνδεόμενων πράξεων (π.χ. για 5 πράξεις επομένως υπήρξαν 5 επακόλουθες ζημίες εκ μέρους του Α) μήπως οι 5 παράνομες και ζημιογόνες αυτές πράξεις θα συγχωνευθούν από τον αριθμό 5 κατά συντρέχεια στον «μαγικό» αριθμό 1, ως προς την απόδοση αποζημείωσης, καταλήγοντας δηλαδή η δικαστική σκέψη σε μία μόνο(ως κατά συντρέχεια) αποζημείωση;

Πώς επομένως οι δικαστές «είδαν» (κατά συγχωνευτική) «συντρέχεια» π.χ. στο κακουργιοδικείο μία μόνο πράξη;

Ας δούμε λίγο βαθύτερα αυτά τα... «παραλληλίας» θέματα:

α) ίδια γεγονότα

κανένα στην εντός της θαυμαστής και απολύτου μυστηρίου περιβαλλόμενης περιεκτικότητας του άπειρου σύμπαντος αέναη κίνηση και καταληκτικά και στην «μίκρο» ζωή των ανθρώπων γεγονός, δεν είναι ακριβώς «το ίδιο» με κάποιο άλλο, όσο μεγάλο (ή και ασήμαντο) και αν είναι, όσο κοντά τοπικά, χρονικά και «χρωματικά», ή επηρεαστικά και αν βρίσκεται με κάποιο άλλο, όσο οπτικά ή άλλως πώς και αν υπάρχουν συμπίπτοντα στοιχεία συγγένειας και επομένως όλα στην ζωή μας τα πράγματα είναι ανόμοια.

ΔΕΝ ταυτίζονται.

ΔΕΝ είναι τα ίδια.

Επομένως η λέξη «γεγονότα», αποτελεί μια αριθμητικά πληθυντική αναφορά, εκφράζοντας σύνολο (όμως) ανόμοιων «πραγμάτων», τα οποία γεγένητο συντιθέμενα κατά συγκρότηση από και υπό διαφορετικά άλλα στοιχεία, άρα σωστά και επακριβώς ομιλούντες συγκροτούν διαφορετικά όντα.

Καταληκτικά προκύπτει μέσα από την ανθρώπινη λογική το ορατό συμπέρασμα, ότι ακόμη και αυτή η ίδια («**αυτή ταύτη**»-η ακριβέστατη έκφραση- στην καθαρεύουσα την οποία κατεδίωξαν οι δυνάμεις του κακού)

ή λέξη «γεγονότα» (στον πληθυντικό αριθμό) εφ'όσον κατ'αναφορά συνίσταται από κάποια άλλα διαφορετικά και ανόμοια πράγματα, αποκλείεται επομένως να λάβει και αποδώσει εννοιολογικά προς τα έξω, δύναμη περισσότερη από όση παράγουν τα στοιχεία τα οποία την συγκροτούν (όσο κατά του δικαίου «συνωμοτικά» κοντινά μεταξύ τους και αν είναι τα στοιχεία αυτά)

άρα και αυτή η λέξη μέσα από νηφάλια ερμηνεία υποβιβάζεται σε επίσης «απλό ...μοναχικό και όχι αυστηρά εκπροσωπευτικό άλλων ετέρων στοιχείων γεγονός»...και όχι ... σε (πολλά) «συν» γεγονότα.

Το ότι τα (κατόπιν ομαδοποίησης από την ανθρώπινη σκέψη) συμβεβηκότα στοιχεία επ-ονομάσθησαν «γεγονότα», δεν σημαίνει απολύτως ότι ένα έκαστο στοιχείο του συνολικού αριθμού χάνει την ατομική του αξία και την αυτοτέλειας ιδιότητα του, μή παύοντας να παραμένει «ένα γεγονός» και επομένως δεν είναι ρητορικό σχήμα, αλλά ισχυρά υποστηριγμένος συλλογισμός να καταγράψουμε ότι στην ζωή μας, καθόλου δεν υπάρχουν «ίδια γεγονότα», αφού στην ατομική τους υπαρξιακή υπόσταση το κάθε ένα γεγονός είναι μέσα στο κοσμικό ταξίδι εκ της φύσεως του εμφανώς και **ένα διαφορετικό- εμφανώς ξεχωριστό στοιχείο: άρα τα πάντα είναι ανόμοια!**

Επομένως οι δικαστές στο ως άνω παράδειγμα, με πνευματική διόραση και ψυχής ενόραση ενισχύοντας την ήδη υψηλή («υλική») νοητική τους οξυδέρκεια, καθώς και μέσα από όλη την καλή ευρύτητα της δικαστικής τους αντίληψης και της βαθιάς περί δικαίου συνείδησης τους, οφείλουν και υποχρεούνται όπως επιληφθούν της ως άνω καταδειχθείσας ορατής συνισταμένης των όχι ίδιων γεγονότων, (από την στιγμή που δεν υπάρχουν ...ίδια), επομένως

-μή δρώντας και

-μή υπολογίζοντας στενά και μονόπρακτα υπό εσωαναγκασμό ανακατευθύνοντας την δικανική τους κρίση προς τα «τεχνητός» ταυτισθέντα, πλην όμως **διαφορετικών και εν τη πράξει ανύπαρκτων «ιδίων» γεγονότων.**

Πόρισμα: ΔΕΝ υπάρχουν ίδια γεγονότα. Τέλος!

Όμως,

ακόμη και ίδια να ήταν τα γεγονότα (για το θέμα που εξετάζουμε) και πάλι υπάρχει νομική αναίρεση καταρρίπτοντας στο κενό την έννοια «ίδια», αφού οι δημιουργοί των γεγονότων δηλ. οι άνθρωποι είναι συμπαντικά παραδεκτό ότι ούτως άλλως είναι όλοι διαφορετικοί – ένας έκαστος επί της γής άνθρωπος διαφορετικό Θείο γέννημα και ιδιαίτερο κοσμικό... «κρύσταλλο»!

Η κοινωνία τελεί σε οδύνη, πονά και θρηνεί την απώλεια ή την ποινική βλάβη των μελών της.

Η κοινωνία οργίζεται για την απώλεια ψυχών της.

Η κοινωνία πιστεύει στην δικαιοσύνη απαιτώντας την εν τη πράξει απόδοση της υψηλής της ιδέας. Από την κοινωνία των ανθρώπων η δικαιοσύνη εντέλλεται όπως προχωρήσει θριαμβευτικά προς την επαναβασίλευση της, όχι βέβαια με μικροπρεπή αυστηρότητα φέρουσα εκδικητικό χρώμα, αλλά με την ορθή αποκατάσταση του τσαλακωθέντος δικαίου του θύματος μέσα από την επιβολή της σωστής και αρμόζουσας δίκαιης τιμωρίας προς τον παραβάτη.

Ποιός επομένως άνθρωπος ή και κατ'εντολή της φύσης νόμος, δίδει διαταγή σε έναν δικαστή να δικάζει τις διαφορές/αξιώσεις ενός εκάστου ανθρώπου κατά συνυπολογιστικό νομικό τρόπο ομαδικής μορφής και τύπου «μαζικής διερεύνησης» και όχι της ποινικά αρμόζουσας και πνευματικώς αληθούς ενδιάτριψης κατά ενδελεχή τρόπο και κατ'ατομικό διαχωρισμό ως προς τον κάθε ένα παθόντα, ως η ξεχωριστή τιμή η αποδιδόμενη προς την σημαντική αξία ενός έκαστου επί της γής ιερού απαρτίου (εκ) των ανθρωπίνων όντων;

Και ίσα- ίσα μάλιστα αφού τα «γεγονότα»(πολλά) ούτως ή άλλως ως πληθυντική έννοια πιθανότατα οδηγεί στο να αποκαλυφθούν πέραν του ενός αδικήματος, (διαφορετικά θα έλεγε απλά «γεγονός») θέτοντας έτσι έτοιμο και καθαρό το νομικό πεδίο άσκησης διώξεων.

β) ίδιο επεισόδιο

ο κατηγορούμενος π.χ. τραυμάτισε ή σκότωσε(ήτοι σε σύνολο πράξεων) δύο η περισσότερα άτομα,(άρα σε αριθμό ατόμων-άνω του ενός) β) μέσα στο «ίδιο επεισόδιο», (και μέσα δηλ. στον «ίδιο» αγώνα του καυγά),

όμως -

τα αδικήματα ως προς την νομική τους πρώτη γένεση και τις πραγματικές τους επιπτώσεις δεν εκδηλώθηκαν και δεν συνετελέσθησαν ταυτοχρονικά σε νομικής ανωνυμίας ισοπεδωτική σύγ-χρονη μαζικότητα, διότι κάθε κίνηση ως παράνομη πράξη φέρει ξεχωριστό όνομα και διαδοχικό χρονικό αριθμό έναρξης και ολοκλήρωσης: π.χ. πρώτη/μία(χρονικά) κίνηση επίθεση κατά του Α, δεύτερη (χρονικά) κίνηση τραυματισμός του Α, ή π.χ. πρώτη κίνηση πυροβολισμός προς τον Β, ή άλλη κίνηση επίθεση και εξύβριση του Γ . Όλα αυτά τα «κατορθώματα» από τον ίδιο παραβάτη δεν μπορεί καθ'ημάς να θεωρείται ότι στην δικαστική σκέψη, ως διά μαγείας συνενώνονται και συναπορροφώνται, απλά συγκροτώντας καταληκτικά μια και μόνο (κατά συσσώρευση) παράνομη πράξη –την φέρουσα τον τίτλο «βασική». Εμείς θεωρούμε ότι οι συγκεκριμένες παράνομες πράξεις δεν είναι συν-τρέχουσες χρονικά, διότι απλά δεν τρέχουν μαζί στον χρόνο αφού ως προς την πορεία εκτέλεσης τους, η μια άδικη πράξη προηγείται της επόμενης, αφού ο δράστης(άνθρωπος) είναι απλό «άτομο» και όχι ο «Τιραμόλα», ο οποίος τα κάνει όλα! Ας συλλογιστούμε ότι:

και η ίδια η αστραπή διαρκεί δευτερόλεπτα ή έστω κλάσματα δευτερολέπτου, όμως το φυσικό αυτό φαινόμενο της εκτόνωσης των πολύ υψηλών συσσωρευμένων ατμοσφαιρικών ηλεκτρικών φορτίων(κεραυνός),επιφέρει εντός του χρονικά ασήμαντου έως αμελητέου αυτού χρονικού διαστήματος λίγες ή και πολλές διαφορετικές όμως καταστροφικές ζημιές σε διαφορετικά σημεία,

άρα

(α)λογικά ο ποινικός παραβάτης έστω και «αστραπιαία» δρά κατά διαδοχική κίνηση τελειώνοντας πρώτα π.χ. με το Α, μετά προχωρά στο Β, μετά στο Γ και ούτω καθ'εξής

(β) ορατά δημιουργούνται πέραν της μίας κατ'αριθμό πράξεις.

Επομένως μόνο εάν π.χ. ο δράστης μεταλλακτεί συγχρόνως σε πολλές ανθρώπινες οντότητες, θα μπορέσει η ισχυριζόμενη συν-τρέχεια πράξεων(δηλ. τρέχουν μαζί), να αποκτήσει νομικό έρεισμα και λογική νοηματικά βάση και έτσι με τον τρόπο αυτό ναι, καλώς θα τιμωρηθεί το ίδιο άτομο. Αν όμως υπάρξει στην πραγματικότητα το σκηνικό του παραδείγματος αυτού, τότε κατά λογική επακολουθία θεωρούμε πιθανότατο σενάριο οι επιστήμες της φυσικής, της γενετικής, της βιολογίας, της ανθρωπολογίας και κυρίως της νομικής θα επανεξετάσουν τα όσα ..ήξεραν καταλήγοντας στην υπερβατική -άκρως επαναστατικότητα- δυνατότητα αποδοχής των εκ μεταλλάξεως επιστημονικά καθορισθέντων ξεχωριστών οντοτήτων. Και άρα θα...«δικάσουμε» όλες αυτές τις οντότητες... !... ;

Ας μιλάμε σοβαρά: θεωρούμε επομένως, ότι οι πράξεις του ως άνω παραδείγματος τελούν μία εκάστη (εκ συνεχείας) σε ενεργή μονο-ατομικότητα, αποτελώντας έτσι πολλές αυθύπαρκτες και ξεχωριστές πράξεις, νομικά αυτοτελείς και με βάση τους κανόνες του ποινικού δικαίου πρακτικά επίσης τετελεσμένες παράνομες πράξεις εναντίον περισσότερων του ενός προσώπου.

Διότι: υπήρξαν ΞΕΧΩΡΙΣΤΑ ΤΕΤΕΛΕΣΘΕΝΤΑ ποινικά αδικήματα, ακόμη και αν φαίνεται ότι τα συνδέει μια (έστω εξ εγγύτητας) κοινή, όμως απατηλή αλυσίδα.

Αρα οι πράξεις αυτές θα πρέπει επιστημονικά/δικαστικά να εξεταστούν (εντός του «παραπλανητικού» πακέττου του κατηγορητηρίου) μία προς μία **εκάστη**:

(α) για τον(τους) παθόντα(ντες):

ως ξεχωριστά ποινικά αδικήματα η σωρεία παράνομων πράξεων εις βάρος ενός εκάστου ανθρώπου

(i)με νομική «απομόνωση» στην συγκρότηση ενός εκάστου αδικήματος σε κάθε εκδηλωθείσα πράξη και

(ii) με ηθική διείσδυση στο ατομικό του επίπεδο για την ανεύρεση και πνευματική κατανόηση του προς τον παθόντα προκληθέντος σωματικού και ηθικού «πόνου»,

(β) για τον κατηγορούμενο:

επειδή πολύ απλά από το ίδιο πρόσωπο π.χ. πλήγησαν/ τραυματίστηκαν άτομα πέραν του ενός ή χάθηκαν εξαιτίας πράξεων (εκ του ενός προσώπου) πέραν της μιας ψυχής το ποινικό δικαστήριο καλείται να επιληφθεί του θέματος με κατανόηση του προκληθέντος πόνου, με «ανοικτά» νομικά μάτια και «ανοικτή» ψυχή και βεβαίως με την ανάλογη αυστηρότητα. Όταν ακόμη και ο δάσκαλος του γράφοντα στο δημοτικό ήταν αυστηρός για πειθαρχικά θέματα, τότε για θέματα ποινικού δικαίου(και δει σοβαρά)τότε πώς πρέπει να είναι ένα λογικό δικαστήριο;

Είναι από τα βασικά θέματα δικαίου, ας γίνει αντιληπτό επιτέλους: δηλαδή π.χ. ο Α με ένα όπλο τραυμάτισε 3 άτομα μήπως επειδή το όπλο ήταν το ίδιο και επειδή την ίδια (περίπου όμως) χρονική στιγμή πυροβόλησε, με αυτόματη βολή «κατά ριπάς», ή έστω και με επαναληπτική «βολή κατά βολή», τότε πρέπει η δίωξη να λάβει μορφή ενός απρόσωπου κοινού «πακέτου», μήπως διότι νομίζουν τινές ότι επειδή η Θέμιδα έχει καλυμμένα τα μάτια δεν μας βλέπει κιόλας; Όχι βέβαια, διότι η κάθε ανθρώπινη απώλεια επήλθε ως «κατ'ίδιαν» τετελεσμένο ως νομικά συγκροτημένο αδίκημα ξεχωριστής υπόστασης, με πόνο καταλήγοντας συνάμα και ως ξεχωριστή πικρότατη απώλεια αγαπημένου και τιμημένου μέλους της θαυμαστής ομάδας των ανθρώπων.

Η κοινωνία των ανθρώπων όταν ίδρυσε την πολιτεία

(έστω και αν παγκοσμίως τελεί ακόμη σε πειραματικό στάδιο,

αφού μέχρι και σήμερα οι άνθρωποι αγωνίζονται χωρίς αποτέλεσμα για την ίδρυση της ιδανικής πολιτείας του Πλάτωνα)

με πάθος πίστευε στο όραμα του δικαίου φιλοδοξώντας στην καλή απόδοση του. Ήταν το μεγαλύτερο κεφάλαιο της ανθρώπινης σκέψης, ως η υπέρτατη αξία στήριξης του ισχυρότερου θεμελίου μιας καλής και εύ-νομης πολιτείας. Θεμέλιο όχι απλά παθητικής ενέργειας στήριξης των ανθρώπων, αλλά άκρως ενεργητικός ζωηρός υπερασπιστής και ακοίμητος φύλακας της του ανθρώπου ιερής οντότητας. Αυτή η ευγενέστατη ιδέα η οποία λέγεται «δίκαιο» εκδηλώθηκε και διαλαλήθηκε, όταν ενώπιον όλων των ανθρώπων, με δημόσιο κεκηρυγμένο λόγο και με τιμή η πολιτεία προσέδωσε εκτελεστική δύναμη και ρόλο πρωταγωνιστή για την απόδοση του δικαίου, προς τους λειτουργούς της Θέμιδας μέσα από την προς τούτο αιωνίως ανοικτή εντολή του φωτός του δικαίου.

Όμως,

θεωρούμε ότι καμία δεν έδωσε λειτουργίας εντολή συμψηφισμού ή «έκπτωσης» - θα ήταν μια βλακώδης πράξη ανοησίας!

Δεν μπορεί ποτέ αυτή η γιγάντια ιδέα να δουλεύει εκπτώτικα –έχει τεράστια πνευματική δύναμη και η δύναμη της αυτή, δεν μπορεί ποτέ να επιτρέψει να υποστεί ο εαυτός της καμία αυτοαναίρεση, καμία μείωση οδηγούσα σε αυτοκατάλυση -τραγικό!

Ας κάνει μόνο τον πιο απλό συλλογισμό ο κάθε δικαστής: στην ανθρώπινη του σκέψη πάντοτε να βάζει στην θέση του παραπνοούμενου τον εαυτό του, ή τα μέλη της οικογένειάς του - αφού ούτως ή άλλως όλοι ως κοινωνία είμαστε όλοι «**μία οικογένεια**». Τόσο απλό!

Κανένα δικαιοκάνον μέλος της κοινωνίας δεν έδωσε ποτέ σε κανένα δικαστή επιβεβαίωση

- ότι π.χ. οι τυχόν απωλεσθείσες ψυχές από εκεί που βρίσκονται απέστειλαν μήνυμα ή επιστολή συμφωνώντας ή αποδεχόμενες την μή εφαρμογή της κολασίμου διαδοχικότητας,

- ότι π.χ. τα «βρήκαν» οι ψυχές των απωλεσθέντων ανθρώπων μας, με τους κατ' αυτών παραβάτες,

- ότι π.χ. οι απωλεσθείσες ψυχές συμφώνησαν μεταξύ τους να συν-ενωθούν ευνοϊκά σε ένα «πακέτο», υπέρ του παραβάτη προσφέροντας του τιμωρίας έκπτωση.

Και όλα αυτά διότι ο κάθε άνθρωπος, μέσα στα 7,5 δις επί του πλανήτη γή κατέχει απολύτως τεράστια μοναδική θέση και τεράστιο συμπαντικό επι της μάνας γής στατικό βάρος, κανείς δεν ήλθε σ' αυτόν τον κόσμο τυχαία, κανείς δεν ζεί τυχαία, όλοι (μα όλοι)έχουν τεράστια αξία επομένως

αρμόζει σ' αυτόν η αντίστοιχη απολύτως τεράστια αναγνώριση, αγάπη και τιμή και αν τυχόν τινές δεν το «πολύ»-καταλαβαίνουν,(υπάρχουν δυστυχώς τέτοιοι χαρακτήρες)

δεν είναι «δικαιολογημένοι», διότι όφειλαν να το γνωρίζουν! Η κάθε ατομική μονάδα ανθρώπου είναι αναντικατάστατο απάρτιο των ασύλληπτα θαυμαστών της

κοσμογονίας αποτελεσμάτων. Επομένως η εσκεμμένη πλήξη της ζωής ανθρώπου πέραν από παραβίαση του ηθικού και του τακτικού νόμου αποτελεί βέβηλη υπερβατική συμπαντική, εκ παρέμβασης αναστάτωση.

Επομένως ποιά η λογική, ο κατηγορούμενος ο οποίος σκότωσε (...ή τραυμάτισε) πέραν του ενός ατόμου να υποστεί ουσιαστικά μια και μόνο ποινή με την λογική των συντρεχουσών ποινών και όχι με ποινές απαξίωσης και καταδίκης εκάστου αδικήματος διαδοχικής μορφής ή και της πολλαπλής(=σύνθεση εκ πολλών στοιχείων) μορφής του «δύο» ή «τρεις»;

Ασφαλέστατα και δεν είμαστε εκδικητικοί,

πώς όμως μέσα από την συγκεκριμένη δικαστική απόδοση δικαίου, έγινε «ανταπόδοση του άδικου» και απολυτρωτική αποκατάσταση του δικαίου, όταν

για βλάβη π.χ. κατά τριών διαφορετικών ατόμων οι ποινές συντρέχουν, άρα ουσιαστικά η ποινή είναι μία - έστω η βαρύτερη. Μήπως ένας ήταν ο τραυματισμός;

Τεράστια απορία του γράφοντος –

ας μας απαντήσει η δικαιοσύνη: σε περίπτωση ΜΙΑΣ συντρέχουσας ποινής προς καταδικασθέντα για π.χ. 3 φονευθέντες/τραυματισθέντες -τον Α, τον Β και τον Γ,

- για ποιόν άραγε από τους τρεις αυτή η ποινή αποτελεί απόδοση δικαίου; Για τον Α, για τον Β, ή για τον Γ;
- για τους π.χ. 3 τυχόν φονευθέντες, άραγε για ποιόν συγκεκριμένο από τους τρεις, οι αντίστοιχοι συγγενείς θα νιώσουν (έστω) πνευματική ικανοποίηση δικαίου ότι δηλ. η επιβληθείσα ποινή ήταν για τον δικό τους άνθρωπο, αλλά το χειρότερο και θλιβερότερο ποιές είναι οι άλλες δύο από τις τρεις οικογένειες, οι οποίες θα θρηνούν εισέτι για τον ΜΗ δικαιωθέντα αδικώς απωλεσθέντα άνθρωπος τους; Τραγικό !

Αυτή η ...ιστορία της συντρέχουσας ποινής ως μάθημα νομικής, στο Ποινικό δίκαιο πρέπει να «ξαναδιαβαστεί» και να «ξαναδιδασκτεί» στους φοιτητές και ας δείξουν κατανόηση οι καλοί συνάδελφοι διότι-

α) πολύ απλά μιλάμε και αγωνιζόμαστε για δικαιοσύνη,

β) πλήν του πελάτη του, ο δικηγόρος **πρέπει πάντα να σκέφτεται και τον παραπονούμενο.**

Κατ'επέκταση ως ταπεινοί στην των ανθρώπων «αγέλη» συν-ταξιδιώτες, αγαπώντας τους συν-ανθρώπους μας και το δίκαιο, αρνούμαστε αυτό το μαζικό «συντρέχον» πακέτο 1+1.

Επομένως πρέπει μετά από τεράστια άκρως ενδελεχή σκέψη και με απόλυτη βαθέως περιβλητική των γεγονότων περίσκεψη, κατ'εξάιρεση, κατ'οικονομία και μόνο μετά από καλόπιστη και νόμιμη ανατροπή και του τελευταίου στοιχείου το οποίο βοά εκκωφαντικά «κατά» της καθ' ημάς νομικής πληγής η οποία λέγεται συντρέχεια, τότε και μόνον τότε να αποδίδονται ωφελήματα μειωμένης ποινής.

Σημείωση: εξαιρούνται βέβαια περιπτώσεις κατηγορητηρίων κατά αχρείαστη πληθωρικότητα για το «έτσι», όπου απλά η κατηγορούσα αρχή σε μικροϋποθέσεις π.χ. τροχαίας, οφειλές σε οργανισμούς ή δήμους κατηγορώντας π.χ. ανθρώπους που απλά και αντικειμενικά δεν είχαν χρήματα να πληρώσουν κάποια οφειλόμενα ποσά. Στις περιπτώσεις αυτές επιβάλλεται η λογική της «συντρέχειας» με το δικαστικό λεκτικό: επειδή π.χ. η Α κατηγορία στηρίζεται στην βάση της κυρίως κατηγορίας ή η τάδε κατηγορία εκπηγάζει από την τάδε κ.λ.π.

γ) ίδιο κατηγορητήριο. Τίθεται σοβαρό δικονομικό/διαδικαστικό θέμα : π.χ. όλοι στο ίδιο κατηγορητήριο. Γιατί το δέχονται αυτό το (fulnia plena) καθ' ημάς τεχνικό λάθος οι κακουργιοδίκες/ποινικοί δικαστές και δεν υποβάλλουν (με προειδοποίηση απόρριψης) επιβάλλουν στην κατηγορούσα αρχή εισήγηση διακοπής της διαδικασίας και την καταχώρηση νέων ξεχωριστών κατηγορητηρίων για έκαστο αυτοτελές αδίκημα για έκαστον και συγκεκριμένο κατηγορούμενο, ως εντελώς αυτονόητη υποχρέωση, ισχυρότατο λιθάρι εγγύησης της καλής παρουσίας της υπόθεσης και ως ο σωστός και καλός δρόμος της απόδοσης του δικαίου προς την κοινωνία; Τί θέλουν δηλαδή οι -κατά τα άλλα συνάδελφοι φίλοι κατήγοροι- «την ευκολία» τους, να έχουν δηλ. συγκεντρωμένη προς υποβολή στο δικαστήριο όλη την ποσότητα του κατηγορικού υλικού σε μία δόση; Εχουμε δει στην ταπεινή μας δικηγορική πορεία απaráδεκτα διαδικαστικά λάθη π.χ. δύο ή τέσσερεις κατηγορούμενοι ο ένας π.χ. από την Πάφο και

ο άλλος από τα Κοκκινοχώρια(ασφαλέστατα και δεν γνωρίζονται) να κατηγορούνται (έστω για το ίδιο αδίκημα) ΟΜΩΣ στο ίδιο κατηγορητήριο! Και γιατί αυτό; Σε ποιά νόμο στηρίχτηκε αυτό; Νομική ανοησία!

Επανερχόμενοι στο «εικός» -

τα προσδιοριστικά και δραστικά εκείνα στοιχεία, τα οποία θα καθορίσουν την τάση και την ανάλογη, (ήτοι την προς τα άνω ή την προς τα κάτω) κλίση της επιείκειας ώστε να προκύψει η δικαίικα σωστή ανταπόκριση του δικαστού στην απόφαση του, μεταξύ άλλων πολλών στοιχείων (πέραν τυχόν άλλων τα οποία πιθανόν να προκύψουν) είναι βεβαίως τα πολύ γνωστά όπως, τα γεγονότα, οι συνθήκες, οι εφαρμόσιμες επί τούτω νομικές παράμετροι, η σκέψη, ο τυχόν προσχεδιασμός, η πρόθεση και ο σκοπός, όλα σε συνάρτηση και με τις υποκειμενικές περιστάσεις, τα επιβαρυντικά ή εξ αντικειμένου ελαφρυντικά στοιχεία, οι ουσίας λεπτομέρειες, όλα αυτά σε εν αρμονία σωστή και δίκαιη σύνδεση τους με την καταληκτικά εξατομικευμένη εικόνα του συγκεκριμένου ανθρώπου ως προκύπτει μέσα από τις προσωπικές του συνθήκες και περιστάσεις ώστε και η ποινή να καταλήξει επιτέλους ως η κατάλληλη δικαίικη κατάληξη **ειδικά** προς το πρόσωπο του κατηγορούμενου.

Καταλήγουμε επομένως ότι η επιείκεια ως ανθρώπινη νομική έννοια, αποτελεί καθ'ήμας άκρως σεβαστή ιερή αξία, ως υψηλός υμνητής του δικαίου, κατέχοντας τεράστιο ηθικό βάθος χίλιες φορές ανώτερο σε μέγεθος από την απλή χαλαρότητα και την απλή ηπιότητα η οποία ρέει μέσα στην τρέχουσα κλασσική φερόμενη σήμερα (λανθασμένα) «ομιλούσα» λέξη επιείκεια.

Εμείς οι απλοί άνθρωποι ασφαλώς και δεν έχουμε το ανάστημα ενός Αριστοτέλη όμως αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε ή δεν δικαιούμαστε να σκεφτόμαστε, να αναλύουμε και να διδασκόμεθα από την συμπαντική φιλοσοφική του σκέψη. Η ερμηνεία επομένως την οποία δίδουμε στην περί επιεικείας Αριστοτέλεια ρήση δεν μπορεί να είναι άλλη από τις ακόλουθες σκέψεις:

Η επιείκεια βάζει τα πράγματα στην θέση τους!

Επιείκεια είναι η εύλογη (πραγματικά) κρίση.

Επιείκεια είναι η απώθηση του άδικου.

Επιείκεια είναι η καλή προσαρμογή του νόμου προς το συγκεκριμένο θέμα.

Επιείκεια είναι η εν τη πράξει υποταγή του ανθρώπου στο δίκαιο.

Επιείκεια είναι η εν τη πράξει πραγματική απόδοση του δικαίου.

Επιείκεια είναι «να ηττάσαι από το δίκαιο».1*

Το πνεύμα και οι οδηγίες του Σταγειρίτη νομοδιδασκάλου μας, του απόλυτου και μοναδικού νομικού επιστήμονα της ανθρωπότητας ολοζώντανο και ασταμάτητα κρατώντας ανά την ροή της ιστορίας εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια αναμμένο και ολοφώτεινο τον φάρο του δικαίου, με ασφάλεια κατευθύνουν τις γαλέρες της δικαιοσύνης των ανθρώπων, ώστε να μην πέφτουν στις ξέρες του αδικού.

1*

«Ηττώ υπέρ δικαίου» = να ηττάσαι/υποτάσσεσαι/καταβάλλεσαι από το δίκαιο.

Καταγραμμένο επί του Μαντείου των Δελφών ως παραγγέλημα των επτά σοφών.

Ας προχωρήσουμε όμως πιά απλά, αλλά πάντα μέσα σε φιλοσοφικό και νομικό πλαίσιο με σκοπό να κατανοήσουμε ακόμη καλύτερα και βαθύτερα την σκέψη του Αριστοτέλη για την επιείκεια.

Κατ' αρχάς, πόσοι εκ των μελών της ομάδας των ανθρώπων και των πολιτισμών ανά την ιστορία της ανθρωπότητας μπόρεσαν αυτή την υπέρτατη θεωρία να την κάνουν πράξη σε απόλυτο βαθμό;

Δύο ήταν οι Τιτάνες των οποίων η γιγαντοσύνη καταγράφηκε ως σύμβολο της εν τη πράξει ανθρωπίνης υποταγής στο δίκαιο.

Δύο ήταν οι γίγαντες της κλασικής Ελλάδας οι οποίοι είχαν το ανάστημα πνεύματος, να δώσουν αγώνα όχι για να νικήσουν το δίκαιο, αλλά για να «ηττηθούν» και μάλιστα συντριπτικά από το δίκαιο:

- Ο **Προμηθέας** αρνήθηκε να εκτελέσει τις άδικες εντολές του Διός να καταστρέψει το ανθρώπινο γένος, αλλά υπάκουσε(**υποτάχτηκε**) στο δίκαιο με αποτέλεσμα να καταλήξει δεσμώτης στον Καύκασο.

- Η **Αντιγόνη** αρνήθηκε να υπακούσει τις άδικες εντολές του θεού της βασιλιάς Κρέοντα, να μὴν θάψει τον νεκρό αδελφό της, υπακούοντας (**υποτασσόμενη**) στο δίκαιο με τιμωρία να θάψουν ζωντανή την ίδια.

Τί ήταν αυτές οι πράξεις;

Ήταν πράξεις δικαίου «ως εικός», «εικότως»(ως αρμόζει/αρμόζουσες).

Αρα-

Ήταν η απόλυτη καταδίκη του άδικου.

Ήταν πράξεις απώθησης του άδικου.

Ήταν η απόλυτη πίστη στο δίκαιο.

Ήταν το αποτέλεσμα της υποταγής και ήττας του ανθρώπου από το δίκαιο.

Έχει ήδη αναλυτικά εκτεθεί ο ακριβής ερμηνευτικός προσδιορισμός της λέξης επιείκεια και του επιρρηματικού λεκτικού τύπου «επιεικώς», ως αποκαλυπτόμενος εννοιολογικά από την ετυμολογική ανάλυση της λέξης, ήτοι μέσα από την πρόθεση - επί- και τον βασικό τύπο/λήμμα «εικός». (και το επίρρημα «εικότως»).

Ο καλός λόγος .

Το δικό μας επίρρημα εικότως, οι Εγγλέζοι το λένε equity – «ικκούϊτι». Ο νομικός όρος Equity, είναι και αυτό, ένα απειροελάχιστο μέρος του ποσοστού 50%-60% των Ελληνικών λέξεων μέσα στην Αγγλική γλώσσα.

Η λέξη αυτή κατάγεται από το ουσιαστικό(ρίζα) «εικός», ουδέτερο «το εικός», επίρρημα «εικώς», προσδιοριστικό επίρρημα «εικότως», «ως εικότως», δηλαδή εύ-λογο=καλός λόγος, ευλόγως, ορθά, σωστά, λογικά, φυσικά, αρμόζοντα εξ-ισορροπημένα και ευρισκόμενα στην σωστή «μέση» και δίκαιη θέση. Εξ ου και η χώρα της Λατινικής Αμερικής με το Ελληνικό όνομα Ισημερινός(ισο/η-μέρος/α/ία) καλείται ως Equator, δηλαδή ευρισκόμενη αυτή η χώρα «εικότως» και ισορροπημένα στην μέση της υδρογείου, δηλαδή ακριβώς πάνω στον μεσημβρινό κύκλο καλώς ισοζυγισμένη μεταξύ Βορείου και Νοτίου ημισφαιρίου.

Με μεγάλη έκπληξη διαβάζουμε στην νομική βιβλιογραφία νομικά άτοπες καταγραφές ότι δηλ. η Αριστοτέλεια επιείκεια (το εικός= εύ-λόγο(ς) με απόδοση στα Εγγλέζικα ως «ικκούϊτι») υιοθετήθηκε λείπει περί τον μεσαίωνα ως το δίκαιο της επιεικείας (χαλαρότητας)στο Εγγλέζικο σύστημα με σκοπό να αμβλυθεί η αυστηρότητα του κκόμον λόν.

Δεν είναι έτσι τα πράγματα.

Η Αριστοτέλεια επιείκεια δεν είναι επέμβαση(άμεση) επί του θετού και νομολογιακού δικαίου, αλλά πνεύματος δύναμη εξισορροπιστική ως προς τα κρίσης καταληκτικά αποτελέσματα της απόδοσης δικαίου. Διότι αν π.χ. ένας νόμος προνοεί με απόλυτο νόημα την Α σκληρή ποινή, τότε ο δικαστής – εκτός εάν είναι ήρωας επιπέδου «Ηλιαίων» ή «Δελφίνιων» δικαστών – δεν έχει άλλη επιλογή από το να επιβάλει την σκληρή αυτή ποινή.

Επομένως η βάση του κοινοδικαίου για το κεφάλαιο «επιείκεια» είναι λάθος, ούσα η αιτιολογική σκέψη και η εν τη πράξει υιοθέτηση σε πλάνη:

θα εξηγήσουμε τον συλλογισμό μας.

Το πρόβλημα της τότε Εγγλέζικης δικαιοσύνης για την οποία έπρεπε να ληφθούν διορθωτικά μέτρα ξεκινούσε από δύο αιτίες:

1. Την σκληρότητα των νόμων.
2. Την τρομακτική δικαστική διαφθορά.

1. Η σκληρότητα των νόμων και συνακόλουθων αποφάσεων

Η «ιδιότροπη και σκληρή» εικόνα της αυστηρότητας ως το χαρακτηριστικό γονιδιακό ιδίωμα του νομικού συστήματος στο τότε κοινοδίκαιο, ήταν κοινώς εφαρμοστέα δικαστική πρακτική - μορφής οδοστρωτήρα. Δηλαδή πολύ απλά ούτως ή άλλως το τότε Εγγλέζικο δίκαιο εκ θεμελίων δεν ήταν ...«δίκαιο», αφού το τρέχον δίκαιο τους απλά ήταν λανθασμένο κατ'επέκταση άδικο.

Καθ' ημάς αυτό το οποίο «έφταιε» ήταν οι σκληρότατοι νόμοι και τα επακόλουθα σκληρά αποτελέσματα τους στις αντίστοιχες αποφάσεις.

Επομένως η λύση στο πρόβλημα τους δεν ήταν δηλ. θέμα(μόνο) Αριστοτέλειας επιείκειας.

Η επιείκεια είναι άλλο «πράγμα» και απλά το σημείο αυτό δεν το μετάφρασαν και δεν το κατανόησαν καλώς και επαρκώς. Η ερμηνεία του όρου και η απόδοση ως απεδόθη νοηματικά ήταν εντελώς λανθασμένη, διότι δεν αντιλήφθηκαν σωστά το μαγικό «εικός»: το εικός και η συναυτώ επιείκεια έχει άλλη ανώτερη νομική και φιλοσοφική έννοια και ως νόμιζαν ότι εφαρμόζαν πραγματική και «εικότως» Αριστοτέλεια διορθωτική άσκηση, ως προς τους τότε νόμους τους, ως προς το δικαστικό τους σύστημα και ως προς την απόδοση του με τις εκδιδόμενες αποφάσεις αφού ούτως ή άλλως σύστημα και νόμοι ήταν άδικοι και υπερβολικοί έως υπερβολικότατοι!

Και τί θα γινόταν δηλαδή;

Θα διατηρούντο και διαιωνίζοντο οι άδικοι και σκληροί νόμοι και μετά αιωνίως θα τρέχει πίσω από νόμους και τις αποφάσεις σε ένα χωρίς νόημα ατελείωτο κύκλο το «ασθενοφόρο» με τους επιδέσμους της επιείκειας;

Είναι λογικό αυτό;

Και μέχρι πού θα πάει;

Υπάρχει άνθρωπος στον πλανήτη ο οποίος μπορεί να δεχτεί την λύση του...ασθενοφόρου και όχι την λύση της αλλαγής βάσης και βελτίωσης των νόμων, άρα και των αντίστοιχων αποφάσεων;

Το πρόβλημα ήταν τόσο σοβαρό, που η μοναδική θεραπεία έπρεπε να είναι του δραστικότερου τύπου «πονάει κεφάλι κόβει κεφάλι», ήτοι **πρώτα** θέμα εκκαθαριστικού εξοβελισμού και αλλαγής των κακών νόμων και μετά να «δουλέψουν» οι κανόνες της επιείκειας θεραπευτικά επί των νέων καλών(όσο το δυνατόν) νόμων.

Υπήρξε σύγχυση:

Η επιείκεια δεν αφορά την νομοθεσία αλλά το διαδικαστικό κρίσης στάδιο, κατά την απόδοση του δικαίου!

Το δώρο της επιείκειας το οποίο ο Αριστοτέλης έδωσε στον πλανήτη δεν είναι ψυχιατρικό φάρμακο κατά των άδικων και υπερβολικών νόμων και αποφάσεων, αλλά η «προληπτική» και ισχυρότατη εντολή η οποία κατέχει την δύναμη (χωρίς να«αγνοεί» και παραμερίζει νόμους και αποφάσεις) να δρά με βάση τα γεγονότα με σκοπό την σωστή απόδοση του δικαίου.

Η επιείκεια δεν είναι διαγραφείας ή μαγικός ρυθμιστικός καταλύτης των κακών νόμων και των τυχόν σκληρών προνοιών τους(αυτό είναι έργο του νομοθετικού σώματος) ως δηλ. ο μαγικός μειωτής της σκληρότητας τους αυτής, αλλά αφορά ένα συμπαντικό νομικό όρο ο οποίος εκφράζει την μεγαλειώδη έννοια του (νομικού) «καλού διορθωτή» και επανορθωτή καταστάσεων – διότι αν π.χ. ένας νόμος προβλέπει μια αυστηρότατη ποινή, εξωπραγματική και ορατά υπερβολική και άδικη, τότε η επιείκεια όσο ...επιεικής και αν είναι, όσο και αν παρουσιαστούν και δοθούν θετικά στοιχεία προς το δικαστήριο με σκοπό να πειστεί ο άνθρωπος δικαστής, ώστε τα στοιχεία

αυτά να ληφθούν υπόψη στην δικαστική του σκέψη ώστε να καταγραφούν ως ευμενή μόρια στην καταληκτική του δικαστική κρίση,

ο δικαστής δεν μπορεί απλά να διαγράψει, ή «τροποποιήσει» τον έστω κακό αυτό νόμο(θα τον κράξουν οι «ανώτατοι») ώστε να αγνοήσει και τις κακές του πρόνοιες και εντολές

-εκτός εάν έχει την Τιάνια δύναμη ψυχής να, να παραβλέψει τον νόμο όπως θα δούμε πιο κάτω – η οποία αυτή πράξη θα είναι κατά την Αριστέλεια διδασκαλία όχι απλά νόμιμη, αλλά μια θαρραλέα και γιγάντια δικαστικού και ανθρώπινου πνεύματος απόφαση, υψηλή υπηρεσία προς την Θέμιδα

-ούτως ή άλλως η απόλυτη ιδέα η οποία λέγεται επιείκεια, δεν είναι εξαντλητικά ελεγκτής και επί τούτω τιμωρός των τυχόν κακών δικαστών.

Δεν θα ήταν όμως δέκα φορές καλύτερα να καταργηθεί από την νομοθετική λειτουργία ένας έκδηλα και εντελώς ορατά σκληρός νόμος, παρά να σπρώχνουμε σε ...«ανταρσία» τον δικαστή, καλώντας τον να ανέλθει στο απόλυτο ύψους τους αναστήματος του Αριστοτέλη; Ο δικαστής είναι ένας απλός άνθρωπος όπως όλοι μας, όμως ο Σταγειρίτης ήταν «άριστος» και «τέλειος», ως το μοναδικό φαινόμενο στον πλανήτη γή και στην ιστορική πορεία της ανθρωπότητας ως πνευματικός κάτοχος όλων των επιστημών ως παν-επιστήμων!

Σημ. το θέμα αντισυνταγματικότητας δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην παρούσα περίπτωση την οποία εξετάζουμε, διότι αποτελεί ένα ξεχωριστό θέμα αξιολόγησης του νόμου σε άλλο νομικό επίπεδο, διαφορετικό από την φιλοσοφική θεωρία του τομέα της επιείκειας.

Επομένως

αυτό που έπρεπε να ...διαγραφεί και αλλάξει στο τότε Εγγλέζικο σύστημα ήταν ο νόμος.

Το πρόβλημα του τότε Εγγλέζικου συστήματος του «κκόμον λό» ήταν (στο ένα σκέλος) η εγγενής σκληρότητα των νόμων του.

Οι Αγγλοσάξωνες κατά την μεταφορά στο σύστημα τους της Αριστοτέλειας αυτής ρήσης έκαναν παρερμηνεία της λεκτικής και νομικής της έννοιας και του πνευματικού της βάθους, καταλήγοντας έτσι σε αποτυχημένη δικαιοϊκή μετάφραση και δικαιοϊκή μεταφορά επι του εδάφους τους.

Καταληκτικά

η σωστή μετάφραση στα Εγγλέζικα της συμπαντικής λέξης επιείκεια για να είναι σωστά αντιληπτή θα πρέπει:

(α) λεκτικά να φέρεται για λόγους αυθεντικότητας ο πρωτότυπος Αριστοτέλειος όρος «epieikeia» (έστω με Λατινικούς χαρακτήρες) και όχι equity,

(β) εννοιολογικά να αποδίδεται πληροφοριακά στα Εγγλέζικα κατά περιφραστικό λόγο ως εξής (κατά την ταπεινή νομική σκέψη του γράφοντος) : «*Η επιείκεια είναι υψηλότερος δικαιοϊκός ρυθμιστής. Είναι ένας σοφότερος μηχανισμός της δικαιοσύνης, ο οποίος ενεργώντας ως εξιλαστικός καταπραΰντής ανα-λαμβάνει ρόλο και έργο (σε κανονικές νομοθετικά καταστάσεις), ρυθμίζοντας **κατ'εύλογο τρόπο και κατ' εύλογη δικαιοϊκή κρίση** (μέσα από φιλοσοφική και πραγματική εξατομίκευση) το κάθε αναφερόμενο υπό κρίση θέμα.*»

2. Η δικαστική διαφθορά.

Δεν ήταν όμως το μόνο πρόβλημα του κοινοδικαίου η (ως άνω) σκληρότητα του νόμου στην τότε γηραιά Αλβιώνια. «Τερασσιότερα» μεγαλύτερο ήταν η μάστιγα της διαφθοράς στην δικαστική εξουσία η οποία χρηματίζετο και έπραττε άνομα και αυθαίρετα ερμηνεύοντας νόμους και αποδίδοντας δικαιοσύνη κατά το δοκούν –βλέπε κατά παραγγελία αποφάσεις.

Επί εποχής του «Αγγλου Ιουστινιανού», Εδουάρδου του Α' (του «Μακρόπους») (1239-1307) και για πάνω από 200 χρόνια, μέχρι και το έτος 1485 η δικαστική αυθαιρεσία ασταμάτητα και ανεξέλεγκτα έφθασε στο αποκορύφωμα της κακής της δόξας. Ο Εδουάρδος Α', έκανε ότι μπορούσε για την πάταξη της δικαστικής διαφθοράς με διορισμό «ανακριτικών επιτροπών»(κάτι σημερινό μας θυμίζει). Η διαφθορά ήταν τόση που οι ανακριτές έφτασαν μέχρι τον αρχιδικαστή Hengham τον οποίο ο Εδουάρδος και τιμώρησε.

Η κάθαρση της τραγωδίας: Το «σωτήριο» έτος 1485, ήταν η χρονική στιγμή έναρξης της πρώτης και πραγματικά μεγάλης προσπάθειας θεραπευτικής διαδικασίας προς την Εγγλέζικη δικαιοσύνη. Οι αιώνιες παρακαταθήκες του μεγαλείου της «επιείκειας» του Αριστοτέλη, ως ο από μηχανής Θεός(ήταν τότε και η εκ του σκότους αναγέννηση των πρωτογονικών κοινωνιών και εθνών της Ευρώπης) εμφανίστηκαν στην Αγγλία ως το φάρμακο που με το γιγάντιο του μεγαλείου θα γιάτρευε από τα εγγενή δεινά της, την τότε Εγγλέζικη δικαιοσύνη.

Όμως

-αφού εκ της φύσεως του το κοινοδίκαιο, ήταν αδιάκριτα και ισοπεδωτικά σκληρό, αυστηρό, άτεγκτο και άδικο και με διεφθαρμένη την τότε δικαστική εξουσία (άσκησης και απόδοσης του δικαίου) στην Αγγλία, τότε

-το «εικός» ήταν λάθος επιλογή για το συγκεκριμένο θέμα. Ασφαλώς και δεν εννοούσε αυτό ο πανεπιστήμων Αριστοτέλης. Ως ταπεινοί ακόλουθοι του θεωρούμε ότι ο Αριστοτέλης προτάσσει και προβάλλει την επιείκεια σε σχετικά «ομαλές» δικαιοδικές συνθήκες και εντός σχετικά σωστών ηθικά και νομικά διαδικασιών μέσα από το φωτεινό του όραμα για την βελτίωση της δικαιοσύνης προς το καλύτερο και το δικαιότερο. Όταν μιλάμε για καλύτερο και «προς το επιεικές» προσανατολιζόμενο σύστημα, αυτό σημαίνει ότι το παρόν είναι σχετικά ή έστω λίγο ή πολύ καλό και απλά από υπέρμερη ιδιοτροπία δικαίου θέλουμε να το κάνουμε ακόμη πιά καλό, ακόμη πιά δίκαιο, ακόμη πιά ποιοτικό! Ο Αριστοτέλης δεν μίλησε, ούτε και εγγυήθηκε σωτηρία επιδιόρθωση για ...τέτοιας βαριάς βλάβης καταστάσεων και συστημάτων δικαίου.

Η τυχόν «από χέρι» χαμένη και βαρύτατα τραυματισμένη δικαιοσύνη δεν σώζεται με την επιείκεια, αλλά με τομή.

Διότι

- η επιείκεια είναι «γιατρικό» και όχι νυστέρι,
- ενώ η «τομή» στα Ελληνικά σημαίνει «διάνοιξη σαρκός δι'εργαλείου»!

Αρα η ανώτερη ιδέα η οποία λέγεται επιείκεια, δεν ήταν γιατρικό θεραπείας του τότε Εγγλέζικου συστήματος δικαίου και νομοθεσίας. Διότι το λάθος όπως ήδη καταγράψαμε ήταν(πολύ-) σύνθετο: λάθη ήταν η νομοθεσία- τα δικαστήρια- οι δικαστές - η διαφθορά, ήτοι το πρόβλημα ήταν το πακέτο του όλου συστήματος.

Τα πραγματικά για τις περιπτώσεις αυτές επιβαλλόμενα «εξιλαστήρια» τομής διορθωτικά μέτρα, πέραν της κάθαρσης, διερεύνησης, επισκευής και εξυγίανσης της δικαστικής μηχανής ήταν ασφαλώς και η αυτονόητη τροποποίηση της βάσης και των υποστηρικτικών πυλώνων του συστήματος μέσα από την εκ βαθέων αναθεώρηση του γράμματος και της φιλοσοφίας της νομοθεσίας/των βασιλικών διαταγμάτων. Η θεραπεία μιας πληγής ή μιας ασθένειας δεν είναι απλά ο επίδεσμος, ούτε και η αλοιφή και το σιρόπι, αλλά ή ανεύρεση και εξουδετέρωση της αιτίας προέλευσης τους.

Η επιείκεια λαμβάνει κλήση προς επικουρία του δικαίου, μονό

όπου υπάρχει αντικειμενικά η ανάγκη της σωστής δικαιοδικής της εφαρμογής.

Η επιείκεια δεν είναι

- νομοθετικής μορφής ιδεολογική επικουρία γένεσης νέου δικαίου,
- ούτε μια ιδεολογική αρχή η οποία μπορεί να ρυθμίσει κατά νομοθετικό και να διορθώσει κατά πραγματικό τρόπο εκ βάθρων το ολικό νομικό σύστημα,
- ούτε και αποτελεί (κατά κατάχρηση ή καθ'«υπέρχρηση) επέμβαση στην απόδοση δικαίου:

απλά είναι μια σοφή αρχή κατά δίκαιον τρόπον ρύθμισης και κατά καλή πνευματική επεξεργασία ποιοτικής εκλέπτυνσης της καταληκτικής δικαστικής κρίσης, επί ενός συγκεκριμένου θέματος.

Συνεπώς η αυστηρότητα ή η χαλαρότητα των (ήδη εκ του νόμου υπαρχουσών) ποινών, είναι θέμα προνοιών των ποινικών νόμων και επομένως η προς το «συν ή

πλην» ίαση τους, βρίσκεται επί των ώμων του συντάκτη τους, δηλ. του νομοθέτη να τους διορθώσει.

Διότι ο δικαστής

όσο «επιεικής» και καλός άνθρωπος και να είναι, δεν μπορεί να επέμβη σε καθαρά προσδιορισμένη νομοθετική πρόνοια. Αν π.χ. («τραβηγμένο» παράδειγμα για να γίνουν καλύτερα κατανοητές οι σκέψεις μας) ένας συγκεκριμένος ποινικός νόμος μιλά για φυλάκιση, ως μοναδική ποινή για συγκεκριμένο έκδηλα και φωνακτά ελαφρύ αδίκημα και επειδή **ο νόμος είναι νόμος**, τότε ο δικαστής υποχρεούται να επιβάλει φυλάκιση και σε καμία περίπτωση δεν δύναται να μην επιβάλει – κατ' επιείκεια– αυτή την ποινή φυλάκισης. (Τυχόν αντισυνταγματικότητα ή υπερβολή του νόμου κ.λ.π. είναι άλλο θέμα σε σχέση με το διερευνόμενο μας κεφάλαιο).

Αρα αυτό που πρέπει να αλλάξει αναφορικά με την έκδηλα άδικη νομοθετική αυτή πρόνοια του παραδείγματος για το όντως ελαφρύ αυτό αδίκημα, είναι ασφαλώς ο συγκεκριμένος άδικος και υπερβολικός νόμος.

Μετά

από αυτή την αλλαγή ναι, θα δουλέψει (ανάλογα και υπό τις γνωστές προϋποθέσεις και συνθήκες) η επιείκεια.

Πώς επομένως οι Εγγλέζοι βρήκαν αυτά τα οποία λένε, ότι το «ικκουίτι» τους (εκ του Αριστοτέλειου οικότως) δηλ. η «άμβλυνση» αφορά από μόνο του, γενικά και αόριστα την Αριστοτέλεια επιείκεια; Τεράστια η πλάνη.

Ως πρώτη αιτία εμείς λέμε ότι αιτία ήταν η παρερμηνεία της Ελληνικής αυτής λέξης εξ αιτίας της μή σωστής μετάφρασης και της όχι σωστής κατανόησης, άρα πρόκειται για θέμα κατά πλάνη αντίληψης.

Κάτι περίπου όπως την τραγικά λάθος μετάφραση του «filioque» με αποτέλεσμα το σχίσμα της εκκλησίας. Η λάθος Δυτική αντίληψη περί το filioque επικεντρώνεται κυρίως στην απουσία της μετοχής και του απαρέμφατου στις Δυτικές Ελληνολατινογενείς γλώσσες.

Ο Αριστοτέλης δεν είπε και δεν εννοούσε ποτέ αυτά τα λάθος πράγματα τα οποία λένε οι Εγγλέζοι, δηλ. δεν είπε ποτέ ότι η επιείκεια είναι από μόνο του άντι-αυστηρό(τητας) φάρμακο, όπως π.χ. λέμε **άντι-φλεγμονώνες!** Διότι είναι υπό προϋποθέσεις, ένα «πανάκριβο» εργαλείο δικαστικής καταληκτικής σκέψης, εντός ενός ιδιαίτερου και σημαντικότερου περί τον άνθρωπο δικαϊκού κεφαλαίου.

Το «ικκουίτι» δεν επεμβαίνει ακριβώς επί της νομοθεσίας. Το «ικκουίτι» είναι ο τελικός λόγος φιλτραριστικής ανάλυσης και καθορισμού του καταληκτικού εικότως(της ευλογότητας) αποτέλεσμα, επί όλων όσων (δεδομένων) το «ικκουίτι» ...άκουσε - ως ιδέα.

Απόδειξη είναι ότι οι δύο αντίθετες αντιμετωπίσεις **αυστηρότητα και χαλαρότητα** έχουν ως θέση δικαίου την δική τους αποστολή και τον δικό τους νομικό (και μή συγκρουόμενο πνευματικά) προορισμό, εκάστη πλευρά εντός της «επιείκειας, ως η εύλογος κρίση: δηλ. εκεί όπου αρμόζει ναι, ισχύει η εκ μετριασμού χαλαρότητα, εκεί όπου αρμόζει ναι, ισχύει η αυστηρότητα. Διαφορετικά δεν πρόκειται περί ...όντως «επιείκειας», διότι απλά δεν τηρήθηκαν οι μαγικοί κανόνες της ισορροπίας. (ετυμολογία = ίσο +ροπή = ισότητα δυνάμεων).

Και οι δύο αυτές δυνάμεις(**αυστηρότητα και χαλαρότητα**) είναι οι χρήσιμοι μαχητές στην αρένα του δικαίου, είναι «ομόμαχες» ιδέες και δεν συγκρούονται, αλλά κατέχουν κοινή θέση στην παράταξη της αποκατάστασης του δικαίου, η κάθε μια αγωνιζόμενη με τα δικά της όπλα, όμως από το δικό της δικαϊκό βάθρο για την υποστήριξης της δικής της ιδεολογικής υπερηφάνειας.

Ας δούμε με τον πιό απλοϊκό τρόπο το νόημα επιβολής των δύο αυτών **αρχών φαινομενικά αντιθέτων** ως «άνω» και ως «κάτω», όμως και οι δύο αυτές αρχές αγωνιζόμενες στο ίδιο στρατόπεδο και μαχομένες στην ίδια γραμμή του δικαίου:

α) χαλαρότητα --- **«κάτω» η αρχή της επιείκειας (ως χαμηλότερη και επιεικέστερη ποινή αλλά μόνο κατ'εξατομίκευση, υπό τις συγκεκριμένες ειδικές συνθήκες και περιστάσεις) ναι, πρέπει να υπάρχει.**

π.χ. ένας απλός πολίτης πιεσμένος οικονομικά(αντικειμενικά και με αληθή στοιχεία) καθυστέρησε να ανανεώσει άδεια κυκλοφορίας και για πρώτη φορά, στα πάρα πολλά χρόνια που οδηγεί. Ο νόμος λέει γενικά και απρόσωπα η ποινή είναι η «τάδε»: όμως στην περίπτωση αυτή ναι, ένα «λογικό» δικαστήριο ασφαλώς και θα τον αντιμετωπίσει υπό τις περιστάσεις «κατ'επιείκεια» σε σχέση με την «τάδε» εκ του νόμου προβλεπόμενη απρόσωπη ποινή, διότι αυτό αρμόζει/αυτό επιβάλλει το εϊκός.

β) αυστηρότητα --- «άνω» η αρχή της αυστηρότητας ως «υψηλότερη» ποινή ναι, πρέπει «κατ'εξατομίκευση, υπό τις συγκεκριμένες ειδικές συνθήκες και περιστάσεις», να υπάρχει.

π.χ. κάποιος πολίτης διέπραξε αδίκημα ιδιαζόντως ειδεχθές και υπό πολύ επιβαρυντικές περιστάσεις και μάλιστα χωρίς καμία (εντός του νόμου) συνεργασία με την αστυνομία και χωρίς παραδοχή στο δικαστήριο, αλλά βρέθηκε ένοχος από το δικαστήριο κατόπιν ακροάσεως. Τότε ένα λογικό δικαστήριο ασφαλώς και δεν θα τον αντιμετωπίσει «γλυκά» ως κατ'επιείκεια. Το «εϊκός» (= το εύλογο) υπό τις περιστάσεις αυτές δεν είναι άλλο από την υψηλή (πάντοτε ανάλογα και ασφαλώς όχι άνω της πρόνοιας νόμου) αυστηρότητα, αφού αυτό αρμόζει διότι αυτό επιβάλλει το εϊκός ως προς τον συγκεκριμένο ευρεθέντα ένοχο.

Ο Αριστοτέλης είπε στο σύμπαν, ότι η επιείκεια είναι η αληθής δικαιοσύνη!

Εμείς, κατώτεροι βεβαίως του Αριστοτέλη, με τα λίγα νομικά μας λέμε ότι επιείκεια είναι επέκεινα ο υπερασπιστής, ο προωθητής και ο εγγυητής της ασφάλειας του δικαίου. «Ασφάλεια δικαίου» με πολύ απλά λόγια είναι η κερδισμένη αίσθηση εμπιστοσύνης των απλών ανθρώπων προς την δικαιοσύνη, η οποία παράγεται στα εργαστήρια του δικαίου, τα δικαστήρια.

Καμία επομένως σχέση με την πραγματικότητα δεν έχει η έννοια η οποία ταξιδεύει για αιώνες εντός του κοινοδικαϊκού συστήματος αναφορικά με τον Ελληνικό φιλοσοφικοδικαϊκονομικό όρο επιείκεια (=επί + εϊκός).

Οι Εγγλέζοι υιοθετώντας «το εϊκότως» ως equity, χωρίς πραγματική και σε βάθος πνεύματος γνώση και λεκτικοενοιολογικά σωστή κατανόηση του μεγαλειώδους βάθους του απίστευτου πλούτου ο οποίος περικλείεται στην ιδέα αυτή στο συμπαντικό επιπέδο του πνευματικού του προορισμού,

αδιάκριτα θεωρώντας ότι αφορά απλά και μόνο παντού και πάντοτε το «απαλότερο» και το χαλαρότερο(διότι έτσι μας συμφέρει/το πιστεύουν αυτό ακόμη και δικηγόροι πάντοτε στις αγορεύσεις τους καταλήγοντας: *«καλούμε το δικαστήριο να επιδείξει την πάσαν δυνατήν επιείκεια»*)

πλάνωνται πλάνην οικτράν:

καμία δεν έχει σχέση η Εγγλέζικη αυτή υιοθέτηση με την πραγματική, βαθύτατη, πνευματικά ανώτατη και ιερή έννοια της ιδέας του εϊκός/εϊκώς/εϊκότως δηλ. : του σωστού, του εύλογου, του αρμόζοντος, του δικαίου, του κατάλληλου, του ισορροπημένου!

Όσον αφορά το παρεξηγημένο «ηπιότερο», ούτως ή άλλως αυτό ποτέ δεν ήταν ο απόλυτος στόχος του δικαίου, αφού ο φιλοσοφικός σκοπός του είναι πρώτα η ευγενής καταξίωση και η ορθή απόδοση της ιδέας της δικαιοσύνης στα μάτια και τις ψυχές της κοινωνίας των ανθρώπων, ενώ έπεται η (ας το χαρακτηρίσουμε)... «λεπτομέρεια» του κεφαλαίου του διαδικαστικού θέματος το οποίο εξετάζουμε. Διότι ποιά θα είναι η αξία και ποιά η καλή προσφορά της ιδέας του δικαίου προς την μέσω δικαστηρίων αποδιδόμενη δικαιοσύνη και σε τί θα «εντυπωσιάζει» με την καλή έννοια την κοινωνία, η τυχόν προς το «απαλότερο» μονόπρακτη και «μονοκόμματη» δικαστική ετυμηγορία ειδικά π.χ. δηλ. σε περίπτωση σοβαρότατου εγκλήματος. Θα αγνοηθεί και παραμεριστεί στην περίπτωση αυτή από ένα «λογικό» δικαστήριο η κραυγάζουσα βαρύτατη βλάβη η οποία προξενήθηκε στο θύμα και θα υποτιμηθούν οι τυχόν σκληρές περιστάσεις, καταστάσεις και συνθήκες διάπραξης του συγκεκριμένου αδικήματος, και άρα ο θύτης να κρίνεται μηχανικά και αδιακρίτως προς το...δημοφιλές επιεικώς; Και τί να το κάνει η κοινωνία το (τυχόν) μονοκόμματο χορήγημα - «επιεικώς»; Απλά και έτσι για την -άνευ όρων- ...με επιφανειακή χρήση της παρεξηγημένης και μή ορθά ερμηνευμένης λέξης επιείκεια, θα είναι μήπως ορθό να καταλήξει η λέξη αυτή ως ένα βλακώδες και άδικο νομικό ευεργέτημα; Αυτό ζητά η κοινωνία των ανθρώπων, αυτό είναι δικαιοσύνη; Εμείς λέμε όχι δεν είναι

δικαιοσύνη, διότι ενώ π.χ. το συγκεκριμένο αδίκημα ήταν σοβαρότατο, παρόλα αυτά π.χ. ο Α δικάστης προέβη σε απογυμνωμένη εσωτερικού ιδεολογικοφιλοσοφικού πνεύματος υψηλή κρίση η οποία αυτή κρίση παρέδωσε στην κοινωνία κατάληξη επιφανειακής δικαστικής σκέψης βιώσας ως εστερημένη καλού και πειστικού δικαϊκού ερείσματος ως προς την καλή και ορθή απόδοση δικαίου.

Επομένως ο πραγματικός προορισμός του δικαϊκού αυτού όρου (μέσα από την φιλοσοφική, γραμματική, λεκτική και νομική έννοια την οποία ο γίγαντας Αριστοτέλης μέσα από την ανώτερη του σκέψη προσέδωσε στην λέξη επιείκεια), είναι περιορισμένος στα έντιμα όρια και ελεγχόμενος στα ασφαλή δεσμά εκτίμησης του σωστού και του δικαίου πάντοτε σε σύνδεση με τα συγκεκριμένα υπό εξέταση γεγονότα και περιστάσεις. Αυτό φυσικά και εννοούσε Σταγειρίτης και ποτέ δεν σκέφτηκε ούτε και προέβαλε εντός των χιλιάδων δέλτων της καταγεγραμμένης του Νικομάχειας σοφίας άλλου είδους απόψεις πέραν του ορθού λόγου του ...«ορθολογικού» δικαίου.

Επομένως πρόκειται, είτε περί ακραίου λάθους αναφορικά με την σωστή κατανόηση της Αριστοτέλειας σοφίας, είτε περί λάθους και συνήθους «χαμού στην μετάφραση», όπως π.χ. συμβαίνει με την Ελληνική λέξη «απολογία» μεταφέροντας **αντίθετη σημασία**(αν είναι δυνατόν) με το Εγγλέζικο «αππόλοτζαϊζ» ...(νομίζοντας) ότι δήθεν σημαίνει συγγνώμη: όχι η απολογία δεν σημαίνει συγγνώμη αλλά **το αντίθετο**. Απολογία σημαίνει: **απόκρουση κατηγορίας**. Ο Σωκράτης στην **κατ'έφεση απολογία** του **δεν** παραδέχτηκε τίποτα, **δεν** ζήτησε συγγνώμη από τους 500 δικαστές, ούτε και δήλωσε μεταμέλεια, αλλά αντιθέτως σχεδόν βρίζοντας τους δικαστές, **απέσεισε** τις κατ' αυτού κατηγορίες (ότι δηλ. εισήγαγε «καινά δαιμόνια») και υπεραμύνθηκε με θάρρος και άριστη επιχειρηματολογία των θέσεων του. «Απολογία»= από + λόγος σημαίνει απόκρουση/απάντηση προς κατηγορία: για παράδειγμα ο Α εκλήθη να απολογηθεί στον ανακριτή, ο μαθητής εκλήθη να απολογηθεί στον διευθυντή του σχολείου.

Οι λάθος μεταφράσεις στα Εγγλέζικα υπάρχουν σε έκταση

- π.χ. η Ελληνική λέξη (χημικό στοιχείο) «Ασβεστος», χρησιμοποιείται στα Εγγλέζικα για την (Ελληνική) λέξη «Αμίαντος», ενώ δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ των δύο χημικών αυτών στοιχείων/μετάλλων, διότι απλά Ασβέστος είναι ο ...Ασβέστης και όχι Αμίαντος!

- ο γράφων εκπλήσσεται για την λέξη «λογιστικ-ά» η οποία ως «logistic» μετεφέρθη στα Εγγλέζικα με σκοπό να σημαίνει λέει ...τις μεταφορές. Ακραία παραλογία: τα λογιστικά δεν έχουν απολύτως - απολύτως καμία σχέση με τις μεταφορές αγαθών /εμπορευμάτων με τα φορτηγά. Μην τρελλαθούμε.

- π.χ.το Εγγλέζικο (τριτοβάθμιο υπερθετικό), «μπέστ» best.

Η στον υπερθετικό βαθμό κατάληξη -«**εστ**»- της Ελληνικής γλώσσας π.χ. στην λέξη

- καλό/καλύτερο=κάλλι-**στο**-

- μεγάλο/μεγαλύτερο μέγι-**στο**

αφορά τα μεγέθη των τριών βαθμών της κλίμακας σύγκρισης δηλ. θετικός βαθμός, συγκριτικός και υπερθετικός βαθμός. Βλέπε την(κατ'αντιστοιχία) μεταφορά αυτής της κατάληξης «εστ» του Ελληνικού υπερθετικού βαθμού στις Εγγλέζικες λέξεις- π.χ. **biggest, tallest**. = (Ελληνικός υπερθετικός βαθμός)

Το τεράστιο λάθος με την τεράστια απόσταση από την πραγματικότητα:

ο υπερθετικός(ανώτατος) βαθμός της απολύτου λογικής της Ελληνικής γλώσσας, είναι ένας σχολαστικός επεξεργαστής, ο οποίος μέσα από τα λεπτά του φίλτρα αναγνωρίζει τα επίπεδα και τα μεγέθη «ισχύος» και με το κύρος του ονόματος του συνδέει ένα και μόνο πράγμα με την **πιό ψηλή** κορυφή. Το ανώτατο-δεν υπάρχει τίποτε άλλο πιο πάνω από αυτό.

Η κορυφή αυτή, είναι δυσκολοκατάκτητη αλλά και οξεία(αιχμηρή), γι' αυτό και τίποτα άλλο δεν ... χωρά μαζί της πέραν του ενός και μόνο/δηλ. της δικής της «εγωϊστικής» μονάδας.

Επομένως ένα και μόνο πράγμα κατέχει το μοναδικά υψηλό ανώτατο εκείνο χαρακτηριστικό στοιχείο ή την μοναδικά υψηλή εκείνη ιδιότητα και θέση, ώστε να χαρακτηριστεί και υπάρξει πραγματικά ...σε ανώτατο επίπεδο. Δεν υπάρχει τίποτα πιο πάνω. Η λογική λέει ότι μόνο μία υπάρχει θέση στο βάρθρο της πιο ψηλής/της ανώτατης βαθμίδας - σε σχέση και έναντι όλων των υπολοίπων κατωτέρων επιπέδων. Επομένως δεν μπορεί -είναι παράλογο και άτοπο- να υπάρχουν πέραν

του ενός, δηλ. πολλοί π.χ. ανώτατοι όροφοι σε ένα κτίριο, δεν μπορεί να υπάρχουν πέραν του ενός, δηλ. πολλοί π.χ. ανώτατοι βαθμοί από το σημείο βρασμού του ύδατος το οποίο είναι στους 100 βαθμούς, δεν μπορεί να υπάρχουν πέραν του ενός, δηλ. πολλοί ανώτατοι διοικητές ενός στρατεύματος.

Και όμως,

ενώ το «best» είναι ένα, (διότι αν είναι όντως «best» δεν μπορεί λογικά να είναι περισσότερο από ένα),

εν τούτοις οι Εγγλέζοι λένε εκφράσεις ... τα «δέκα best», τα «πέντε best», όπως π.χ. τα δεκα best, τα πέντε best, αυτοκίνητα. Όχι ...όχι, το ...best(δηλ. από όλα το καλύτερο/ κάλλιστο) είναι **ένα και μόνο ένα** αυτοκίνητο. Αυτό επομένως το οποίο προσπαθούν να πούν αλλά δεν το καταφέρνουν, είναι να προσδιορίσουν και οριοθετήσουν οι Εγγλέζοι την έννοια του μαγικού ανώτατου βαθμού. Τα πέντε ή δέκα «best» αυτοκίνητα τα οποία ενέταξαν στον υπερθετικό βαθμό -έτσι όπως τα ενέταξαν- δεν έχουν νόημα.

Για να έχουν νόημα πρέπει να προσδιοριστεί **ένα** «best». Αυτό επιβάλλει ο υπερθετικός βαθμός και η λογική του.

Πιθανόν λίγο ή πολύ και τα πέντε ή και τα δέκα του παραδείγματος να είναι (όλα ή σχεδόν όλα) περίπου του ίδιου επιπέδου ποιότητας, όμως η λογική επιβάλλει ότι πρέπει να ξεχωρίζει εξ αυτών το ένα και το πρώτο μέσα από όλα αυτά.

Αρα «best» ΔΕΝ είναι και τα δέκα, αλλά ένα και μόνο ένα εξ αυτών,

το οποίο όμως «ένα», απέτυχαν να το αποδώσουν και εφαρμόσουν στην λογικά πραγματική του έννοια, στην βάση του προς τούτω συγκεκριμένου ορθού και επακριβούς προσδιοριστικού του όρου .

Να καταγράψουμε ότι απλά δεν έχουν καταλάβει με ακρίβεια τις έννοιες των βαθμών συγκρίσεως: αν τις καταλάβαιναν θα έλεγαν και θα έγραφαν το σωστό δηλ. :

(α) «τα δέκα καλύ-τερα, τα δέκα γρηγορό-τερα».

Σημ. η συγκριτική κατάληξη π.χ. καλύτ-«τερα», π.χ. γρηγό- «τερα», μεταφέρθηκε από τα Ελληνικά στα Εγγλέζικα σε συγκριτικό βαθμό π.χ. bet-tere, π.χ. fas-ter.

(β) και επειδή το «best», δεν έχει πληθυντικό(αφού ούτως ή άλλως είναι το ...best και το best είναι ΕΝΑ !) άρα σχετικά με τα αυτοκίνητα το λογικό είναι να λεχθεί ότι:

π.χ. το best αυτοκίνητο είναι το Τούότα. Αν υπάρξει αριθμός άνω το ενός τότε ΔΕΝ μιλάμε για όντως ...best, αλλά για μια απλή ...παρέα του ίδιου περίπου επιπέδου. Τέλος.

-Αυτά συμβαίνουν και σε άλλες γλώσσες οι οποίες λαμβάνουν λέξεις από τα Ελληνικά τις οποίες όμως παρεκτρέπουν εννοιολογικά αλλοιώνοντας τις νοηματικά προς το αντίθετο, όπως π.χ. στην Ρωσική γλώσσα την αρχαιοελληνική λέξη «μάλα» την εννοούν ως το ...λίγο, (να είναι δυνατόν!) ενώ η λέξη αυτή σημαίνει πάρα πολύ/ σε μεγάλο βαθμό (εξ ου π.χ. «τα μάλα» σας εκτιμώ) και σε υπερθετικό βαθμό το «μάλ-ιστα». Δηλ. αν π.χ. δανείζονταν (από τα εκατομμύρια -βασικά-λήμματα /λέξεις της Ελληνικής γλώσσας) την λέξη «νύκτα», μήπως θα την έλεγαν μέρα, ή π.χ. την λέξη «κόκκινο» θα την έλεγαν γαλάζιο;

Όπως επίσης και το Ελληνικό το αρνητικό μόριο «νή» (π.χ. νη-στεία, ετυμολογικά = νη(δεν) + εστιώ/εστίομαι/τρώγω) το οποίο όντως στην Ρωσική εννοούν με αρνητικά,

Όμως

το τεράστιο προκύπτον πολύ-πολύ δύσκολο, το οποίο αντιβαίνει στην ανθρώπινη λογική είναι ότι

στα Ρωσικά χρησιμοποιούν το Ελληνικό αρνητικό «νη» δύο φορές για την απόδοση και πάλι **αρνητικού νοήματος**. Το λάθος αυτό είναι τραγικό και παράλογο, διότι απλά δύο αρνήσεις (νή,+νή, μαζί), με βάση την λογική του ανθρώπου συνιστούν **μία κατάφαση**. Πιο απλά δύο αρνήσεις επί του ίδιου αντικειμένου σημαίνουν ναι.

Για παράδειγμα στην Ελληνική η φράση: ο Α. **δεν(1)** είναι **όχι(2)** καλός, αυτή η πρόταση με δύο αρνήσεις δεν σημαίνει, δεν καταλήγει και ΔΕΝ εκφράζει άρνηση, ότι δηλ.ο Α δεν είναι καλός αλλά είναι μία απλή κατάφαση ότι ο Α ναι είναι καλός.

Διότι η μια άρνηση «όχι καλός» (άρα δηλ. «κακός») **αναιρέθη** από την άλλη άρνηση «δεν», άρα με απλή λογική συμπεραίνουμε πολύ απλά ότι ο Α δεν κακός, αφού με τις δύο αρνήσεις «το καλός» δεν ...έπαθε ...ζημιά και ως λογικό σχήμα **παρέμεινε ισχυρό και νοηματικά αλώβητο!**

Αυτοί θα ... «ξέρουν».

Σημ. σκέψη του γράφοντος σε ...ιδιωτικό επίπεδο: μα πώς μπορεί λέξεις Ελληνικές να μεταφράζονται με αντίθετη σημασία σε άλλη γλώσσα; Δηλαδή είναι λογικό στο ως άνω πιά φωνακτό και αντιληπτό παράδειγμα στον κόσμο, η λέξη μέρα κατά την μεταφορά της σε άλλη γλώσσα να μεταφέρεται αντίθετα και να εννοεί την νύκτα; Μην τρελλαθούμε!

Επομένως,

δεν είναι καθόλου έτσι τα πράγματα στην επιστημονική τους διάσταση ούτε και για το Ελληνικό εικότως.

Το «εικός» ως γιγαντιαίος πνευματικός όρος, φέρει συμπαντική έννοια και δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να τυγχάνει (σε σχέση με το μέγεθος του) ελλειπούς, ανεπαρκούς και ...φτωχικού χειρισμού.

Αρα

επιείκεια νομικά

δεν είναι η ηπιότητα,

ούτε η χαλαρότητα

ούτε η κατά χάρη/ή κατά ευμενή/ή κατά ήπιο/χαλαρό τρόπο κρίση του τύπου «άστο να πάει και μην το ξανακάμεις», αλλά κάτι χίλιες φορές ανώτερο:

είναι η ευλογότητα,

είναι η δικαιοσύνη: ως η εύ-λογη και όντως αρμόζουσα «ως το εικός» ή «εικότως», δηλαδή η ορθή/ η αρμόζουσα/ η ως αρμόζουσα/ η εξισοροποιημένη κρίση/η κατ'ισότητα καταληκτική κρίση/η δικαιοσύνη/ η αντικειμενικά **σωστή** υπό τις περιστάσεις ισοροπία στην απόδοση του δικαίου.

Η επιείκεια είναι η θαυμαστή επίτευξη της δικαιοσύνης πληρότητας!

Πιά κάτω μάλιστα θα δούμε ότι η Αριστοτέλεια επιείκεια είναι τόσο τεράστια ιδέα η οποία τόσο πολύ πιστεύει στο δίκαιο ώστε φτάνει σε σημείο να επιτάσσει ακόμη και ...«παρανομία» καθ' υπέρβαση του νόμου προκειμένου να εφαρμοστεί το πραγματικά δίκαιο.

Επομένως καλούνται τα μέλη της ανθρώπινης μας κοινωνίας, κυρίως όμως οι φίλοι δικηγόροι, οι οποίοι «μπλέξαμε» με την ανώτατη επιστήμη την νομική, την χαρακτηριζόμενη ως «*επιστήμη των επιστημών*» κατά τον αξέχαστο, καλότατο, πολυμαθέστατο, σοφό νομο-διδασκάλο μας Λουκή Παπαφιλίππου, να είμαστε προσεκτικοί:

να μην κάνουμε ποτέ το αντινομικό λάθος να θεωρούμε ότι η επιείκεια είναι απλά χαριστική δικαστική αντιμετώπιση **μόνο προς τα κάτω** με την έννοια της επιβολής χαμηλότερης/χαλαρότερης/ηπιότερης ποινής, (*εγλυτώσαμεν*)

διότι

i-εξ ίσου και κατ'αναλογία (ως προς τις περιστάσεις) δρα κατά κρίση και προς το **μέσο επίπεδο,**

ii-αλλά **και προς τα άνω** αν αυτό επιβάλλει η εικότης/τα (ευλογότητα).

Διότι η λέξη είναι σαφέστατη: εικός = το ζητούμενο μας είναι το εύλογο/το αρμόζον και ασφαλώς όχι πάντα προς το χαλαρότερο ή το ηπιότερο.

Για το «εικός» σε κανένα λεξικό της Ελληνικής γλώσσας δεν θα βρείτε ερμηνεία ως η προς τα «κάτω» κρίση. Καθ' ήμας αν το «εικός» αποτελέσει κλειστά μονοσύλλαβη έννοια χαλαρότητας και εύνοιας τότε δεν έχουμε αντιληφθεί επαρκώς το γιγάντιο νόημα των περὶ δικαίου Αριστοτέλειων σκέψεων και ρήσεων.

Ο πατέρας της επιείκειας Αριστοτέλης με τα βιβλία του «*Ηθικά Νικομάχεια*»(τιμής ένεκεν στον πατέρα του Νικόμαχο, και στον γιό του Νικόμαχο), είναι καθ' ημάς ο δεύτερος μετά την Θέμιδα, (άνθρωπος)/«*Θεός*» της δικαιοσύνης. Για λόγους τάξης και ευγνωμοσύνης ασφαλέστατα καταγράφουμε και τον... τρίτο «*Θεός*» της δικαιοσύνης τον Πλάτωνα με τους «*Νόμους*» και την «*Πολιτεία*».

Κατά τον Αριστοτέλη η επιείκεια είναι υπέρτατη περί το δίκαιον ιδέα.

Ο Αριστοτέλης υπήρξε **το μοναδικό** μέλος του εκ Θεουργίας προερχόμενου ανθρωπίνου γένους, το οποίο ήταν παν-επιστήμων κατέχοντας ΟΛΕΣ τις επιστήμες. Επομένως δεν μπορεί να έχει «τυχαίες» απόψεις ένας... Αριστοτέλης. Ο πανεπιστήμων, αποδίδει τεράστια σημασία στην επιείκεια, θεωρώντας την ύψιστο δώρο του ανθρώπινου πνεύματος προς όλη την ανθρωπότητα.

Τονίζοντας μάλιστα την απόλυτα υψηλή πνευματική και δικαιοσύνη αξία της λέγει ότι: *«επιείκεια και δικαιοσύνη είναι το ένα και το αυτό. Μολονότι και τα δύο είναι σπουδαία όμως η επιείκεια είναι ανωτέρα»!*

Ο γράφων συγκλονίστηκε όταν για πρώτη φορά διάβασε την φράση του Αριστοτέλη ότι *« η επιείκεια είναι ανωτέρα της δικαιοσύνης»!*

Δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι υπήρχε σε ανθρώπινη σκέψη τόσο μεγαλείο!

Παρά τον νόμον.

Στα «Ηθικά Νικομάχεια» ο Αριστοτέλης θεωρεί ότι η επιείκεια είναι η υπέρτατη περί το δίκαιον ιδέα: *«το γαρ επιεικές δοκεί δίκαιον είναι, εστίν δε επιεικές το παρά τον νόμον γεγραμμένον δίκαιον».*

Προσπαθώντας να ερμηνεύσουμε τις τρεις λέξεις της ανωτέρω ρήσης «παρά τον νόμον» θεωρούμε ότι με τόλμη καθορίζουν ξεκάθαρα την έννοια και νομική αποστολή της επιείκειας προς τον άνθρωπο:

επιεικές είναι το δίκαιο εκείνο το οποίο καθ' υπέρβαση/παρά την ύπαρξη του νόμου/ και κατ' αντίθεση του νόμου, **βρίσκεται πάνω και από τον νόμο ο οποίος είναι διατυπωμένος στο γραπτό δίκαιο, (γεγραμμένο από τον άνθρωπο) νοουμένου βεβαίως ότι ναι, έτσι είναι το δίκαιο, αυτό είναι το σωστό και όχι επειδή έτσι μας συμφέρει.**

Ιστορικά γιγάντια παραδείγματα άσκησης της **ως εικός**, ήτοι της εύλογης και αληθινής δικαστικής κρίσης μέσα από την καθοδήγηση της υψηλής θεωρίας της επιείκειας με βάση τις δύο αυτές σκέψεις του Αριστοτέλη

A *«Επιείκεια και δικαιοσύνη είναι το ένα και το αυτό. Μολονότι και τα δύο είναι σπουδαία όμως η επιείκεια είναι ανωτέρα»!*

- Όταν ο Θησέας σκότωσε τους διεκδικητές του Βασιλείου των Αθηνών, τους Παλλαντίδες, δηλαδή τον πατέρα Πάλλαντα και πολλούς εκ των πενήντα υιών του, όλους γνωστούς στην Αθήνα ως «Παλλαντίδες», καθώς και τους «διάσημους» ληστές της εποχής, Σκείρωνα και Σίνιο, στην δίκη του Θησέα, το «Δελφίνιο» δικαστήριο εφάρμοσε την επιείκεια (**δηλαδή την εύλογη και πραγματική κρίση**) και μάλιστα σε βαθμό «παρά» τον νόμο: *«εστίν δε επιεικές το παρά τον νόμον γεγραμμένον δίκαιον»!*

Δηλαδή το Δελφίνιο, αντί ως ήταν αναμενόμενο για τόσους πολλούς φόνους βαριά να τιμωρήσει, **αθώωσε** τον Θησέα με το καταληκτικό κατ' επιείκεια ανωτάτου πνεύματος δικανικό σκεπτικό ότι:

«οι φόνοι διεπράχθησαν επ' αγαθώ όλων των πολιτών».

B. *«Παρά τον νόμον»*

- Όταν η διασημότερη ιερόδουλη των Αθηνών Φρύνη, περί το 330 π.Χ. κατηγορήθη από τον Ευθίαν (υστερόβουλα επειδή τον απέρριψε) ότι πρόσβαλε τα Ελευσίνια μυστήρια, σοβαρότατο αδίκημα και η προβλεπόμενη ποινή ήταν η θανατική, προσέλαβε τον διασημότερο ρήτορα της εποχής ως συν-ήγορο της (δικηγόρο) τον Υπερείδη για να την υπερασπίσει ως κατηγορούμενη στο δικαστήριο της Ηλιαίας. Όταν ο Υπερείδης στην πορεία της δίκης αντιλήφθηκε ότι δεν θα μπορούσε να κερδίσει την δίκη και η Φρύνη θα καταδικάζετο σε θάνατο, τότε εντός του δικαστηρίου ανέσυρε το πέπλο της Φρύνης. Όταν οι «Ηλιαστές» δικαστές, αντίκρισαν την καλλονή εταίρα Φρύνη, χωρίς πέπλο, τόσο πολύ αποθαύμασαν το εκθαμβωτικό γυμνό της κάλλος, ώστε θεώρησαν ότι η «έκπαγλος» απίστευτη ωραιότητα της Φρύνης είναι λαμπρή χαρισματική εύνοια σταλμένη από τους Θεούς προς τους ανθρώπους

και επομένως δεν θα μπορούσαν να καταδικάσουν ένα τέτοιο πλάσμα, διότι αυτό θα ήταν ασέβεια προς τους Θεούς και αχαριστία προς την ευμείνεια που έδειξαν προς τους ανθρώπους, στέλλοντας τους την Φρύνη. Με αυτό το «παρα-νομικό» και «εξω» νομικό (όμως **κατ'επιείκεια**) σκεπτικό (της τότε νομικής σκέψης και πνευματικής κουλτούρας) οι δικαστές της Ηλιαίας **αθώωσαν** την Φρύνη παμψηφεί.

Και στις δύο ως άνω περιπτώσεις οι κατηγορούμενοι εκρίθησαν επι-εικώς δηλαδή «επί το εϊκόσ/ως το εϊκόσ» ήτοι επί το εύλογον ή «ως εϊκώς» δηλαδή (επιρρηματικά) ευλόγως και μάλιστα «παρά τον νόμον», δηλ. ενάντια στο γεγραμμένον δίκαιον. Παρά τον νόμο σημαίνει κατά, εναντίον, αντίθετα, σε αντίθεση με τον νόμο. Οι Αγγλοσάξωνες το ερμήνευσαν σωστά αυτή την φορά: *against the law*.

Και όμως

μια εξ επιεικειάς εντυπωσιακή νίκη της δικαιοσύνης μας η οποία περνά ...απαρατήρητη και ασχολίαστη ακόμη και από εμάς τους δικηγόρους είναι η εξής:

όταν ο δικαστής χωρίς καν τις εξηγήσεις του τύπου «αθώνεται ή απαλλάσσεται» άρα νομικά θεωρώντας μεν

ότι (ίσως)ο κατηγορούμενος έπραξε κάτι κατά τα ανθρώπινα μέτρα, εντούτοις λέει στον κατηγορούμενο: **«καμία ποινή»!**

Αυτό τί είναι; Μα αφού η κατηγορούσα αρχή π.χ. στην κατηγορία αρ. 4 ανέφερε συγκεκριμένες πράξεις του κατηγορούμενου για τις οποίες ήχθη ενώπιον της δικαιοσύνης. Η κατηγορία δεν αμφισβητήθηκε, δεν εκδικάστηκε, δεν απορρίφθηκε. Αρα είναι δικονομικά θεμελιωμένη. Πώς επομένως είναι δυνατόν να το λέει αυτό ο δικαστής; Πρόκειται για δικαστική «ανυπακοή» στον νόμο;

Η (διαζευκτικό) μήπως αυτό συνέβη επειδή ο κατηγορούμενος με απλοχεριά μετέδωσε στον δικαστή την εντύπωση του ...εξαιρετικά «καλού παιδιού», ή επειδή κατείχε προς όφελος του ο κατηγορούμενος τόσα πολλά μέχρι άπειρα μετριαστικά της ποινής στοιχεία και λόγους τέτοιας νομικής και ηθικής δύναμης, ώστε να αποσείσουν κάθε κατ'αυτού κατηγορία, άρα να κηρύξουν τον κατηγορούμενο ως καμία σύνδεση έχοντα πλέον με τον ποινικό κώδικα;

Όχι, τίποτα από όλα αυτά.

Ασφαλέστατα και είναι σωστός ο δικαστής:

-i ο παραβιασθείς συγκεκριμένος ποινικός νόμος, ούτως ή άλλως μπορεί να προβλέπει πρόστιμο ή φυλάκιση ή και τα δύο μαζί.

-ii αν ο δικαστής επιβάλει έστω και ένα πολύ - πολύ μικρό πρόστιμο ή φυλάκιση έστω με αναστολή, τότε η ποινή αν και πολύ χαμηλή, θα ήταν όμως εξ αποδοχής δικαστική (καταδικαστική) ανταπόκριση του δικαστού στους έστω πολλούς και σοβαρούς μετριαστικούς της ποινής λόγους, οι οποίοι και επέφεραν το αντίστοιχο έστω πολύ ήπιο αποτέλεσμα.

-iii αν, οι μετριαστικοί λόγοι ήταν το στοιχείο το οποίο καθόρισε την καταληκτική δικαστική σκέψη, και κατ'επέκταση με εμφανή και τα μετριαστικά αποτελέσματα τα οποία επέφερε όμως αυτό θα σήμαινε εσωτερική αποδοχή της ενοχής του κατηγορούμενου εκ μέρους του δικαστού.

Και όμως: παρά το γεγονός ότι ο νόμος προβλέπει απρόσωπα ποινή φυλάκισης «μέχρι» (μέγιστη) ή πρόστιμο «μέχρι» ή «και τα δύο» εν τούτοις μέσα από εξ επιεικειάς «παραβάση» του νόμου δεν επεβλήθη από τον δικαστή **καμία ποινή!**

Αρα ο δικαστής φωναχτά λέει στον κατηγορούμενο: «δεν έκανες τίποτα».

Διότι ο όρος «καμία ποινή» στον μοναδικό άνθρωπο στον πλανήτη που μπορεί να εφαρμοστεί, είναι σ' αυτόν που δεν έκανε τίποτα!

Ερμηνεία:

η απόφαση αυτή του δικαστού μας είναι η χωρίς πολλά λόγια, πνεύματος κατάληξη ότι η συγκεκριμένη ποινική κατηγορία

- για την συγκεκριμένη πράξη
- για το συγκεκριμένο άτομο
- υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες και περιστάσεις

δικαιοηθικά δεν συνιστά άδικη πράξη και άρα κατ'επέκταση αποδομείται ο από την απρόσωπη στατικότητα της τυπικότητας του νόμου, χαρακτηρισμός της νομικά(κατά νόμον) ως παράνομης πράξης στο κατηγορητήριο, επομένως – και παρά την μή απόρριψη του κατηγορητηρίου – το δικαστήριο έχοντας στην σκέψη του τόσο ισχυρά στοιχεία (γεγονότων, συνθηκών διάπραξης), και δυνατά νομικά θέματα, καθώς και τόσο τρανταχτά και «φωνακτά» δικαιοηθικά ευρήματα και όλα αυτά με δικαστικό θάρρος συνυπολογίζοντας τα, ο καλός, δίκαιος και καταρτισμένος δικαστής μας, αρνείται να εκφράσει απαξίωση προς τις πράξεις του κατηγορούμενου κατά συνέπεια δεν επιβάλλει ούτε ποινή.

Επομένως –

η πράξη (μή) επιβολής **καμίας ποινής**, είναι ο διαπρύσιος κήρυκας και υμνητής της Αριστοτέλειας κατά της εννόμου τάξης συμπαντικής «στασιαστικής» ρήσης, **«παρά τον νόμον γεγραμμένον δίκαιον».**

Άξιος ο δικαστής, «διαβασμένος», δίκαιος, θαρραλέος, σωστός!

Ελαβε τους ιερούς παλμούς της ψυχής της κοινωνίας!

Ναι, εξέφρασε «στην πράξη το περί δικαίου αίσθημα των ανθρώπων της κοινωνίας, μέσω του δικαστικού λόγου», διότι απλά, αυτό ζήτησε η κοινωνία!

Μα τί είναι ο (σωστός) δικαστής; είναι ένας απλός άνθρωπος, ο οποίος στα νιάτα του σπούδασε νομικά και όντας επιφορτισμένος με την απόλυτη εντολή να εκφράζει στην πράξη το περί δικαίου αίσθημα των ανθρώπων της κοινωνίας μέσω του δικαστικού λόγου και ναι πραγματικά πράττει κατά την εντολή αυτή της κοινωνίας.

Τα υπόλοιπα δικαστικά προσόντα (χωρίς βέβαια να είναι περιττά), είναι ... «διαδικαστικά».

Ο Παρά τον νόμο θρίαμβος του δικαίου:

Δηλαδή ο δικαστής μας «παρήκουσε» τον νόμο μή επιβάλλοντας καμία ποινή ως να μην συνέβη κανένα αδίκημα = δεν «αθωώθηκε» απλά ο κατηγορούμενος, αλλά μπροστά «ολομπροστά» προχωρώντας ο δικαστής μας, μέσα από την συνείδηση του και με τον δικό του πνεύματος τρόπο, λέει στην κοινωνία ότι δεν υπήρξε καν παράνομη πράξη. Αν όντως υπήρχε θα την τιμωρούσε.

Επομένως η κατάληξη του δικαστού ότι «δεν επιβάλλεται **καμία ποινή**» είναι εκ του δικαίου εύλογη παράκαμψη του νόμου, υλοποιούμενη εν τη πράξει ως - *εστίν δε επιεικές το παρά τον νόμον γεγραμμένον δίκαιον*- (ο οποίος νόμος λέγει «άλλα»). «Επί το εικός» κρίνοντας ο δικαστής κατέληξε ότι αυτό έπρεπε για λόγους δικαιοσύνης να γίνει.

Διότι αυτή ήταν η σωστή «ως εικός» κρίση/εικότως, δηλαδή το εύλογο/ευλόγως/πραγματικά ως η κατ'εύλογον τρόπο άσκηση της δικαιοσύνης!

Επομένως η επιείκεια ως απόλυτο «εξάρτημα» του ενιαίου νομικού συστήματος και ως το μαγικό του δικαστικού πνεύματος πολυεργαλείο, είναι ο ζωηρός υπερασπιστής του δικαίου, ο εγγυητής και ο θρίαμβος της εύλογα σωστής απόδοσης της δικαιοσύνης.

«Παρά τον νόμο», και

παρά την τελική διά της σταυρώσεως θανατική καταδίκη του Χριστού,

ο Πόντιος Πιλάτος στην δίκη του Χριστού,

είχε την τόλμη, να δηλώσει για καταγραφή από την ιστορία της ανθρωπότητας, ότι - δεν βρήκε «καμία ενοχή» κατά του Χριστού παρά τις «υπαρκτές» τρείς εναντίον του βαρύτατες αναφορές στο κατηγορητήριο:

(α) είπε ότι είναι γιός του Θεού.

(β) είπε ότι θα χαλάσει τον ναό του Σολομώντος και θα τον ξανακτίσει σε τρείς μέρες,

(γ) για συνομωσία κατά της Ρώμης.

Καταλήγοντας θεωρούμε ότι η επιείκεια δεν είναι κάτι φιλοσοφικά απλό, ούτε και κάτι νομικά ήσσωνος ή απλής σημασίας στοιχείο, αλλά βάθος και πρωτοπόρως τεράστιο τόλμημα δικαίου, ως ο καλός οδηγός για την καταληκτική δικαστική κρίση, έτσι ώστε να εφαρμόζεται και επιβάλλεται το αληθές, το σωστό και το πραγματικά δίκαιο.

Πότε πρέπει αυτό να συμβαίνει;

Όταν οι ανερχόμενες στην επιφάνεια βαθιές και αληθινές συνθήκες και περιστατικά επιτάσσουν την εφαρμογή του πραγματικά δίκαιου, πέραν του δικαίου εκείνου που απλά υποβάλλει η μηχανική απροσωπία και επιβάλλει η ισοπεδωτική ισχύς του γραπτού νόμου.

Επομένως η επιείκεια αποτελεί εύλογη δικαστική παρεκτροπή ακόμη και κατ'αντίθεση από τους συλλήβδην γεγραμμένους νόμους.

Δηλαδή ο εμπνευστής και γονικός δημιουργός της επιείκειας Αριστοτέλης διακρίνοντας κατά διαχωρισμό τα κενά, τις αδικίες, το απρόσωπο, την πιθανή εγγενή αδυναμία, την ανακρίβεια έκφρασης και τις μή ...προβλέψεις, αλλά ακόμη και τις «αβλεψίες» των νόμων,

όλα αυτά ως προερχόμενα από την ατελή ανθρώπινη σκέψη,

ή ίσως από την πολιτικοκοινωνική προκατάληψη ή από επί τούτω και επί αλλοτρίω σκοπώ αιτία, ή από την επί συμφέροντι ή από την ως εξ εξουσιαστικής επιβολής ή εκ της πολιτικής υποβολής κατασκευή των νόμων,

θεραπευτικά έθεσε

μπροστά στα γεγονότα και μπροστά στους νόμους προστατευτικά για τον άνθρωπο (ως προληπτικό μέτρο ασφαλείας) **την επιείκεια**, ως την εξ αντικοπής Θεία ασπίδα στην νομική των ανθρώπων υπεράσπιση.

Επιείκεια είναι το φως!

Ποτέ να μην αγνοούμε ούτε και να παραμερίζουμε την ουσία: καθ'ημάς δεν νοείται δικηγόρος, νομικός, δικαστής μή εις βάθος διατρίψας περί τον Αριστοτέλη! Θα είναι σαν τον γιατρό που δεν διδάχτηκε ανατομία. Η επιείκεια πρέπει να είναι από τα πρώτα, κύρια και απόλυτα μαθήματα στις νομικές σχολές.

«Ισχυρότερον από το δίκαιο η επιείκεια»

Ο Αριστοτέλης είναι σαφέστατος και ασταμάτητος στην υψηλή ιδέα του «εικότως» και τολμηρά επιμένοντας στο εύλογο και εξισορροπημένο μέτρο κατά την άσκηση της δικαιοσύνης δεν παραλείπει την παραμικρή λεπτομέρεια αποδίδοντας ακόμη περισσότερη αξία και εμπλουτίζοντας ακόμη πίο πολύ την σημασία της πραγματικής επιείκειας δίδει στην ανθρωπότητα την απόλυτη ρήση: **Κρείττων του δικαίου το επιεικής!** (Ισχυρότερον από το δίκαιο η επιείκεια).

Επί του εδάφους κατάσταση: η επιείκεια με βάση τις περιστάσεις, βάζει τα πράγματα στην σωστή θέση, «ακούει» και κατανοεί, διορθώνει τα κακώς κείμενα πρακτικά ή τεχνικά τερτύπια, καταπραΰνει την σκληρότητα και ακαμψία των νόμων δυνατά φωτίζοντας την σκηνή στην οποία θα παικτεί το μονοπρακτό έργο «δίκη» ενώπιον ακροατηρίου συγκροτημένου όχι από θεατές οι οποίοι απλά έκοψαν ένα εισιτήριο εισόδου, αλλά μόνο από αυστηρότατους «κριτικούς» οι οποίοι δεν είναι άλλοι από ολόκληρη την κοινωνία.

Δεν είναι απλός θεωρητικοφιλοσοφικός λόγος - η επιείκεια είναι **έμψυχον δίκαιον**. Εμψυχον δίκαιον = το ζωντανό και με ψυχή, πάρα πολύ απλά, το ...«δίκαιο» δίκαιο!

Δικαστής και επιείκεια-

το έμψυχον δίκαιον, αποδίδεται και εφαρμόζεται από τον δικαστή (και τον δικηγόρο κατ'αναλογία ρόλων και αρμοδιοτήτων) μέσα από την πνευματικά καλή **ερμηνεία νόμου και δικαίου γραπτού και άγραφου**, με ισχυρό και αξιόπιστο σύμβουλο τους σωστούς όρους/νόμους/κανόνες ερμηνείας. Μέσα από την όχι και πολύ εύκολη αυτή πορεία ερμηνείας, γεννάται το έμψυχο δίκαιο, επιπρόσθετα τώρα αποκτώντας την τιμητική ονομασία επιείκεια. Επομένως καλή ερμηνεία = εγγύηση καλής απόδοσης του δικαίου!

Η κατασταλακτική μέσα από τους αιώνες νεώτερη επιστημονική νομική θεωρία της επιείκειας πιστά ακολουθώντας τα βήματα του Αριστοτέλη με απλά λόγια αναπαρίσταται ως η δικαιοϊκή εξ-ισορρόπηση των δυνάμεων της συγκρουσιακής αντιπαλότητας:

του άτεγκτου και απρόσωπου δικαίου δηλ. του θετού δικαίου, με τους γίγαντες

-της αλήθειας και της ηθικής,

-του πνεύματος και του ανθρώπινου προσώπου του φυσικού δικαίου.

Η υλοποίηση αυτής της δικαιοσύνης απαιτείται στην ανθρώπινη πορεία αποτελεί αυτονόητη αρμοδιότητα και υψηλό καθήκον του καλού και σωστού δικαστού.

Η αλάνθαστη βαλβίδα ασφαλείας του δικαίου:

με πολύ απλά λόγια η επιείκεια δεν κάνει τίποτε άλλο από το να προωθεί μέσα από εύνομα και καλά μονοπάτια την σωστή απόδοση της δικαιοσύνης, με τέτοιο κατάλληλο και ισορροπημένο καθοδηγητικό τρόπο, ώστε η τυχόν μή πλήρης δικαστική κατανόηση του πνεύματος του νομοθέτη και η τυχόν «μηχανικά» δικαστική ισοπεδωτική εφαρμοστική του γράμματος του νόμου, την ώρα της δικαστικής κρίσης να μην επιφέρουν απρόσωπης μορφής ισοπεδωτικά αποτελέσματα -άρα άδικη απόφαση. Στο πνευματικό ταξίδι της απόφασης του δικαστού πρέπει (σε φιλοσοφικής αρμονίας) λογική και νομική επιμέλεια, να συνδέεται το πρόσωπο του συγκεκριμένου δικαζόμενου ατόμου με τα γεγονότα, τις συγκεκριμένες συνθήκες και παραμέτρους, ενώ συνάμα στην ζυγαριά της Θέμιδας πρέπει απαραίτητα να βρίσκονται οι ατομικές πραγματικές και προσωπικές περιστάσεις του κρινόμενου προσώπου, έτσι ώστε ο καλός και άριστος δικαστής **να απονείμει το δικαιο στην ζωντανή του διάσταση κατ'εξατομίκευση πραγματικά και ίσα». Πρόκειται** επομένως για δύσκολο καθήκον(ούτως ή άλλως το καθήκον του δικαστού **ποτέ δεν ήταν εύκολο**), αφού μέσα από την εφαρμοστική άσκηση της ιδέας της επιείκειας, ο δικαστής καλείται από τον πατέρα της επιείκειας Αριστοτέλη να καταστεί **έμψυχον δίκαιον**.

Ας δούμε μερικές γεννώμενες ερωτήσεις οι οποίες μέσα από τις απαντήσεις τους θα μας βοηθήσουν:

1- Ποιός είναι ο ισχυρότερος νομικοφιλοσοφικός γνώμονας, ο οποίος ως άγραφος νόμος θα καθοδηγεί την σκέψη και την κρίση του δικαστού στην απόδοση αυτής της τιτανίας ιδέας η οποία λέγεται επιείκεια;

- Το Φυσικό δίκαιο. (Ως ιδέα)

2- Ποιά η πηγή της κρήνης των ιδεών της επιείκειας;

- Το εικός-το εύλογο.

3.- Σε ποιο καλό έδαφος πρέπει να «φυτευτεί», ώστε καλώς να καρποφορήσει η μεθοδολογική σκέψη για την επίτευξη του ευγενούς οράματος της επιείκειας;

- Στα γεγονότα και το πρόσωπο του κρινόμενου.

4.- Ποιό όμως το ενδότερο δικαιοσύνης γενεσιουργό υπόβαθρο, στήριξης και «κατασκευής» της εξ επιείκειας εκδιδόμενης δικαστικής απόφασης;

- Το χάρισμα της αίσθησης δικαίου το οποίο ζει μέσα στην σκέψη του δικαστού.

Οι συλλογισμοί δεν τελειώνουν ποτέ.

Τεράστιο κεφάλαιο: ΙΣΟΤΗΤΑ και ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.

Καλή η ισότητα,

ακόμη πιο καλή η δικαιοσύνη,

όμως οι δύο αυτές αρετές πρέπει να λειτουργούν αλλήλοις αρμονικά και να συμβαδίζουν σε καλή συνεννόηση με βάση τους σωστούς κανόνες και τις ηθικά καλές ισορροπίες.

Ασταμάτητος ο Αριστοτέλης: όλα συνδέονται - ο παν-επιστήμονας και παν-νομικός Αριστοτέλης είναι απίστευτα μπροστά - μας μίλησε για το πραγματικό δίκαιο:

«δεν υπάρχει πιό άδικη πράξη από την ίση μεταχείριση των άνισων (και την άνιση μεταχείριση των ίσων)».

Σοφότατος ο δάσκαλος μας.

Το να «δίνουμε» σε όλους τα **ίσα** και τα **ίδια**, είναι μια μαθηματική πράξη για τα παιδιά της πρώτης και δευτέρας, το πολύ και τρίτης δημοτικού απλά και μόνο για να εξασκούνται, να κατανοούν και εμπεδώνουν τα παιδιά την λειτουργία των αριθμών. ΟΜΩΣ στην ζωή η δικαιοσύνη ΔΕΝ είναι μια απλή μαθηματική πράξη: το ανόητο «ίσο» και το ακόμη πιό ανόητο «ίδιο», είναι (εκεί όπου δεν αρμόζει) μια ανθρώπινη δικαιοσύνη και ψυχική αθλιότητα.

Διότι το δίκαιο επιβάλλει να δίνουμε:

ότι πρέπει,

σε όποιον (όντως) πρέπει

και (ανάλογα) όσο πρέπει.

Αυτά δεν είναι ούτε δύσκολα, ούτε και «ανώτερα» μαθηματικά. Απαιτούν όμως υψηλή αίσθηση δικαίου «πανεπιστημιακού» επιπέδου και κατοχή πτυχίου της ζωής. Είναι αληθέστατα και δικαιοτάτα **μή** ισοπεδωτικά μαθηματικά,.

Ο Α υπό τις περιστάσεις μπορεί π.χ. να αξίζει να λάβει 10, ο Β να αξίζει να λάβει 4, ο Γ μπορεί να αξίζει να λάβει μηδέν, ο Δ μπορεί να αξίζει να λάβει 2 . Επομένως δεν θα λάβουν όλοι μαζί 4 ή όλοι μαζί 7 ή όλοι μαζί 8 ή όλοι μαζί μηδέν.

Αν π.χ. έχουμε δύο ζώα, ένα τεράστιο λιοντάρι και μια μικρή κατσίκα, τότε δεν θα δώσουμε την ίση ποσότητα τροφής και στα δύο ζώα (το λιοντάρι θα αδικηθεί αν λάβει την μικρή ποσότητα της κατσίκας) ούτε και τα ίδια φαγητά π.χ. κρέας και στα δύο ζώα, διότι μόνο το λιοντάρι είναι σαρκοβόρο και άρα η κατσίκα ως φυτοφάγο ζώο θα παραμείνει πεινασμένη (αδικημένη). Και όλο αυτό το θλιβερά βουλιαγμένο στην πλάνη σχέδιο, για να είμαστε λέει δίκαιοι. Αυτό δεν είναι δικαιοσύνη - είναι οτιδήποτε άλλο.

Επομένως καμία σχέση δεν έχουν τα ...ανώνυμα, ξηρά και κυρίως «άσκεφτα» μαθηματικά με την δικαιοσύνη - έχουν μόνο πλην, ως άχρηστος και ανακοπτικός ο ρόλος τους στην προώθηση του δικαίου.

Φώτο 1^η

ΙΣΟΤΗΤΑ

Τρία παιδιά πίσω από ένα ψηλό φράκτη πατώντας και τα τρία, πάνω σε ένα ίσου ύψους ξύλινο κιβώτιο ...«βλέπουν» λέει ποδοσφαιρικών αγώνα.

Το ένα παιδί επειδή είναι πολύ ψηλό βρίσκεται ήδη αρκετά ψηλά πάνω από τον φράκτη(αφού πατά και στο κιβώτιο), άρα έχει πάρα πολύ καλή θέαση του αγώνα.

Το άλλο παιδί είναι σχεδόν κανονικού ύψους, πατώντας στο κιβώτιο βλέπει και αυτό οριακά -κάπως- τον αγώνα.

Το τρίτο παιδί επειδή είναι χαμηλού ύψους και ενώ πατά και αυτό στο ίδιο με τα άλλα ξύλινο κιβώτιο, το μόνο που βλέπει είναι τον φράκτη.

Φώτο 2^η

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Στο πρώτο (ψηλό) παιδί, έχει αφαιρεθεί το αχρείαστο κιβώτιο και χωρίς να πατά πουθενά εκτός από την γή, βλέπει όμως άριστα τον αγώνα.

Το δεύτερο (σχεδόν κανονικού ύψους) παιδί, αν και δεν χρειάστηκε και πολλή βοήθεια, όμως τώρα βλέπει και αυτό άριστα τον αγώνα.

Το τρίτο (χαμηλού ύψους) παιδί πατά τώρα σε τρία κιβώτια (αυτό δηλ. που ήδη είχε πλέον τα δύο τα οποία **αφαιρέθηκαν** από το ψηλό παιδί) βλέποντας τώρα και αυτό άριστα τον αγώνα.

ΑΡΑ τώρα, με την παρούσα διευθέτηση των κιβωτίων, επήλθε παραμερισμός της στενόμυαλης και «χαζής» ισότητας και ναι επήλθε δικαιοσύνη: τώρα **όλοι** βλέπουν άριστα τον αγώνα.

Το δίκαιο απεδόθη Αριστοτελειακά:

**ότι πρέπει,
σε όποιον (όντως) πρέπει
και (ανάλογα) όσο πρέπει.**

«Δεν υπάρχει πιά άδικη πράξη από την ίση μεταχείριση των άνισων (και την άνιση μεταχείριση των ίσων) -----

Συνέβη σε ένα χωριό μας:

Ας παρακολουθήσουμε μια πραγματικότερη ιστορία, για την οποία ο γράφων έλαβε άμεση προσωπική γνώση, η οποία όμως ... δεν τον έθεσε και σε πολλές σκέψεις ή εκπλήξεις, διότι απλά και πολύ ταπεινά ήξερε τις απαντήσεις, και αυτό επειδή είχε την τύχη, ωσάν ένας μαθητής με νομικά α' δημοτικού, να λάβει χρησιμότητα (φροντιστηριακά) λίγα «**ηθικονομικά**» από τον απόλυτο νομοδιδάσκαλο του σύμπαντος Αριστοτέλη.

Σε ένα χωριό μας, σε μια πολύ φτωχή οικογένεια με -ας πούμε- έξι παιδιά, ο πατέρας σε μεγάλη ηλικία, κατά τύχη πούλησε ένα «ξεχασμένο» χωράφι, το οποίο ξαφνικά απέκτησε μεγάλη αξία, λαμβάνοντας καλά χρήματα.

Από τα έξι παιδιά του, το ένα ευνοήθηκε πάρα πολύ από την τύχη και την ζωή και κατείχε πάρα πολλά εκατομμύρια, τα άλλα τέσσερα ήταν περίπου «κανονικά» ίσως και πιά κάτω, ενώ το άλλο εκ των παιδιών λόγω διαφόρων προβλημάτων που είχε, υποφέρει πραγματικά στην ζωή του και «ζει και δεν ζει» με ένα κρατικό βοήθημα.

Ο πατέρας μοίρασε τα χρήματα αυτά στα παιδιά του ... «δίκαια» λέει, διαιρώντας το ποσόν στα έξι, δηλ. δίνοντας λέει σε όλους τα ίδια ποσά, ήτοι από ένα 1/6.

Ψάχνουμε τώρα το δίκαιο...

Χωρίς να παραβλέπουμε την πατρική εσωτερική αίσθηση, ως προς το ίσο μέγεθος της αγάπης του γονέα προς τα παιδιά, στο συγκεκριμένο θέμα οι συνθήκες είναι άλλης πολύ διαφορετικής μορφής και διάστασης

-και επομένως η συγκεκριμένη πατρική αυτή πράξη όπως εξετελέσθει είναι «άκυρη» και το χειρότερο πάρα πολύ άδικη.

Στην περίπτωση αυτή εκδηλώθηκε μια άκρως λανθασμένη πατρική κίνηση, μέσα από σκληρή παράβαση της ως άνω Αριστοτέλειας ρήσης: δηλ. **ισοπεδωτικά** έγινε η απόλυτα άδικη πράξη της ίσης μεταχείρισης των άνισων.

Ας δούμε με τον απλούστερο τρόπο το κραυγαλέο άδικο του «ίσου» με την ως άνω οικογένεια:

- ως προς τους τέσσερεις η κίνηση αυτή είναι ορθή,

- όμως

με το έν έκτο μερίδιο το οποίο εδόθη στο παιδί το οποίο είναι πολυεκατομμυριούχο (όπως ακριβώς συνέβη με το εντελώς αχρειαστο «κιβώτιο» του πολύ ψηλού παιδιού του ως άνω παραδείγματος)

και το οποίο παιδί ασφαλέστατα και δεν το είχε καμία απολύτως πραγματική ανάγκη αφού έχει ήδη αρκετά χρήματα,

τότε απλά και χωρίς κανένα νόημα τώρα η περιουσία του αυξήθηκε μέσα στην τράπεζα αριθμητικά κατά το συγκεκριμένο «μικροποσό». Δηλ. μικροποσό σε σχέση με την ήδη πάρα πολύ υψηλή οικονομική του κατάσταση.

Επομένως

ως προς τον φτωχό της παρέας, έγινε απαράδεκτα τραγικό λάθος, πολύ άδικη μεταχείριση και τραγική πατρική πράξη, αφού έχει ηθικά αδικηθεί

διότι αυτός είχε απόλυτη-απόλυτη οικονομική ανάγκη. Αυτός πραγματικά χρειαζόταν βοήθεια, αυτός είχε απόλυτη ανάγκη υπερβατικής έστω ενίσχυσης ενώ συνάμα καμία απολύτως ανάγκη δεν είχε ο πλούσιος αδελφός και μάλιστα για ένα «μικροποσόν»

για τα μέτρα του. Αυτό τον δίκαιο και απλούστατο συλλογισμό όφειλε ο πατέρας να τον κάνει. Τόσο απλό. Όμως δεν ήταν «εξασκημένη» η σκέψη του πατέρα προς την κατεύθυνση του δικαίου διότι ήταν μπλοκαρισμένη, στην δικαιοϊκά ξελογιάστρα και ηθικά παραπληνητική ... επιφανειακή ισότητα.

Αίσθηση δικαίου:

η αίσθηση του δικαίου αν και δεν χρειάζεται και πολλή σκέψη για να καταστεί ο άριστος οδηγός για τις αρμόζουσες συμπεριφορές και με την δύναμη της να υλοποιήσει επί του εδάφους τις σωστές πράξεις, δυστυχώς δεν βασιλεύει σε όλες τις ανθρωπινες ψυχές.

Όμως:

- το αντικειμενικά σωστό και δίκαιο, όλοι το υιοθετούν και όλοι το αναγνωρίζουν συνειδητά (και υποσυνειδητά) όταν είναι με το μέρος τους. (άρα το ξέρουν)

- συνειδητά (και υποσυνειδητά) όλοι το υιοθετούν στην πράξη κατά 100% όταν τους συμφέρει. (άρα το ξέρουν)

Ποιά επομένως η βαθειά αιτία γι' αυτήν την βαρύτερη ανθρωπινή «αβαρία» της έλλειψης αίσθησης του δικαίου;

Παρά το ότι διαφωνούμε γενικά με τον απαισιόδοξο αυτό φιλόσοφο, ο Σοπενχάουερ όμως μας δίνει την απάντηση γι' αυτό αυτό το θέμα:

αιτία είναι ο εκπηγάζων (εκ φιλοσοφικής επαγωγής προς την κατάρα της φυλαυτίας), αυτό-προσβλητικός προς το ανθρωπινό είδος συνειδητός ή υποσυνειδητός «μισανθρωπισμός του Σοπενχάουερ». Είναι απλό: όταν δεν μισούμε αλλά αγαπούμε τους ανθρώπους δεν θα αφήσουμε «ζωντανό» κανένα περιθώριο αδικίας σε βάρος τους.

Και όμως η αίσθηση του δικαίου δεν είναι ανεξερεύνητης προέλευσης:

-αν και «γνήνης» προέλευσης, ως η ύψιστη εσωτερική σκέψη αγάπης προς τον άνθρωπο,

-αν και «γνήνης» προέλευσης, ως η γιγάντια εσωτερική δύναμη εκτοπισμού της φιλαυτίας από τις ψυχές μας,

-αν και «γνήνης» προέλευσης, η καλή αρετή μόνο στων «ανώτερων» ανθρώπων τις ψυχές, είναι συνάμα και Θείο χάρισμα.

Επομένως,

από την στιγμή που ένα εκ των παιδιών είναι σε πολύ καλή οικονομική θέση, τότε ο πατέρας το μόνο που θα έπρεπε να κάνει ήταν να ευχαριστήσει τον Θεό που έστειλε τόσα πολλά υλικά αγαθά στο συγκεκριμένο παιδί του και το επόμενο του βήμα ήταν να μην δώσει στο παιδί αυτό απολύτως κανένα από πάνω ποσό αφού γι' αυτό ήδη «μερίμνησε» ο Κύριος και η ζωή (και ασφαλώς αν χρειαστεί με αγάπη να εξηγήσει και αιτιολογήσει αυτή την πράξη του ο πατέρας αν τυχόν το παιδί αυτό δεν αντιλήφθηκε και δεν κατανόησε αυτή την τεράστια αλήθεια)

και το μερίδιο αυτό θα έπρεπε με πατρική στοργή να κατευθυνθεί στο παιδί το οποίο όντως είχε μεγάλη ανάγκη. Μόνο έτσι οι πράξεις του πατέρα θα ήταν σωστές και μόνο έτσι θα ήταν δίκαιες και ηθικές μέσα από την πραγματικά ίση και πραγματικά δίκαιη μεταχείριση των παιδιών του. Ο πατρικός πνευματικός στόχος βοήθειας του πατέρα προς τα παιδιά είναι η εκ της ψυχής του απόδοση βοήθειας πάντα όμως ανάλογα με την κατάσταση, ανάλογα με τις συνθήκες και ασφαλώς ανάλογα με τις ανάγκες ενός εκάστου παιδιού. Η απόδοση της γονικής αγάπης δεν καθοδηγείται, δεν ρυθμίζεται και δεν πρέπει να εξαντλείται ανόητα και «αθρόα» μέσα από τους άψυχους κανόνες της λογιστικής και ασφαλώς δεν εκφράζεται με απλές «ισόποσες» ταμειακές πράξεις απόδοσης - ίσων ποσών - χρημάτων.

«Δεν υπάρχει πιά άδικη πράξη από την ίση μεταχείριση των άνισων (και την άνιση μεταχείριση των ίσων).

Η αγάπη (και το δίκαιο) προς τα παιδιά ασφαλέστατα πρέπει να εκφράζεται σε ίσο «μαθηματικό» μέγεθος προς αυτά, όμως πρέπει να προ-υπάρχει καλή πνευματική σκέψη και καλή ανάλογη αίσθηση δικαίου:

το τραίνο στο οποίο βρίσκονται οι κανόνες του θέματος το οποίο αναλύσαμε ανωτέρω, πρέπει να έλκει τα βαγόνια του μέσα στις (κατά περίπτωση) ανάλογες ξεχωριστές όμως σωστές ράγες, ώστε να μεταφέρονται κατ'ανταπόκριση διαφορετικά/ανάλογα/ και κατάλληλα υλικά ποσά στους όντως διαφορετικούς προρορισμούς και όχι όλα να μεταφέρουν, στην ίδια γραμμή μαζικά ίσα ποσά, για όλους τους ... αποδέκτες,

διότι το ίσο (υλικό) μέγεθος χρημάτων εκεί όπου δεν αρμόζει, είναι η υπέρτατη αδικία.

Σημ. Αυτό είναι το εφαρμοστέο δίκαιο σχέσεων πατέρα(γονέων) παιδιών. Το δίκαιο σχέσεων μεταξύ των παιδιών είναι άλλο.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση είχαμε να κάνουμε με εντελώς «άνισα» παιδιά, με πολύ διαφορετικές περιπτώσεις ανθρώπων, περιβαλλόμενων υπό διαφορετικών συνθηκών και όμως,

τους εδόθησαν ίσα χρήματα - ...(βλέπε επίσης και τα «κιβώτια» για την παρακολούθηση του ποδοσφαιρικού αγώνα).

Δηλαδή είναι τραγικό: το ποσό αυτό, το οποίο για το φτωχό παιδί της οικογένειας θα ήταν σωτηρία, εδόθη αδίκως στο πρώτο παιδί, την ίδια στιγμή που με αυτά τα χρήματα το φτωχό παιδί της οικογένειας θα «εσώζετο». Όμως με την άσκεπτη και άδικη πατρική αυτή κίνηση, δυστυχώς εξακολουθεί το παιδί αυτό να παραμένει και να ζεί στην θλίψη της ανέχειας, όταν ένα ποσό προερχόμενο από το χέρι τού πατέρα ο οποίος τον έφερε στον κόσμο κατέληξε -μάταια- σε λάθος άνθρωπο, το οποίο γι' αυτόν είναι ένα χωρίς νόημα, «ανιαρά» συσσωρευμένο επιπλέον ποσό(απλός αριθμός) στην τράπεζα.

Επομένως καταλήγουμε ότι η ανταπόκριση του πατέρα για να είναι δίκαιη θα πρέπει κατ' ακολουθίαν να είναι «εξισωτική των ανισοτήτων».

- Σημ. με την επιφύλαξη βέβαια ότι θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν μήπως το «φτωχό» εκ των παιδιών φέρει τυχόν βαριά υποκειμενική ευθύνη εκ σοβαρών κακών λαθών του για την κατάσταση και θέση στην οποία βρίσκεται π.χ. είναι οκνηρό και δεν θέλει να εργαστεί, ή π.χ. είναι μπλεγμένο με καταστάσεις τζόγου ή επήρειας καταστάσεις κ.λ.π. οπότε τα πράγματα αλλάζουν.

Αριστοτέλεια επιείκεια και ιστορία της Κύπρου.

Η (μή) συνάντηση και σύγκρουση του «equity» με την ιστορία της Κύπρου. Μικρόψυχη δικαιοσύνη των Εγγλέζων κατακτητών.

Μα για ποιά εύλογη και εκ του εικότως προελθούσα κρίση, για ποιά «ικκουίτι» και για ποιά «ικκουίτικη» ιδέα (επιείκεια) μας μιλά το κοινοδίκαιο και το οποίο ο περι δικαστηρίων νόμος μας αρ. 14/1960 υιοθετεί;

Μήπως το 1957 επειδή έτσι τους συνέφερε, οι Εγγλέζοι σύγχυσαν την επιείκεια με το άτεγκτο θετό(παράνομο/κατοχικό) δίκαιο, ή μήπως και οι εξ υπαρχής αντιγράψαντες Αριστοτέλεια στοιχεία του «ικκουίτι» Εγγλέζοι εν καιρώ αποικιοκρατικής κατοχής της Κύπρου, χαμένοι στην μετάφραση από την Ελληνική γλώσσα αντ-έγραψαν άλλα αντ' άλλων στην διατύπωση του νομικού πνεύματος ενός Αριστοτέλη;

Μήπως δεν μελέτησαν επαρκώς ή δεν αντιλήφθησαν καλώς το βάθος της σκέψης και το νόημα των ιδεών του Αριστοτέλη **στο πέμπτο βιβλίο, κεφάλαιο 14^{ον}**, των Ηθικών Νικομαχείων όπου ο Αριστοτέλης λέει ότι:

«η επιείκεια σχετίζεται με το δίκαιον διότι ο επιεικής **αποφεύγει την άσκηση μικρόψυχου δικαιοσύνης** προς βλάβην των άλλων υποχωρώντας απέναντι των αξιώσεων των αν και έχει την βοήθεια των νόμων».

Μήπως τελούν σε σύγχυση;

Μα αν υπήρχαν όντως, έστω και μικρά ψήγματα της πραγματικής έννοιας της... ιδέας της επιεικείας, δηλαδή της εικότητας (ευλογότητας), της ισότητας, της δικαιοσύνης πληρότητας και της νομικοηθικής ισορροπίας,

τότε θα «απέφευγαν την άσκηση μικρόψυχου δικαιοσύνης προς βλάβη των άλλων» και θα έπρεπε να υποχωρήσουν προς τις αξιώσεις τους έστω και αν είχαν την βοήθεια των νόμων και

ΔΕΝ θα καταδικαζόταν ποτέ ο Παλληκαρίδης (ηλικίας 18 ετών) από το παράνομο κατοχικό «ειδικό» ψευδοδικαστήριο Λευκωσίας, στις 25/2/1957, στην (ψευδο)ποινική υπόθεση 666/57 **σε θάνατο**, για μεταφορά πάνω σε γαϊδούρι(το Εγγλέζικο «Λαντρόβερ» με σβηστά τα φώτα στην καμπή του δρόμου κατόπιν πληροφοριών, άγγιξε το γαϊδούρι) οπλοπολυβόλου τύπου «Μπρεν» 0.303'' χιλ. σε μή λειτουργήσιμη την στιγμή εκείνη κατάσταση, (διότι ήταν μέσα στα γράσα) και έχοντας **κενή την γεμιστήρα του όπλου**. Και το χειρότερο: τον αποικιακό παράνομο ψευδοδικαστή

B.V. Shaw, να λέει καταληκτικά στην **μονοσέλιδη(;) κατόπιν παραδοχής «απόφαση»**: «Είθε ο Θεός να φανεί ίλεως σε σένα».

Η απόφαση αυτή ήταν κάθετα αντίθετη προς τις επιταγές του Αριστοτέλη ως άσκηση παντελώς «μικρόψυχου δικαιοσύνης προς βλάβην των άλλων» και ως «μή υποχωρήσασα απέναντι των αξιώσεων των άλλων (εννοείται μή κάνοντας υποχώρηση έναντι του Παλληκαρίδη) αν και είχαν την βοήθεια των νόμων».

Ήταν καθ'ήμας, νομικό έκτρωμα στην νεώτερη ιστορία του παγκόσμιου δικαίου και η ως άνω (μια μόνο) κόλλα χαρτί υπ. αρ. 666/57, μόνο στα σκουπίδια της δικαιοσύνης μπορεί να έχει θέση. Απ' ότι ξέρουμε όμως πρέπει δυστυχώς να υπάρχει η κατάπτυστη και εκτρωματική αυτή «παλιοαπόφαση» στο πρωτοκολλητήριο του σημερινού νόμιμου επαρχιακού δικαστηρίου Λευκωσίας της δημοκρατίας της Κύπρου, η οποία δημοκρατία ως ελεύθερο κράτος ιδρύθηκε και με το ποτισμένο με αίμα, Σπαρτιατικό λάβαρο της συμβολής του Τιτάνα ήρωα της Ελληνικής ιστορίας δεκαοκτάχρονου παγκόσμιας ακτινοβολίας και αναφοράς Ευαγόρα Παλληκαρίδη εκ Τσάδας Πάφου.

Μέσω της ιστορίας προς τον κάθε πατριώτη άνθρωπο και νομικό, δηλαδή προς όλους: Φανταστήκατε να εφεσιβάλλετο από τους δικηγόρους του Παλληκαρίδη, Φ. Κληρίδη και Λ. Δημητριάδη η πρωτόδικη καταδίκη και να αποτελούσε επομένως και κοινοδικαιϊκό νομολογιακό προηγούμενο ως εκ δευτέρου κριθείσα υπόθεση; Ας μην το φέρνουμε καν στην σκέψη μας.

Δεύτερο εξωφρενικό θέμα προς τους νομικούς μας για προβληματισμό - ας δούμε μαζί αυτό τον νομικό συλλογισμό:

Επειδή με βάση τον περί δικαστηρίων νόμο 14/1960 της δημοκρατίας της Κύπρου άρθρο 29(1)(ε) οι νόμοι του Ην. Βασιλείου της Μ. Βρετανίας και της Β. Ιρλανδίας οι οποίοι είχαν εφαρμογή στην Κύπρο την αμέσως προηγούμενη μέρα προ της ανεξαρτησίας θα εφαρμόζονται «εν τη ασκήσει της πολιτικής και ποινικής δικαιοδοσίας εκάστου δικαστηρίου» δηλαδή κατά συνέπεια τα δικαστήρια μας δυστυχώς μέχρι και σήμερα εκ μεταφοράς και εξ υιοθεσίας των διατάξεων αυτών από την νομοθεσία μας εφαρμόζουν τους προϋπάρχοντες κατοχικούς νόμους («Καπς» κ.λ.π.)

επομένως δυστυχώς ΔΕΝ είναι παράλογο να λεχθεί ότι τα κατοχικά δικαστήρια εκείνα, **ήταν τα προηγθέντα** των δικών μας, αφού ως κατά ακολουθία και κατά συνέχεια υιοθετηθήκαν οι νόμοι τους από τα δικά μας

μέσω της εκ των Εγγλέζων **μεταβίβασης της εξουσίας στο δικό μας κράτος**

επομένως τα σημερινά δικαστήρια μας αποτελούν

διάδοχη κατάσταση τελώντας σήμερα ως **θεσμική συνέχεια** των προηγθέντων εκείνων κατοχικών δικαστηρίων ως τα ίδια,

αφού είναι εφαρμοστές (των προ) και (των τώρα) υπαρχόντων κοινών μέχρι σήμερα νόμων, (είναι απίστευτο -πρόκειται για φρικτό θέμα αρχαίας τραγωδίας αυτή ή συνέχεια)

άρα και **ταυτόνομα!**

Τίθενται επομένως ερωτήματα:

- μπορεί να θεωρηθεί (έστω και μέσα από φρικτά βρυκολακιασμένα νομικά) ότι τα σημερινά πρωτοβάθμια μας δικαστήρια αποτελώντας συνέχεια των Εγγλέζικων δικαστηρίων (μέχρι και τα κτίρια) αποδέχονται ως διάδοχοι αυτών, κληρονομικά «σεβαστό», επομένως και «πειστικό» μέχρι και σήμερα το εκδοθέν στις 25/2/1957 δικαστικό έκτρωμα της «ομοβάθμιας/πρωτοβάθμιας» ποινικής υπόθεσης του κατοχικού δικαστηρίου Λευκωσίας υπ'αρ. 666/57;

- μήπως με βάση τις (κανονικές) αρχές δικαίου μέσα στην κατ' εξακολούθηση ροή της πρωτόδικης άσκησης των λειτουργιών των δικαστηρίων μας η τραγική 666/57 «απόφαση» η οποία είναι μεν αποθηκευμένη στα υπόγεια του δικαστηρίου Λευκωσίας, όμως λόγω συνεχιζόμενης «ισχύος» τελεί εισέτι νομικά ζώσα, (και της οποίας μάλιστα η ισχύς είναι εφιαλτικά «επαυξημένη» ως μή εφεσιβληθείσα), αποτελεί κατά τεκμήριο

μαρτυρία παραγωγής δικαίου;

- κάθε φορά που ο ιμάντας μεταφοράς και παρουσίασης της παραγωγής δικαίου καλύπτει τον κύκλο κίνησης και επανέρχεται και ξανα-επανέρχεται (από) μπροστά

μας, εμείς οι ταγμένοι στην πίστη δικαίου αμήχανοι δικηγόροι, πρέπει να «θαυμάζουμε» όλα ανεξαιρέτα τα επί του ιμάντα μεταφερόμενα;

Επίσης προκύπτουν περί της ομοιόμορφης άσκησης του δικαίου νομικό αυτοκτονικό ερωτηματικό (σκεπτικό)

αφού η ψευδο-ποινική υπόθεση 666/57 του παράνομου κατοχικού επαρχιακού δικαστηρίου Λευκωσίας,

έλαβε «έγκυρο» δεδικασμένο ως μή προσβληθείσα από ένδικο μέσο

άρα σήμερα βρίσκεται «υπαρκτή» και ως μή βληθείσα εξ ενδίκων μέσων νομικά «ισχύουσα»...

εντός της αδιάλειπτης αλυσίδας του χρονικά συλλεγέντος ολικού περιεχομένου ποινικών αποφάσεων της πρωτοβάθμιας δεξαμενής των (κατά θεσμική συνέχεια της αποικιοκρατίας) επαρχιακών δικαστηρίων μας –

ερώτηση:

αποτελεί για εμάς αυτή η «απόφαση» απάρτιο καλής μαρτυρίας, πρωτοβάθμιας μή δεσμευτικής μεν, όμως «σεβαστής» και «πειστικής» απόφασης, άρα δάδα φωτός προς την ιδέα της ομοιόμορφης άσκησης του δικαίου;

Αν αυτό ισχύει(αυστηρά νομικά ομιλούντες δυστυχώς ναι, ισχύει) τότε θα πρέπει

-να κλείσουμε νομικές σχολές αφού πρώτα παραδώσουμε πίσω στις πρυτανείες τα πτυχία μας,

- να διαγράψουμε από τις σελίδες της ιστορίας και της νομικής τις σκέψεις των Ηθικών Νικομαχείων και της κατά το «εικός» Αριστοτέλεια νομικής κρίσης ως όχι πλέον αμαλγαματικές ιδέες,

-να κλείσουν από ντροπή προς την δικαιοσύνη και στους εαυτούς τους δικαστήρια και δικηγορικοί σύλλογοι και όλα τα εμπλεκόμενα μέρ(λ)η, μαζικά να καταφύγουμε όλοι δικηγόροι, δικαστές, νομικές υπηρεσίες και προσωπικό δικαστηρίων σε ασκητικά μοναστήρια, σκληρά αναμορφωτικού επιπέδου Σταυροβουνίου και Μονής όρους Σινά, για πνευματική περισυλλογή, αυτοταπείνωση και επιδίωξη ψυχικής ανασύνταξης για την αγνή αναζήτηση της μετάνοιας για το πώς (τα όσα μέχρι τώρα χρόνια) ιστορικά απερίσκεπτα υπηρετούσαμε το δίκαιο και για το πόσο κακό κάναμε στην πατρίδα και στην εθνική της υπερηφάνεια.

Επομένως το ελεύθερο κράτος της Κύπρου το 1960, αντί με αχαριστία, ανόητα παθητικά και προσβλητικά να υιοθετεί, θα έπρεπε

γονυπετών να εξαλείψει και ΔΙΑΓΡΑΨΕΙ με περιφρόνηση όλες τις κατοχικές οντότητες ψευδο «κρατικής» μορφής, (δεν ήταν νομίμη κρατική, αλλά ανατραπείσα παράνομη κατάσταση) αν όχι από αυτοσεβασμό στην δική του ύπαρξη και από σεβασμό προς τους υπερήφανους ανθρώπους της οι οποίοι την δημιούργησαν, τουλάχιστον από εθνική και ιστορική υποχρέωση και ευγνωμοσύνη σ'αυτούς που έδωσαν την ζωή τους στον αγώνα και βεβαίως σ'αυτούς που καταδικάστηκαν από τα κατοχικά ψευδο-δικαστήρια σε απαγχονισμό και ειδικά για το νεαρότερο παιδί τον Ευαγόρα!

Ο Ευαγόρας μας,

ο Ευαγόρας της καρδιάς μας, της καρδιάς όλων των Ελλήνων,

ο μεγαλύτερος ήρωας της νεώτερης Ελληνικής ιστορίας, αν ζούσε ίσως θα σπούδαζε νομική και θα γινόταν πολύ καλός δικηγόρος, διότι θα αγόρευε «ευ»!

Ομως η σκέψη είναι ελεύθερη και οι συλλογισμοί προχωρούν.

Αφού ακόμη και μια απλή δικαιοπραξία, όταν κηρυχθεί δικαστικά άκυρη,

τότε όλα όσα παρήξε είναι επίσης άκυρα και εκ του νόμου ανακλητέα, ως ουδέποτε νομίμως υπάρξαντα, τότε αυτό δεν έπρεπε να εφαρμοστεί με «χίλια» και στην περίπτωση που εξετάζουμε;

Τα αποτελέσματα αυτής της φρικαλέας(περί της φρικαλεότητας διαβάζουμε το βιβλίο του εκ Τεμβριάς καλού πατριώτη κ. Φρίξου Γ. Δημητριάδη «Βασανιστήρια Πλάτρες-Ομορφίτα-Λεύκα») παράνομης Εγγλέζικης κατοχικής κατάστασης, η οποία μάλιστα έναν ολόκληρο λαό για 81 χρόνια

(ιστορικά ήταν χίλιες φορές χειρότερη και στυγνότερη από τα 307 της σχετικά «ήπιας» προς τους προγόνους μας Οθωμανικής κατοχής)

ανετράπησαν, εξοβελίσθησαν και άρα ασφαλέστατα

αυτονόητα και αυτοδικαίως κηρύχθηκαν άκυρα (αν δεν είναι άκυρα τότε είναι εισέτι νόμιμα, άρα τότε εμείς είμαστε οι άκυροι)

και την ευθύνη πλέον για την πατρίδα με βαρύ πληρώνοντας τίμημα το αίμα των παιδιών του, ανέλαβε ο γίγαντας λαός μας!

Ομως αφού η Εγγλέζικη παράνομη κατάσταση συνετρίβη και ανετράπη μέσα από τον γνωστό ως υπόδειγμα και προς θαυμασμό σε όλο το πλανήτη (και αυτό το αποκρύπτει το σύστημα) επιτυχεστάτο ανορθόδοξο πολεμικό αγώνα της Ε.Ο.Κ.Α. άρα ο λαός μας δικαιώθηκε,

τότε δεν θα έπρεπε η νέα νόμιμη πολιτική εξουσία καθηκόντως να εξοβελίσει, να ανατρέψει, να ανακαλέσει και νομικά να διαγράψει όλα όσα παράνομως επιβλήθηκαν από τον δυνάστη αποικιοκράτη στον λαό μας, αντί με σύνδρομο δουλοπρέπειας και κατωτερότητας αλλά και ανόητης και «χωρκάτικης» τυπολατρίας να τα αποδέχεται και υιοθετεί;

Αν όχι, τότε το πρόβλημα το έχει η νέα πολιτική κατάσταση τελούσα νομιμοπολιτικά αυτό- ηθικά αυτό-ανατραπέσια ή και ανατραπέα ή και κατά-λελυμένη στα μάτια και στις ψυχές των πολιτών της αφού λογικά η προηγούμενη ήταν λέει... «καλή».

Αν η 666/57 ήταν συμβατή όντως με τους βασικούς έστω **κανόνες της επιεικείας(ευλογότητας)**

ή ακόμη και με τους έστω ειδικούς και εξεζητημένους και ανίστε υπερβολικούς κανόνες που ισχύουν ακόμη και για τους σκληρούς εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου ως μετριαστικοί λόγοι - κάτι δεύτερες και τρίτες ευκαιρίες, κάτι χάρες, κάτι υποσχέσεις, κάτι για πραγματική, αγνή και έμπρακτη μεταμέλεια(ως απλός νομικός όρος ως παράδειγμα **διότι δεν** «μεταμελήθηκε» ο Ευαγόρας μας για τον ηρωικό αγώνα για την λευτεριά μας), αντίληψη και αναγνώριση του μεγέθους του αδικήματος, κάτι αναστολές και εγγυήσεις - δεν θα ήταν αυτό το αποτέλεσμα.

Να ζητήσουμε και από πάνω συγγνώμη μέσω της ιστορίας διότι ο «δικαστής» ήταν ξένος κατακτητής στην Κύπρο, άρα ΜΗ φυσικός δικαστής με καταγωγή την κατοχική χώρα, **έξι χιλιάδες** χιλιόμετρα μακριά από την έκπαγλου ομορφιάς νήσον Κύπρο στην Ανατολική Μεσόγειο και όντας παράνομος εκπρόσωπος του κατακτητή, τελούσε σε δόλο (νομική και πραγματική πλάνη;) μή αντιλαμβανόμενος ότι δεν δίκαιζε από κάποια δικαστική έδρα στο δικαστήριο του Μπέρμικχαμ ή του Λάνκαστερ ένα παιδί 18 ετών τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη: ο Εγγλέζος ήταν σε ξένη γι' αυτόν χώρα – όχι ο Ευαγόρας.

Ο Παλληκαρίδης **δεν ήταν σε ξένη χώρα, αλλά ήταν στο σπίτι του** πολεμώντας για την λευτεριά του τόπου του τον κατακτητή, άρα εδώ έχουμε νομική αβαρία: πλάνη περί τα γεγονότα και περί την κρίση - «εν εκατάλαβεν ο δικαστής», όπως ακριβώς λέμε «έν εκατάλαβεν ο γιατρός»,

αφού ο Εγγλέζος, αντί να αυτοαπεκδυθεί νομιμοποινικής, φυσικής και ιστορικής δικαστικής αρμοδιότητας, παρέμεινε στην έδρα και λογικά έκρινε και από πάνω ότι ο Παλληκαρίδης ήταν «πιό μεγάλος εγκληματίας» και από τους κοινούς εγκληματίες, ήταν «ττέρροριστ» - άρα δεν του άξιζε τίποτε.

Μα οι έξι χιλιάδες χιλιόμετρα εξακολουθούν ασταμάτητα να είναι έξι χιλιάδες για τον Εγγλέζο, όμως ο Παλληκαρίδης ήταν από την Τσάδα Πάφου, **ήταν στην χώρα του και στο χωριό του**, ήταν σε λημέρι αρματωλών στην Λυσό Πάφου και εξορμώντας από αυτό έκανε το πιό αυτονόητο και το πιό ιερό πράγμα στον κόσμο: **πολεμούσε να διώξει αυτούς που τον σκλάβωσαν αυτόν και το χωριό του**. Όμως κατά τους Εγγλέζους ήταν «ττέρροριστ», δηλαδή τα ίσια ανάποδα όπως λένε στο χωριό του γράφοντας: μα ποιοί ήταν οι «ττέρροριστ»;

Οι ττέρροριστ δεν ήταν με «χίλια» οι Εγγλέζοι με τις δολοφονίες αμάχων, τα «κέρφιου», τις δηώσεις και λεηλασίες περιουσιών, τις κακοποιήσεις πολιτών και αγωνιστών, με τα φρικτότατα βασανιστήρια; Μην τρελλαθούμε!

Ω Νέμεσις, τον αδικήσαντα, τιμωρός δύναμη πλήττουσα απόνειμε όνειδος:

μα ήταν οι για **τρεις χιλιάδες χρόνια Αχαιοί, Αρκάδες, Ατρείδες και Αργείοι απόγονοι του Τεύκρου, του Πράξανδρου και του Ευαγόρα** κάτοικοι της νήσου Κύπρου οι τρομοκράτες ή μήπως

οι μετά από 687 χρόνια(από το 1191) μετα- ριχάρδιοι επ-ανα-κατακτητές του 1878 μ. Χ.;

Και από τους ντόπιους συνήθεις ύποπτους αν (πιθανόν) λεχθεί «οί ήταν εντάξει» ο αποφασίσας «δικαστής», ήταν φυσικός και νόμιμος και όχι παράνομος ψευδοδικαστής για να αποφασίσει ως αποφάσισε (άρα η ...απόφαση είναι και αυτή «εν καλή», «εν εντάξει») τότε ήταν η ΕΟΚΑ παράνομη, κακώς ανέτρεψε με όπλα την τότε κραυγαλέα **εν Κύπρω Βασίλλη**, ήτοι την παράνομη αποικιοκρατική κατάσταση, ή ακόμη με την λογική αυτή δεν θα έπρεπε να την ανατρέψει(αφού ήταν πολύ καλή και νόμιμη τότε γιατί να το κάνει αυτό;)

και ούτω κατ'επέκταση και οι προκύψαντες καρποί της εξ επαναστάσεως ανατροπής, ήτοι η των ανθρώπων μας λευτεριά και η συσταθείσα κυρίαρχη κρατική οντότητα δημοκρατικού πολιτεύματος επί της νήσου Κύπρου(αν και ο αγώνας της ΕΟΚΑ, έγινε για την ένωση με την Ελλάδα και όχι για την δημιουργία ανεξάρτητου κράτους) δεν υπάρχει, ή δεν πρέπει να υπάρχει, ή είναι ζόμπι και τότε κλείστε την...

Η(διαζευκτικό) οι συνήθεις ύποπτοι μας πούν ακόμη ότι: «ξέρετε η αποικιοκρατία ήταν καλή, απλά εν την εκατάλαβεν ο κόσμος εκάμαν μας τζιαί δρόμους τζιαί κτηματολόγιο» !!!

Και πάλι μαζεύτηκε πολλή άχρηστη ύλη για τους σκουπιδοτενεκέδες της νομικής και της ιστορίας. Τότε είναι απλό: αφού ήταν καλή και νόμιμη ας «κλείσουν» την (έστω δοτή) δημοκρατία των πολιτών μας και ας επαναφέρουν την αποικιοκρατία να ...ξαναπερνούμεν καλά! Θα μας κάμουν και άλλους δρόμους και άλλα επιπλέον κτηματολόγια!

Σημείωση αποκατάστασης της αλήθειας και της ιστορίας: οι δρόμοι και τα κτηματολόγια μας **υπήρχαν**. Φτιάχτηκαν και τα δύο από **Ελληνικά ντόπια χέρια με εργασίες και προσπάθειες αιώνων** από την εποχή του Ελληνικού Βυζαντίου στο «Θέμα» της Κύπρου και απλώς αντίγραψαν τα από αιώνων υφιστάμενα στα αρχεία της Οθωμανικής διοίκησης λεπτομερέστατα τα τοπωνύμια - για να μην μας περιπαίζουν οι Εγγλέζοι και οι Ελληνόφωνοι Εγγλεζολάγνοι. Η θέση αυτή αποδεικνύεται ζωηρότατα και με την απόλυτη βοήθεια του σοφού κανόνα του Ηρόδοτου περί «ελέγχου των πληροφοριών» και αξιολόγησης των πηγών και το κυριότερο μέσω της λογικής επεξεργασίας και διασταύρωσης των γεγονότων. Δηλαδή με πολύ απλά λόγια να μην «καταπίνουμε» κάτι ιστορικό το οποίο απλά διαβάζουμε, αν πρώτα δεν το επεξεργαστούμε και ελέγξουμε αν όντως «στέκει» στην απλή λογική. Αρα αποκλείεται και καταπίπτει στο κενό ο ισχυρισμός ότι είναι έργο των Εγγλέζων η κατασκευή του κτηματολογίου και των δρόμων και ειδικά μόνο με την απλή σύγκριση με τον παράγοντα χρόνο: δεν θα μπορούσε ποτέ και σε καμία απολύτως περίπτωση το τεράστιο αυτό έργο να ολοκληρώνετο σε 80 χρόνια (κατοχής) αλλά σε αιώνες.

Ασφαλώς και δεν έγιναν μαγικά όλα αυτά στα 80 χρόνια της Εγγλέζικης κατοχής, διότι προηγήθηκαν οι θεμελιακοί αιώνες μόχθου και προσπάθειας μεθοδικής καταγραφικής αποτύπωσης της κατανομής της γης πολύ πριν, ήταν οι αιώνες του Βυζαντίου και της Οθωμανικής κατοχής.

Θεωρούμε όμως επί πλέον καθήκον μας να παρουσιάσουμε για το θέμα που αναλύουμε και ένα πολύ-πολύ σημαντικό τεκμήριο **στο δικαστήριο της ιστορίας:**

Δικαστήριο της ιστορίας

Δίκη αναφορικά με τον αγώνα του λαού μας 1955-1959 ΕΟΚΑ

Ιστορικό τεκμήριο «Α» -

Τηλεγράφημα ημ. 13/3/1957

Κατατίθεται από τον Μιλτιάδη Παλλήκαρο

με ιστορικό, εθνικό, «νομικό» και πνευματικό υπόβαθρο την επίκληση του αγώνα και το μεγαλείο ψυχής του λαού μας.

Ο πρώην λοχίας της αστυνομίας Μιλτιάδης(Μιλτής) Παλλήκαρος εκ Λάρνακα Λαπήθου Κερύνειας (πατέρας του Ευαγόρα μας) ζήτησε χάρη από τους αποικιοκράτες για τον γιό του Ευαγόρα.

Το Δωρικό λιτό τηλεγράφημα του Μιλτή Παλλήκαρου από την Λάρνακα Λαπήθου Κερύνειας (τιμή για τον γράφοντα, ότι το χωριό Λάρνακα Λαπήθου είναι το διπλανό/γειτονικό (στην έναντι πλευρά του Πενταδακτύλου) με το χωριό του γράφοντα Βασίλεια Κερύνειας,

στο λακωνικότατο του περιεχόμενο έφερε συμπυκνωμένο **όλο το μεγαλείο και την ανωτερότητα της ψυχής των Ελλήνων, να αγαπούν ακόμη και τους εχθρούς τους ακόμη και εν καιρώ πολέμου**. Γράφει ο Παλλήκαρος: «αν δεν χαρίσετε την ζωή του παιδιού μου, να μου δώσεις το άψυχο του κορμί να το θάψω(εννοεί ΟΧΙ στα φυλακισμένα μνήματα) και ο Θεός να δίδει χρόνια στα παιδιά σου. Αν αρνηθείς και τα δύο τότε **να έχεις μόνον τας ευχάς του Θεού.**»

Ο Μιλτής Παλλήκαρος ήταν απίστευτα ανώτερος άνθρωπος, ήταν «άρχοντας» και γίγαντας μεγαλοψυχίας: στο τηλεγράφημα αυτό, εξέφρασε μόνο καλά λόγια και μεγαλόψυχες ευχές για τα «παιδιά της εχθρικής (άλλης) πλευράς»,

«ο Θεός να δίδει χρόνια στα παιδιά σου» = ο Κάρολος και τα αδέρφια του είναι σήμερα μια χαρά, ενώ

-ο Μιλτής ΔΕΝ έθαψε τον απαγχονισθέντα γιο του στο κοιμητήριο του χωριού του (διότι ΔΕΝ έδωσαν το σώμα του-απόλυτη ασέβεια προς τους νεκρούς- οι βάρβαροι κατακτητές λες και ήταν δικό τους) ΟΜΩΣ

το ευωδιασμένο με όλα τα υπέροχα μύρα της ιστορίας των αγώνων για λευτεριά των Ελλήνων, λείψανο του Ευαγόρα, παραμένει εισέτι στα ούτω καλούμενα «φυλακισμένα της ιστορίας των Ελλήνων μνήματα»,

ΟΜΩΣ ΔΕΝ είναι φυλακισμένο διότι δεν φυλακίζεται η φέρουσα αυτό ψυχή-

-είναι **ΕΛΕΥΘΕΡΟ!**

Το μεγαλείο του Μιλτή Παλλήκαρου κατεγράφη με θαυμασμό από την ιστορία των Ελλήνων,

ως ισότιμο του μεγέθους του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο οποίος ήταν μεγαλόψυχος μή έχοντας μέσα του καμία κακία. Παρά τις άπειρες εξ αντιπαρατάξεως μάχες του με τους εχθρούς δεν τους μισούσε, αφού δεν σκότωσε ποτέ και ούτε επέτρεπε στους στρατιώτες του να σκοτώσουν κανέναν εχθρό **εκτός μάχης**.

Σημείωση πριν επανέλθουμε: η πιο κάτω αναφορά μας για το κοινοδίκαιο παρά τα όσα θα καταγράψουμε τελεί υπό την τήρηση απόλυτης επιφύλαξης μας ως προ την συνταγματικότητα του άρθρου 29(γ) του νόμου 14/1960. Το άρθρο αυτό είναι καθ'ήμας **αντισυνταγματικό**, διότι οι διατάξεις του συγκρούονται με την αυτονόητη και από τα παιδιά του δημοτικού αρχή, της κυριαρχικά αποκλειστικής αρμοδιότητας παραγωγής νομοθεσίας εκάστου κράτους **μόνο** από τον ίδιο τον εαυτό του, ήτοι από την βουλή του ίδιου του κράτους(άρα από τους ανθρώπους τους οποίους αφορά) και όχι από τρίτο κράτος.

Επομένως η ένσταση μας στηρίζεται στο γεγονός ότι η υιοθέτηση του ξένου προς την Κύπρο και τον λαό της του κοινοδικαίου(δεν ρωτήθηκε καν περί τούτου ο λαός μας) ως τοπική νομοθεσία αποτελεί αντισυνταγματική και αντινομική πράξη, διότι η παραγωγή νομοθεσίας από κάθε ελεύθερο, πολιτικά υπερέφηνο και αυτό-κυρίαρχο κράτος γενιέται από την δική του βουλή-ση.

Επανερχόμενοι στο κοινοδίκαιο –

- (i) οι νομοθέτες μας το 1960 «ευτυχώς» έκαναν πρόβλεψη για τα **όρια εφαρμογής** των εννοιών νόμοι,κοινοδίκαιο και επιείκεια (ας είναι - πάλι καλά) στην χώρα μας. Και λέμε «ευτυχώς τότε» όχι από ιστορική ιδιοτροπία, αλλά διότι σήμερα-υποθετικά- μπορεί και να μην ψηφίζετο τέτοιος στοιχειωδώς προβλεπτικός/διασφαλιστικός της εθνικής και νομικής μας αξιοπρέπειας νόμος, αφού ποιός ξέρει πόσο πιεστικές και πόσο αποτελεσματικές θα ήταν εντολές μή ψήφισής του, προερχόμενες από ντόπιες και ξένες «πρωτοποριακές» δυνάμεις, καθώς και από ύποπτες σελίδες της παγκοσμιοποίησης προς τους τυχόν «μπροστά», όμως εθνικά τυχόν πολύ «πίσω» και τυχόν αδύναμους εκ των εκπροσώπων μας. Κάτι ήξεραν οι πρόγονοι μας πίο πολύ από εμάς (του σήμερα) ώστε φρόντισαν με βάση το άρθρο 29(γ) του περί δικαστηρίων νόμο 14/1960 **το κοινοδίκαιο και η κοινοδικαϊκής μορφής επιείκεια** να εφαρμόζονται **περιοριστικά και με επιφύλαξη, ΜΟΝΟ** εφόσον δεν αντιβαίνουν ή δεν είναι ασυμβίβαστοι με το σύνταγμα. Φρονούμε ότι, η σωστή διατύπωση θα ήταν αν κατεγράφετο «εφ' όσον δεν αντιβαίνουν ή δεν είναι ασυμβίβαστοι όχι μόνο με το

σύνταγμα αλλά και με τον νόμο». Διότι, η **μή εξειδικευμένα** πρόβλεψη και του νόμου, σημαίνει ότι το «κκόμμον λό» είναι κάτω μόνο από το σύνταγμα και κακώς όχι κάτω και από τον νόμο μας, άρα εξακολουθεί να υπάρχει παρανομία κατάσταση, αφού όπως είπαμε επιστημονικά ούτως ή άλλως το νομολογιακό προηγούμενο είναι επικουρική πηγή δικαίου, λαμβάνοντας αποστολή μόνο σε περίπτωση μή υπάρχουσας νομοθετικής πρόβλεψης, ενώ τώρα βλέπουμε ότι δυστυχώς υβριστικά τον αγνοεί, γεγονός που ερμηνεύεται ότι υπερέχει των νόμων μας. Δηλαδή προσέξτε την απόλυτη παρανομία: αν αντιβαίνει στο σύνταγμα όντως δεν εφαρμόζεται, αν όμως αντιβαίνει τον νόμο μας ... καλά να «μας κάνει» είναι «οκ»: μην τρελλαθούμε!

Ατοπο: ο νόμος μας, ο δεύτερος σε βαθμό στην ιεραρχία της νομοθεσιακής τάξης μετά τον «υπέρτατο νόμο» δηλ. το σύνταγμα, έχει παραγκωνισθεί ως προς την πραγματική του δύναμη και τον εθνικά κυριαρχικό του χαρακτήρα,

ως απώλεσας και μη κατέχων καμία αποτρεπτική αξιακή αποστολή υποστήριξης του εαυτού του έναντι ξένων νομικών επιβολών.

Δεν δεχόμαστε ότι αποτελεί τυχόν υπεράσπιση το γεγονός «μα ξέρετε αφού το σύνταγμα ήδη καθορίζει τις ουσιώδεις αρχές δικαίου και όρων εφαρμογής του ξένου δικαίου άρα είμαστε καλυμμένοι». Οχι δεν είμαστε καθόλου καλυμμένοι-υπάρχει μείζον νομικοηθικό, πρακτικό και εθνικής αξιοπρέπειας ζήτημα: δηλ. θα τρέχουν άτοπα οι δικηγόροι να προσβάλλουν και αποτρέπουν εφαρμογή ξένης κοινοδικαϊκής αυθεντίας, όταν κρίνουν ότι αντιβαίνει νόμο - όχι όμως άμεσα - αλλά θα λένε ξέρετε αντιβαίνει στο σύνταγμα, άρα κατ'επίπτωση και τον νόμο; Τί είναι αυτά; Δηλ. μέσω του συντάγματος θα προσβάλλουν (θεωρητικά) τον ξένο «νόμο» ο οποίος αντιβαίνει το δικό μας νόμο; Τί καταλάβατε; Δεν μας τα λεν καλά; Αυτά δεν είναι νομικά.

Ας δούμε λίγο πρακτικά το θέμα: το σύνταγμα ως επιβλέπων αρχιτέκτονας συγκρότησης των εννόμων διατάξεων της πολιτείας μας και ως ο υπέρτατος κανόνας δικαίου για διαφύλαξη της νομικής ορθότητας, της ειρήνης και της τάξεως, καθώς και ως ακοίμητος φρουρός της πολιτειακής συγκρότησης και της κοινωνικής ασφάλειας,

όμως φέρεται σε σχετικά σύντομη «τηλεγραφική» μορφή, ως προς το περιεχόμενο του σε σύγκριση με την τεράστια έκταση των νόμων: προβλέπει μεν θεμελιακά, ουσιώδη, βασικούς «οδηγούς» και γενικά θέματα δρώντας ως το κατασκευαστικό καλούπι και ως μετρητής της αξίας και της ποιότητας και της πνευματικής ...ποσότητας του νόμου, όμως,

το έστω **δοτό** σύνταγμα μας εξαντλεί το περιεχόμενο της «σοφίας» του σε 79 σελίδες.

Οι νομοθεσίες μας όμως κατέχουν όγκο πολλών δεκάδων χιλιάδων σελίδων όχι απλά σε ισάριθμα αλλά σε πολλαπλάσια άρθρα.

Αρα πώς μπορούν να αγνοηθούν τα δεδομένα και προβλέψεις δεκάδων χιλιάδων σελίδων νόμων και πώς μπορεί να μην εμποδίζεται ο παραγκωνισμός τους από ξένες νομολογιακές προβλέψεις παραμένοντας η περί τοις νόμοις δικαιοσύνη μας καθηλωμένη και χωρίς άμυνα απλά να κρατά στα χέρια της ως υπέρτερο όπλο κατά της ξένης προς τον λαό μας νομολογιακής επίδρασης μόνο πλανίως ή κατ'επακολούθηση τις μέσω του συντάγματος προσφυγές/ανακοπές/μή αποδοχές κατά ξένων στοιχείων;

Πιό απλά γιατί δηλαδή (πέραν και πλέον του συντάγματος) να μην δρα κατευθείαν ΚΑΙ ο νόμος με επί τούτω διατάξεις αποκλεισμού τυχόν μή συμβαδίζουσας (με την δική μας νομική κουλτούρα) ξένης αυθεντίας;

Και γιατί δηλαδή αυτή η ανακοπτική ασφάλεια η οποία εδόθη στο σύνταγμα δεν εδόθη και στους νόμους; Το σύνταγμα δεν είναι και αυτό νόμος; Ευνοήθηκε μήπως επειδή είναι ο ...«υπέρτατος νόμος; Γιατί αυτή η πονηρή διάταξη και κακή διάκριση;

Με κάθε σεβασμό προς τους τότε νομοθέτες μας είχαν τεράστιο νομικό, εθνικό και ιστορικό λάθος.

Θέλουμε να πιστεύουμε ότι η ελλιπής αυτή πρόβλεψη - σοβαρότατη καθήμας - εγένετο από κάποιους που απλά ήταν λίγα τα νομικά τους(μακάρι να ήταν έστω και έτσι, θα ήταν ολιγότερο εθνικά επαχθής ενέργεια) και όχι ως αποτέλεσμα άλλων δόλιων υποβολών και άλλων αντεθνικών αιτίων.

Παρά την πιο πάνω επιφύλαξη όμως θεωρούμε την νομοθετική αυτή πρόνοια -έστω-καλή, διότι αν δεν επιβάλλετο -έστω- και αυτή η πρόνοια τα ύποπτα ιστορικά και εθνικά εκείνα χρόνια, τότε το κοινοδικαίο και η επιείκεια θα εφαρμόζονταν αδιάκριτα και ισοπεδωτικά και μπορεί μέχρι σήμερα εκ της πορείας του χρόνου δουλικά να το «συνηθίζαμε» (αυτοί δηλαδή που θα το συνήθιζαν ! θα ήταν τραγικό!), Επομένως η πρόνοια αυτή της ηθελημένης απόστασης μας προς βδελυρούς νόμους του χτεσινού αποικιοκράτη εξασφαλίζει και το δίκαιο και σε ένα βαθμό την υπερηφάνεια και αξιοπρέπεια των ευκλεών ανθρώπων μας καθώς και την κυριαρχία του ισχυρού μας κράτους.

Συνδεδεμένο θέμα:

Καταγράψαμε ανωτέρω: «Θέλουμε να πιστεύουμε ότι η ελλιπής αυτή πρόβλεψη - σοβαρότατη καθήμας - εγένετο από κάποιους που απλά ήταν λίγα τα νομικά τους(μακάρι να ήταν έστω και έτσι, θα ήταν ολιγότερο εθνικά επαχθής ενέργεια) και όχι ως αποτέλεσμα άλλων δόλιων υποβολών και άλλων αντεθνικών αιτίων».

Χωρίς αυτό να αποτελεί υπονοούμενο για τον αρχηγό της πολιτείας μας, οι σοφοί άνθρωποι στο χωριό του γράφοντος έλεγαν ότι - «*πρόεδρος φκαίνει τούτος που θέλουν οι Εγγλέζοι*». Αυτό και για τον πιο απλό άνθρωπο, σε όλα τα υπόλοιπα 599 χωριά της Κύπρου σημαίνει πολλά, τα οποία είναι πολύ γνωστά και γι' αυτό δεν θα τα καταγράψουμε.

Όμως καταγράφουμε και καταγγέλλουμε στοιχεία Εγγλέζικης εισέτι κατοχής:

- «CHAPTER 195 VOL. IV» Κεφάλαιο 195 ημ. 21 Μαΐου 1946 Ν. «περί διαθηκών και διαδοχής»--

Ραγιαδικο, δουλικό και προσβλητικό κατά του λαού μας άρθρο της νομοθεσίας:

Το άρθρο 43 του υφ' ημών υιοθετηθέντος ως άνω αποικιοκρατικού νόμου φέρει τίτλο «διάθεση υπό στρατιωτών κ.λ.π.» disposals by soldiers e.t.c. και προφανέστατα αναφέρεται στους μέχρι το 1959 κατοχικούς Εγγλέζους «soldiers» (στρατιώτες) και αυτό το άρθρο ναι, **ισχύει σήμερα** αναιδώς και υβριστικά προς τον γίγαντα λαό μας και την αξιοπρέπεια του, αποτελώντας «νομοθεσία» λέει, της ελεύθερης μας πολιτείας.

Εθνικό άγος: στο άρθρο αυτό επεξηγείται και προσδιορίζεται επακριβώς ο όρος «στρατιώτης» ότι δηλ. με βάση τον Εγγλέζικο νόμο Act 1918 (the wills soldiers and sailors) αφορά τους εν Κύπρω Εγγλέζους (ως άνω) στρατιώτες και ναύτες- (όχι όμως αεροπόρους - διότι πλην της Ελλάδος που είχε θεσμικά στρατιωτικά συντεταγμένη τακτική πολεμική αεροπορία από το 1912, πουθενά αλλού και σε καμία άλλη χώρα του πλανήτη, δεν υπήρχε τότε επισήμως πολεμική αεροπορία).

Όμως,

η ίδρυση της καλής μας πολιτείας για να καταστεί δυνατή και να ζούμε σήμερα ελεύθεροι, οφείλεται σε 100 ένοπλους γίγαντες Σπαρτιάτες μάχιμους αντάρτες της ΕΟΚΑ, οι οποίοι πολέμησαν και έδιωξαν 40.000 Εγγλέζους στρατιώτες,(απίστευτο όμως αληθινό) αλλιώς αν δηλαδή δεν τους έδιωχναν απλά σήμερα θα είμασταν με ταυτότητες φέρουσες τα δακτυλικά μας αποτυπώματα(έτσι ήταν του παππού του γράφοντος) ως British subject(s) βλέπε «Βρετανικά αντικείμενα» και όχι υπερήφανοι ελεύθεροι πολίτες της Κύπρου. Μην τρελλαθούμε: δηλαδή όταν «υιοθετούντο» οι «νόμοι» των Εγγλέζων το 1960 δεν είδε και δεν σκέφτηκε κανένας, ούτε βουλευτής ούτε ο αρχηγός της πολιτείας, ούτε άλλος πολιτειακός /πολιτικός αξιωματούχος, ούτε μουκτάρης, ούτε δικηγόρος, ούτε δικαστής, αυτήν την ανοσιουργηματική ύβρη, το άγος κατά της υπερηφάνειας και αξιοπρέπειας του λαού μας; Δεν είδε κανείς και δεν «έκοφτε» κανένα η παράνομη διατήρηση νομικής διάταξης εντός της **δικής μας**

νομικής τάξης η οποία ουσιαστικά «καλύπτει» νομικά τους κατακτητές ώστε να προβούν σε ενέργειες διαγραφής της διάταξης, η οποία παρέμεινε στον ως άνω «Κκάπ» και η οποία εν λευκώ και προσβλητικά κατά διαδοχή μετεβιβάσθη στην νομοθεσία μας; Δηλαδή δεν έγινε τίποτε από το 55-59; Τα τέσσερα αυτά εμπόλεμη κατάσταση χρόνια διέρρευσαν για τον λαό μας στην καταχαρούμενη αυλή μιας παιδικής χαράς; Και η χαρά αυτή ήταν τόσο δυνατή που δεν άφηνε ούτε τον παραμικρό δισταγμό διατήρησης της «ειδικής» μάλιστα νομοθεσίας περί των κληρονομικών δικαιωμάτων των συνδεδεμένων «soldiers»; Και ποιοί ήταν αυτοί οι soldiers; Μα δεν ήταν αυτοί οι γενναίοι άνδρες οι soldiers, οποίοι δολοφονούσαν, βασάνιζαν και καταδυνάστευαν τον λαό μας για τέσσερα χρόνια κατά την διάρκεια του αγώνα της ΕΟΚΑ; Οι πράξεις τους αυτές δεν ήταν αμυντικές, ούτε και «κατασταλτικές» μέσα από την δύναμη οιασδήποτε/της παραμικρής νομικής βάσης. Ήταν επιθετικότερες και εκδικητικότερες και με απόλυτο μίσος γενοκτονικές πράξεις κατά των αμάχων αγνότατων ανθρώπων μας επειδή δεν μπορούσαν οι 40.000 εξαγριωμένοι στρατιώτες των Εγγλέζων να τα βάλουν με 100 –επαναλαμβάνουμε – 100 μαχητές της ΕΟΚΑ.

Και όμως...

είναι απίστευτο: δηλαδή και μετά την αποχώρηση του κατακτητή ήταν λεία εξασφαλισμένα τα κληρονομικά δικαιώματα των Εγγλέζων στρατιωτών του, οι οποίοι Εγγλέζοι στρατιώτες πυροβολούσαν εν ψυχρώ τον κόσμο μας στα κέρφια (εγκληματικά σκοτώνοντας ακόμη και τον απολύτα καλοσυνώτατο και στην ψυχή αγνότατο κωφάλαλο άνθρωπο στην Λάπηθο, ο οποίος βγήκε στο δρόμο διότι απλά δεν άκουσε τίποτα για την «διαταγή» περιορισμού στα σπίτια –και ΔΕΝ προειδοποιήθηκε), οι οποίοι μάζευαν στην πλατεία των χωριών μέσα στα «πτέλια» τους ανθρώπους μας τους οποίους αφού ξεγύμνωναν δημοσίως τους κτυπούσαν έως και σε θανατηφόρο βαθμό ενώπιον όλου του χωριού προς «γνώση και συμμόρφωση»! Τραγικό!

ΟΜΩΣ, δεν θα ήταν η πιό λογική ενέργεια στον κόσμο με την ανάληψη της εξουσίας το 1959 να εξαλειφθούν και διαγραφούν οι αντίθετες προς τον λαό μας μιαιρές νομοθετικές διατάξεις; Με αυστηρά νομικά και για την νομική ακρίβεια - όλες;

Θα ακολουθήσει κεφ. 14